Din preocupările inginerului VALERIU POPA
VOLUM OMAGIAL

NAŞTEREA ŞI MOARTEA

fenomene fizice şi psihice ale evoluţiei omului

TUDORA STAICU, OVIDIU HARBĂDĂ

Tudora Staicu
Ovidiu Harbădă

NAŞTEREA şi MOARTEA

- Ipoteze, pentru oamenii care nu s-au preocupat încă de studierea acestor fenomene.
- Posibilități, pentru cei în care s-a trezit dorința de căutare.
- Certitudini, pentru aceia care prin muncă, studiu şi experimentare au ajuns să cunoască mai mult despre aceste realități energetice.

Planşele prezentate în această carte reprezintă în principal materializarea prin desen a unor idei din lucrarea „DIN TAINELE VIEȚII şi ALE UNIVERSULUI”, de profesor Scarlat Demetrescu. Din acest motiv, explicarea lor s-a realizat în mare parte prin citarea şi combinarea informațiilor mai sus amintită.

BUNĂTATE

Trecuseră mai multe luni de când stăteam împreună cu mama într-o garsonieră, într-un cartier bucureştean, pe lângă parcul „I.O.R”.. Se apropia sfârşitul anului şi încă nu începusem albumul cu planşele la care nenea Popa şi cu Dora lucraseră mai bine de trei ani. La serviciu nu mă puteam concentra, acasă îmi era imposibil să-mi găsesc liniştea şi singurătatea necesare ca să mă apuc de lucru. În tot acest timp am căutat în mai multe locuri o cameră unde să pot sta, să nu fiu deranjat şi să simt că nu deranjez pe nimeni, dar condiţiile din Bucureşti şi mai ales preţurile făceau ca această dorinţă a mea să fie, deocamdată, un obiectiv imposibil de atins.

Atunci când simţeam că mă cuprinde nerăbdarea, îmi sunau în minte vorbele părintelui Cleopa: „Răbdare, răbdare, răbdare!” „Dar până când părinte?” „Nu până la prăşit, ci până la sfârşit!”

Îmi plăceau tare mult vorbele astea, numai că erau cam greu de aplicat.

Totuşi timpul trecea, eu nu-mi găseam locul şi lumea mă tot întreba când apare noua carte, iar eu nici măcar nu începusem să lucrez la ea. Şi din nou mi-am adus aminte de unele lucruri învăţate pe lângă nenea Popa, aşa că pe data de 25 decembrie 1997 am intrat în post; apă cu suc şi clisme şi... Am ţinut 14 zile, timp în care m-am simţit foarte bine, am fost şi în vizită la ţară, invitat de familia Staicu. L-am cunoscut pe tatăl Dorei, om la 70 şi ceva de ani, dar care lua în spate trunchiuri de copac pe care eu nu m-am încumetat măcar sa le ridic. M-am simţit tare bine acolo, în acea atmosferă de casă de ţară, unde bunul simţ şi credinţa strămoşească

te înconjoară la tot pasul. Fiind imediat după Anul Nou, era mâncare din belşug, dar eu mi-am văzut de sucurile mele diluate.

Pe la jumătatea lui ianuarie, la sugestia mamei mele, vorbesc şi cu vecinii mei, o tânără familie de economişti, despre nevoia de a-mi găsi o cameră unde să pot lucra, căci am observat că se mutaseră şi nu ştiam ce au de gând cu fosta locuință.

Sanda mi-a spus că o să vorbească cu soțul ei, Claudiu şi că o să mă caute peste câteva zile sa discutăm.

Într-adevăr, într-o zi de luni, după amiază, sună la uşă Sanda şi mă invită la ei, căci venise şi Claudiu ca să-mi explice despre ce este vorba. Iau ceva pe mine şi mergem. Era apartamentul chiar de lângă garsoniera mamei. Ma invită înăuntru, dau mâna cu Claudiu şi el începe să-mi arate cele două camere ale apartamentului. Aveau tot necesarul ca sa pot lucra şi locui acolo. Biblioteca, masa de lucru, dulap, pat, covoare, bucătărie, baie, hol, aragaz, frigider... Ce mai, pentru mine era o comoară la care nici măcar nu îndrăznisem să visez. După ce mi-a arătat cum funcționează toate prin casă, iar Sanda m-a inițiat în privința veselei din bucătărie, a debaralei cu bunătăți, a detergenților, săpunurilor şi a felului cum se folosesc, am revenit în sufragerie. Şi acum mai țin minte. Erau amândoi veseli, zâmbitori, iar Claudiu mi-a zis: „Ovidiu, dacă iți convine, poți să rămâi aici şi să-ți vezi de treabă" şi mi-a întins cheile de la apartament.

Cand am auzit, pentru câteva clipe am rămas fără grai. M-am sprijinit de sobă şi am incercat să explic că mi-ar conveni de minune, dar eu am nevoie numai de o cameră, pe cealaltă o pot închide dacă doresc, şi mai e

ceva, îi rog să-mi spună ce chirie trebuie să plătesc, căci nu ştiu dacă îmi pot permite.

Ei însă erau la fel de veseli şi degajați, Claudiu mi-a pus cheile în mână şi mi-a răspuns ca nu trebuie sa le plătesc nici o chirie, plătesc doar ce consum în casă, apă, gaze, lumina...

Deja se întâmplau prea multe în doar câteva minute. De atâtea luni căutam un loc şi nu găseam. Într-un sfert de oră totul se rezolvase. Mi se pusese la dispoziție un apartament, nu mi se ceruse nici o chirie, eram lăsat în casa lor, fără nici o pretenție, fără nici o grijă, fără nici un gând de nelinişte din partea lor. Şi tot aşa veseli şi surâzători, m-au lăsat şi au plecat.

În schimb mie mi-au trebuit mai multe zile să mă liniştesc, să-mi domolesc starea de bucurie şi să mă pot apuca de lucru.

Şi cu ocazia acestor rânduri doresc să mulțumesc familiei Anastasiu, pentru omenia lor.

Cap. I - DIN NOU LA TREABA

Dealurile molcome, acoperite de păduri răzlețe, de holde bogate de grâu, porumb, de sate împrăştiate ici şi colo, de case înconjurate de livezi cu tot soiul de pomi fructiferi, de grădini ce râd în soare, dealuri îmbrăcate în mantii verzi de pajişti pe care cirezile de vite şi ciobanii păreau nişte mici puncte pestrițe într-o agale deplasare, parcă dincolo de timp, însoțite doar de zgomotul blând şi împăciuitor al tălăngilor, mirosul de fân cosit, cerul senin presărat cu mici norişori ca decor, deplasându-se încet, într-o perpetuă modificare de formă, toate acestea îmi mângâiau simțurile, într-o zi de vară, când reuşisem să evadez din Bucureştiul poluat, undeva prin Moldova, în mijlocul naturii, pentru câteva zile. În depărtare se auzea clopotul bisericii dintr-un sat ori al vreunei mânăstiri din multele ce se afla pe aceste meleaguri. Parcă timpul stătea locului. Am simțit ca înțeleg de ce unii romani sunt în stare să-şi dea viața pentru țara lor.

M-am ridicat de pe povârnişul dealului unde şezusem să mă odihnesc admirând priveliştea, am pus tenişii pe umăr şi am pornit mai departe prin pădurea de brazi, spre mânăstirea Văratec.

După ce am stat câteva zile în atmosfera acestor locuri, plină de istorie şi spiritualitate românească, am revenit în Bucureşti. Cu greu m-am încumetat să intru în capitală, când, trecând cu maşina peste pod, pe drumul spre cartierul Colentina, am văzut o pâclă deasă, cenuşiu-albăstruie, plutind doar la câțiva metri deasupra oamenilor. Dintr-o dată, agitația, zgomotul, fumul, înghesuiala şi tot vacarmul din jurul meu mi-au adus cu brutalitate aminte că sunt în Bucureşti. Dar aveam treabă şi destinul îmi spunea să o termin aici.

CAP. II - CUM S-AU NĂSCUT PLANŞELE

Este toamna anului 1990. Copiii au împânzit din nou străzile Bucureştiului, aducând cu ei o vibraţie de bucurie şi speranţă. Peste tot, râsetele şi strigatele lor ne aduc aminte despre un alt mod de a trăi, pe care, parcă, odată, l-am cunoscut şi noi.

În acest timp însă, o femeie dintr-un apartament situat într-un bloc cu mai multe etaje, simte că e la capătul puterii în lupta cu boala, cu moartea. Soţul şi fetiţa ei sunt disperaţi, nu mai ştiu ce sa facă, cui să mai ceara ajutor. O migrenă insuportabilă o face să se tăvălească pe jos de durere, iar starea de vomă care o chinuie neîncetat parcă nu se mai termină. Organismul nu mai suportă medicamentele. Cum le înghiţea le voma. Dar nici durerea de cap nu o mai suporta. Până la urmă a luat iar o mână de pastile. După un timp, care i s-a părut interminabil, a început să se liniştească puţin.

De mai multi ani, Dora încercase să afle cauza suferinţelor sale. A consultat mai multi medici, s-a ales cu o groază de tratamente medicamentoase, nenumărate diagnostice, operaţii, extirpări aproape pe viu de excrescente tumorale, dar ei îi era tot mai rău. Adesea credea că nu mai apuca a doua zi. I s-a spus că are reumatism la ochi, sinuzită, afte alergice în gură, probleme cu stomacul (stomac alungit), cancer la sâni, dischinezie biliara, ficatul afectat, constipaţie, probleme genitale, lipsă de calciu, o boală a oaselor şi încă altele pe care nu le mai ţin minte. În aceasta situaţie starea ei psihică era deplorabilă.

Singurul tratament în urma căruia mai simţea cât de cât o ameliorare era cel homeopat prescris de doctoriţa Tătaru. Tot de la dânsa află într-o zi că soţul

ei, tot medic, bolnav de un cancer laringian, şi-a rezolvat problema urmând tratamentul naturist al lui Popa Valeriu. Luând legătura cu el, soțul Dorei, Mihai, stabileşte pentru a doua zi o întâlnire cu dl. Tătaru, care sa îi duca la Popa Valeriu. De la dânsul a aflat în sfârşit cauza suferințelor sale şi ce să facă, dacă vrea să mai trăiască.

Pana acum a reuşit să respecte în general modul de viață sugerat de V. Popa, sa îşi reia activitatea profesională şi să fie un membru activ al familiei şi comunității în care trăieşte. Este adevarăt că această reuşită se datorează în egală măsură soțului şi fiicei sale, Oana, care au adoptat şi ei acest mod de viață.

După câțiva ani, fiindu-i mult mai bine, a început să simtă nevoia imperioasă de a face şi ea ceva în slujba oamenilor, aşa cum văzuse mereu la Valeriu Popa, când stătea în preajma lui. Acesta avea de mult o idee care îl preocupa, dar fiind deosebit de complexă şi dificil de materializat, nu găsise încă omul care sa aibă inspirația şi tenacitatea să ducă alături de el munca necesară. Avea nevoie de un artist cu sensibilitate deosebită, capabil să primească inspirația şi să o transcrie în imagine fizică, dar, care sa aibă şi răbdarea şi puterea de muncă necesare pentru finalizarea unei asemenea opere, menite să prezinte în imagini şi text, procesul naşterii şi morții omului, atât din punct de vedere fizic cât şi spiritual. Era una din modalitățile prin care dânsul dorea să obiectiveze cunoştințe spirituale în legatură cu sensul vieții omului pe Pământ, într-o formă fizică, în imagini sugestive care să ne ajute să fixăm mai bine idei care deocamdată sunt mai greu de înțeles.

Aşa s-a întâmplat, ca Dora să fie un artist şi mai mult încă, o pictoriță cu sensibilitate, care într-o stare

de relaxare profundă, primeşte imagini pe care, adesea, parcă o mână care nu este a ei le schiţează şi aranjează pe planşă, de cele mai multe ori altfel decât şi le-a imaginat ea până să se fi aşezat în faţa planşei goale. Da, de un asemenea om avea Popa Valeriu nevoie şi ea dorea sincer să facă ceva în slujba Divinităţii, să-şi arate recunoştinţa şi faţă de cel care o ajutase să revină la viaţă.

Astfel, din colaborarea lor şi inspiraţia spirituală, încet, încet, una după alta, printr-o muncă titanică a Dorei, tablourile au început să apară. Erau minunate. Spre sfârşit, când mai erau doar vreo 2-3 planşe de făcut, din cele peste 40 câte trebuiau să fie, admirându-le cu negrăită mulţumire, Valeriu Popa afirma adesea că această lucrare, când va fi gata, o să reprezinte o premieră în domeniu.

Fiind împreună cu el, am participat şi eu la finalizarea acestor ilustrări ale procesului naşterii şi morţii, cunoscând bine conţinutul şi scopul lucrării. Astfel, a rămas ca împreună cu Dora să terminăm această carte - album, oferind-o apoi cititorilor, pentru a împlini o muncă a lui Popa Valeriu, dăruita semenilor sinceri doritori de cunoaştere.

După plecarea dintre noi a lui Popa Valeriu, Adi, băiatul dânsului, i-a dat planşele lui Dora, să poată lucra acasă în continuare la ele. Dintre toţi, cred că Adi a trecut prin momentele cele mai grele. Mi-aduc aminte de primele clipe când ne-am revăzut, la două săptămâni după ce avusese loc înmormântarea. Ţin minte şi acum cuvintele lui: „Ovidiule, unde ai fost? Acum, când am avut cea mai mare nevoie de tine, nu te-am găsit!" şi avea dreptate, căci nu mă găsise. Câteva luni mai târziu, când ne-am văzut din nou, l-am regăsit pe Adi cel pe

care îl ştiam din totdeauna, şi care, prin comportamentul lui, mi-a dovedit că nu mă înşelasem, ca este un om corect şi cu suflet bun. Aducându-mi aminte de el, țin să-i mulțumesc pentru atitudinea lui prietenoasă, căci a contribuit la liniştea mea sufletească, de care aveam nevoie pentru a scrie această carte.

CAP. III - FENOMENUL NAŞTERII

Dedicație lui Popa Valeriu
O mană de aur înstrunează o chitară
Şi-n zbor de lebădă, se scoboară un înger.
O stea păli pe cer
Şi soarele luci în zori
Cand mă născui...
Eu m-am născut dintr-un cântec
Şi dintr-o culoare...
Trezit, mi-am înălțat vocea către cer...
O, Tată, pierdut şi abia născut în lume,
Mai ştii că sunt?
O lumină, o durere şi o floare
Şi-un zâmbet pe drumul prăfuit...
Trece-un convoi,
Şi eu cu ei,
M-am dus
Şi m-am născut...

Oana Staicu

MAREELE ÎNCARNATOR
MAREELE ÎNCARNATOR
ZONA ROȘIE
ZONA ALBASTRĂ
ZONA ALBĂ
ZONA ÎNGERILOR
1.
2.

Planşa 1 – Planeta Pământ

<<Marile Lumini ale Lumii Spirituale comunică azi celor chemați faptul că în natura înconjurătoare sunt o mulțime de materii eterice, de diferite grade, a căror finețe este atât de mare, încât simțurile noastre nu ni le pot revela. Aceste materii eterice sunt animate de unde vibratorii, altele decât cele ce animă materia vizibilă.

De ce nu pot fi văzute, auzite, pipăite de toți oamenii?

Pentru că aceştia nu au la dispoziție decât organele de simț necesare lumii fizice. Este drept că omul posedă şi „altfel" de simțuri, care stau latente în ființa umană; dar numai atunci când acestea vor fi puse în activitate, numai atunci omul va auzi, simți, vedea şi alte forme de energie decât cea fizică, grosieră.

Faptul că cea mai mare parte a omenirii nu vede ființele şi materiile din lumile superioare, nu poate fi un argument că ele nu există. Respirăm aerul! Dar îl putem prinde în mâini ca pe o floare? Gândim! Dar poate cineva sa dăruiască gândul unui prieten ca pe un bibelou? Prindem pe ecranul televizorului imagini care reproduc lumea înconjurătoare şi pe noi înşine! Unde sunt „firele" care pornesc de la sursă către receptor?

Putem spune că nu există pentru că nu le putem percepe?

De existența lor nu se mai îndoieşte nimeni. Suntem scăldați din toate părțile de vibrații - unele transmise prin aer, altele prin eter - de care însă nu avem cunoştință pentru că nu avem organe potrivite de percepere a lor.>>

Să-i lăsăm totuşi pe cei mai norocoşi şi mai „bogați" semeni ai noştri să ne dezvăluie câte puțin din tainele pe care le dețin.

<<Globul nostru terestru are o atmosferă fluidică proprie, a cărei grosime e de aproximativ 700.000 km. Ea este cu desăvârşire deosebită de eterul, de atmosfera fluidică a celorlalte planete din sistemul nostru.

Cu cât materia terestriană e mai la periferia atmosferei fluidice a Pământului, cu atât ea e mai fină şi are o lungime de undă mai mică, o mai mică amplitudine, din care cauză e din ce în ce mai vie, mai luminoasă, până la albul cel mai strălucitor.

Puternica ei vibraţie îi dă însuşirea de a străbate prin fluidul vital şi prin aerul atmosferei noastre, prin lichidele şi solidele pământului, ca şi cum ele nu ar exista.

Dincolo de acestă materie, ce acoperă ca un înveliş general globul nostru, de jur împrejur, să afla printre planetele sistemului nostru materia solară sau atmosfera fluidica a Soarelui nostru, în care „înoată" toate planetele cu învelişurile lor planetare respective.

Materia planetei noastre este împărţită în trei mari zone: albă la periferie, albastră la mijloc şi roşie la suprafaţa pământului.

Zonele exterioare fiind cele mai fine, le penetrează pe cele mijlocii şi inferioare. Cele mijlocii, pe cele inferioare şi toate corpurile de la suprafaţa pământului. Altfel spus, la suprafaţa Terrei se află toate categoriile de materii planetare, dar în sens invers fineţii lor.

Materia solidă, lichidă şi gazoasă a pământului nostru, care nu este decât eter condensat (energie condensată în diferite stări de echilibru), are destinul să evolueze, pentru a se transforma în materie planetară de un grad superior, căci şi materia este supusă legii evoluţiei; ea are sensibilitate, înţelegere şi voinţă, pentru

că este vie, este formată din particule vii, adevărate ființe, infinit de mici.

Totul evoluează. Totul se preface, totul circulă, şi cel mic, ca şi cel mare. Această lege a circulației se aplică nu numai materiei, ci şi duhurilor, nu numai materiei fizice, ci şi celei psihice. Şi omul fizic este supus aceleiaşi legi a circulației materiei şi a veşnicei ascensiuni, împins de legea progresului. Pentru noi, Pământul este o „scoală" unde trebuie sa învățam lecția vieții pământene. Fața pământului este scena vieții şi lumea ce îşi duce viața pe el e formată în acelaşi timp din actori şi spectatori. Fiecare om joacă rolul ce şi l-a asumat sau i s-a atribuit de sus. El nu trebuie sa ştie decât de rolul lui, pe care trebuie să-l joace pe scena lumii, rol dictat de gradul lui evolutiv, de destinul lui. Unul va juca rolul de rege, altul de servitor şi un altul de cerşetor. Viața duhului în eternitate este o scoală. Şcoala a tot ce a creat Dumnezeu, care e fără sfârşit ca şi opera Lui.

Duhurile avansate trebuie sa învețe şi principalele legi ce domnesc în lumile create de Tatăl Ceresc. Trebuie întâi sa învețe legea-legilor care este iubirea, sub formele ei, aplicată la atom, moleculă, substanță, protoplasmă, țesut, organ, organism, planetă, soare, univers, la întregul cosmos. Viața deci, de la naştere şi până la mormânt nu este decât o scoală continuă. Ne naştem pentru a veni la şcoala materiei cele mai dense, pentru a cunoaşte, pentru a învăța tot ce se referă la ea, ca fenomene, ca viață şi legi. Apoi ne continuam învățătura şi după moarte, când spiritul merge într-una din zonele roşie, albastră sau albă din jurul planetei, în functie de vibrațiile lui, care sunt în armonie cu o anumită zona din spațiu. Dacă vibrațiile tale ca spirit, corespund zonei

roşii, acolo vei fi atras şi acolo te vei simți în largul tău; dacă corespund zonei albastre, acolo vei merge; de asemenea şi spiritele albe vor merge în zona cu vibrațiile cele mai ridicate, zona albă. Acestea din urmă sunt cele care posedă cunoştințe despre fluidele şi legile care prezidează la combinarea şi desfacerea lor. Fizica, chimia şi medicina sunt ştiințele care stau la baza cunoştințelor savanților care fac destruparea sau întruparea spiritului uman.

Între pământ şi nivelurile zonelor fluidice există un dute-vino continuu. Unele spirite vin la întrupare, altele şi-au terminat perioada vieții terestre şi pleacă în spațiu. Odată ce spiritul este eliberat prin actul fiziologic numit moarte, el se înalță spre locul pe care şi l-a câştigat prin felul cum şi-a trăit viața pământeană. Spiritelor care sunt foarte evoluate şi vin pe pământ cu anumite misiuni, li se permite şi chiar au puterea şi cunoaşterea de a-şi construi singure un corp fizic armonios. Atunci, ei sunt însoțiți de Marele întrupător, cel care are misiunea de a asista la acest proces deosebit de complicat.

Pentru spiritele mai puțin evoluate, care au un destin mai neplăcut, există unul sau mai mulți întrupători, după gradul evolutiv al celui venit la întrupare, care, execută în deplină ştiința sa opera lor în părțile hotărâtoare ale corpului.

Deci, atunci când unui spirit i-a sosit timpul să părasească zona lui fluidică şi să coboare la întrupare, el este adus treptat de anumite duhuri superioare, într-un fel de somnolență. Aceste spirite superioare, având un corp mai subtil, nu sunt percepute de duhurile inferioare. Pentru a i se suprima o parte din conştiință, din voință, duhul superior îl adoarme pe candidatul la

întrupare, îl magnetizează şi în această stare el ştie ceva, aude, vede, dar n-are claritate în înțelegerea tuturor fenomenelor ce vor avea loc în jurul său. Astfel stand lucrurile, spiritul inferior nu mai poate riposta atunci când vede ce corp nearmonios i se pregăteşte, conform destinului său. Oricât de hotărât, oricât de tare ar fi un duh pe voința lui, atunci când este vorba să împlinească un destin mizerabil şi în vederea lui să aibă parte de un corp netrebnic, îi vine greu să-şi construiască un corp urat, cocoşat, un creier idiot sau alte organe defectuos alcătuite. Iată de ce, pentru întruparea acestor spirite mai puțin evoluate sau care au greşit mult în existentele anterioare, Divinitatea, în Marea Ei înțelepciune, a orânduit ca numai ştiința savanților medici întrupători să poată pregăti casa în care bietul duh va cobori spre împlinirea destinului său.

Oare destinul nostru ne este impus fără o lege şi fără nici un scop? Pentru ce ocaziile oferite oamenilor sunt aşa de inegale? Cum de permite Dumnezeu acest lucru, când se spune că nici un fir de iarbă nu creste fără voia Lui? Dacă există într-adevăr un Dumnezeu, pentru ce este atâta mizerie în lume? Pentru ce oamenii tari devin într-o buna zi orbi? Pentru ce copiii nevinovați sunt loviți de boli şi mame care-şi strâng cu dragoste la sân copilul, sunt omorâte? Pentru ce răul nu este pedepsit şi binele compensat? Pentru ce criminalul circulă liber şi inocentul este aruncat în închisoare? De ce aceia care muncesc cinstit sunt disprețuiți, iar cei nerușinați şi şarlatani se îmbogățesc?

Omul nepregătit nu poate răspunde acestor întrebări, pentru că în fața lui stă aparența şi nu realitatea.>>

Puțini oameni îşi dau osteneala sa găsească o explicație a lumii care îi înconjoară! Această lucrare va redeschide pe parcursul ei o mică fereastră ce va lumina un început de răspuns la aceste întrebări tulburătoare.

<<Omul, în fața acestor frământări rămâne dezorientat şi se întreabă cu nelinişte: Care este Adevărul?

Sa ne întoarcem un pic cu mintea şi cu sufletul la ceea ce ne-a spus acum 2000 de ani Marele, Bunul şi Iubitul de oameni, Iisus Cristos: „Cunoaşteți adevărul şi adevărul vă va elibera!" Să reducem acestea la fizica simplă a lumii înconjurătoare.

Cand oamenii devin complet conştienti de orice adevăr din lumea fizică, se eliberează de concepția lor ignorantă asupra acelui lucru sau fenomen. În clipa când oamenii au cunoscut faptul că pământul este sferic, că se roteşte în jurul soarelui, ei s-au eliberat de ideea antică a unui pământ plat şi a unui soare care urcă şi coboară. În clipa când oamenii se eliberează de credința că sunt biete ființe supuse legilor omeneşti ale vieții şi morții şi limitărilor impuse de gradul lor de ignoranță, în clipa aceea vor vedea că sunt eliberați de toate prejudecățile omeneşti şi că pot deveni, daca vor, Fii ai lui Dumnezeu, ființe perfecte care nu au nimic de-a face cu dizarmonia.>>

Şi Dora are o părere asemănătoare, „căci nenorocirile omeneşti nu sunt cauzate de un Dumnezeu pedepsitor, aşa cum afirmă unii, ele sunt false excrescențe care s-au adunat în corpul omului, ca rezultat al gândirii şi făptuirii greşite. De exemplu, boala este consecința nerespectării unor legi ale Naturii care, în timp, duc la deteriorarea corpurilor omului, apărând diferite dezechilibre resimțite ca boală; este rezultatul

înțelegerii greşite pe care o are omul față de ființa sa reală. Iertarea este un factor important în vindecare. Dar pentru a ierta, atenția trebuie concentrata asupra Iubirii".

Rostul acestor planşe este tocmai de a explica omului o mică parte din adevărul despre el însuşi, de a cunoaşte că nu este independent şi ca viața lui se desfaşoară după nişte legi perfect alcătuite, de la care nu se abate nici chiar Creatorul şi ca, încălcarea acestor legi atrage de la sine propria pedeapsă, ca moarte nu există şi atunci când ajungi prin cunoaştere şi autocunoaştere să descifrezi tainele acestui fenomen fiziologic natural, teama dispare, căci noi avem teamă în viață doar de ceea ce nu cunoaştem. Aflăm ca viața continuă, dar sub o altă formă vibratorie, unde conştiința capătă noi calități.

Legat de aceste planşe, Dora ne atenționează: „încă o dată vă spun: această carte este mesajul lui Popa Valeriu, este dorința sa profundă de a se face înțeles, că a vindeca numai trupul este una, dar a te vindeca de ignoranță, a te vindeca spiritual, este cea mai mare realizare a omului. Pentru cei cărora le este mai greu să-şi imagineze doar citind, aceste planşe sperăm să fie destul de relevante; am încercat să redau prin imagine ceea ce este dincolo de material, în subtil. Este tratată problema revenirii la viață, problema vieții şi a morții.

Sper sa fiți ajutați să înțelegeți şi să practicați. Este foarte, foarte greu, dar nu imposibil. Atunci când nu reuşiți sau nu puteți înțelege ceva să nu spuneți niciodată, „este imposibil", fără să adăugați şi cuvântul încă. Astfel rămâneți un sistem deschis, posibil de îmbunătățit, mâine.

Apropiați-vă cu fiecare secundă a vieții voastre de Cel ce este însăşi Viața - Dumnezeu - Tatăl, Unicul Creator”.

Planşa 2 - ATMOSFERA FLUIDICĂ A PĂMÂNTULUI

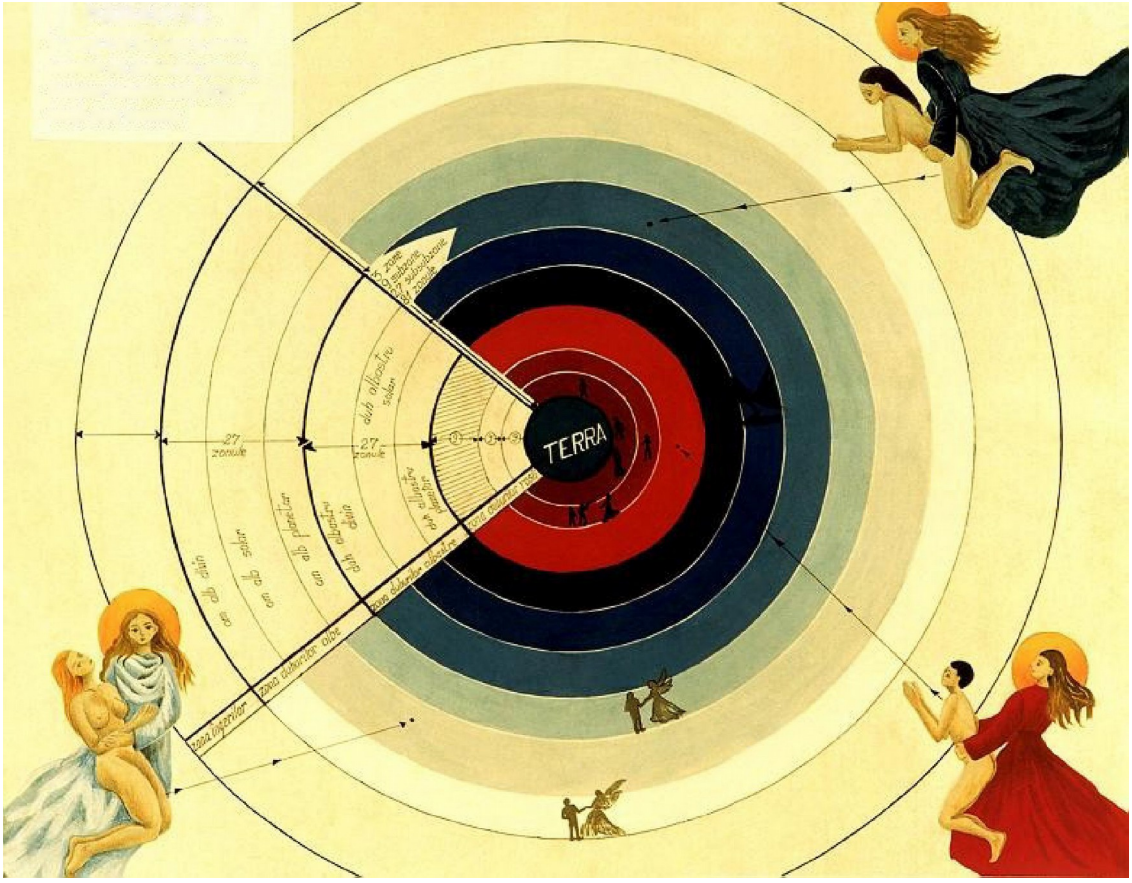

PĂMÂNTUL înconjurat de cele 3 zone locuite de duhurile umane, fiecare subdivizată în 27 etaje sau zonule.

<<În jurul pământului sunt două zone fluidice: una mai aproape de planetă, numită zona de trai şi de evoluție a spiritelor umane şi alta superioară, externă, numită zona de evoluție a unor spirite superioare care şi-au terminat şcoala planetară, a aşa numiților îngeri ai pământului nostru. Evoluția planetei noastre, cu tot ce există pe ea, este condusă de aceşti îngeri, în frunte cu Sfânta Treime planetară. Aceasta evoluție durează milioane de ani şi se face lent.

La suprafața pământului se disting 4 categorii de materii: solide, lichide, gazoase şi eterice, ce sunt energii în diferite stări de condensare.

În jurul globului există o atmosferă eterată formată din 4 mari zone fluidice: 3 umane şi una angelică. Dintre cele umane, cea mai depărtată de pământ este zona 1, cea albă, apoi urmează zona 2, cea albastră şi ultima, zona 3, cea roşie, care este cea mai apropiată de planeta noastră. Aceste 4 categorii de fluide principale care învăluie globul nostru au o oarecare stabilitate. Ele nu se amestecă între ele, ci se întrepătrund de sus în jos. Fluidul zonei albe pătrunde prin zona albastră şi roşie, până în centrul pământului. Fluidul zonei albastre pătrunde şi el zona roşie şi globul până în centrul său. Prin concentrări succesive de-a lungul timpului, din acestea au derivat materia solidă, lichidă şi gazoasă.

Aceste fluide se împart în trei mari regiuni unde îşi duc viața trei categorii de spirite umane şi anume: spiritele roşii, din zona cea mai apropiată de suprafața pământului, care cheamă în jurul lor, în corpul lor fluidic, fluidul roşu al voinței sau al instinctului animalic; spiritele albastre care prin studiile pe care le fac încorporează în perispiritul lor mai mult fluid al inteligenței; spiritele albe care, pe lângă o inteligența

superioară au şi o memorie puternică şi un vast capital de cunoştinţe, iar prin moralitate (sfinţenie) au posibilitatea de a încorpora mai ales fluid alb, cel mai fin dintre toate fluidele şi cu vibraţia cea mai înaltă.

În realitate aceste regiuni se subdivid în câte trei, apoi din nou în câte trei şi încă odată, existând în final câte 27 de subdiviziuni pentru fiecare regiune fluidică.

Ultimile 9 subzone ale zonei roşii (cele mai apropiate de pământ) sunt de nuanţa cea mai închisă şi aici locuiesc spiritele plantelor şi animalelor. Puţin mai sus se află spiritele oamenilor sălbatici, iar în continuare urmează subzonele unde locuiesc spiritele mai modeste de pe acestă planetă. Ele au o oarecare inteligenţă şi chiar o mica doză de simţ moral. Venite la viaţă, vor fi truditorii din greu ai acestei lumi, oameni modeşti, necăjiţi, neştiutori, dar cu un bun simţ ce-i orientează în viaţa lor simplă.

În următoarele 9 subzone, de culoare roşu mai deschis decât ultimele şi care sunt mai rarefiate, trăiesc spiritele puţin mai evoluate, care, venind pe pământ, vor lucra pentru ele, vor avea o familie, muncind şi păstrând totul numai pentru famille, nimic pentru restul omenirii. Ei pot fi meseriaşi, agricultori, comercianţi, deci ocupaţii personale.

Cele 9 subzone care urmează, deci cele mai îndepărtate de pământ dintre cele roşii, au un grad de rarefiere mai ridicat, o nuanţă şi mai deschisă de roşu. Ele sunt populate de spirite cu o experienţă de viaţă ceva mai ridicată, cu un anume grad de intelectualitate, manifestând şi un fundament de moralitate, care în viaţa pământeană vor ocupa funcţii publice, având posibilitatea de a face bine mulţimii anonime.

Spiritele roşii au dimensiunea cea mai mare comparativ cu celelalte categorii de spirite, pot lucra cu o mare forță asupra materiei fizice, din care cauză uneori sunt periculoşi şi pot deveni anarhiştii lumilor spațiale. Veniți pe pământ, ei sunt aceia care se bizuie pe forța lor fizică.

A doua zonă - cea albastră - cuprinde şi ea 27 de subdiviziuni, pornind de la albastru închis, ultimile 9 subzone (cele mai apropiate de pământ) şi sfârşind cu primele 9 subdiviziuni, de un albastru foarte deschis. Spiritele din această zonă au dimensiunea mai mică, dar o intelectualitate mai ridicată şi un fond moral mai robust, fără însă să poată vedea clar lumea ce-i înconjoară şi legile după care ea îşi desfaşoară viața. Şi ei sunt împărțiți în trei categorii în funcție de gradul lor de înțelegere, în general având rolul de a executa, fie că sunt în spațiu sau pe pământ, ceea ce li se dictează să facă, asupra celor din zona a treia. Pe pământ vor fi oameni cu o oarecare cultură şi vor avea poziții sociale ce le vor îngădui să servească drept executanți ai ordinelor date de mai marii lor. Ei vor ocupa diferite funcții care au ca sarcină de a pune în execuție o dispoziție oarecare, stabilită de legi sau ordonanțe ministeriale, ca de exemplu jandarmeria, poliția, magistratura, etc.

Zona cea mai îndepărtată de pământ din cele trei umane, cea albă, are şi ea o gradație a culorii pe cele 27 de subzone, de la un alb mai puțin intens la nivelul ultimelor 9 subzone, până la albul cel mai strălucitor, mai curat, unde locuiesc cele mai evoluate spirite. Ea cuprinde toate duhurile albe, care posedă o mare intelectualitate, o puternică forță morală şi vaste

cunoştinţe ale legilor şi fenomenelor ce se desfaşoară în univers, spirite care şi ele se împart în trei categorii.

Duhurile din ultimile 9 subzone poartă numele şi rangul de preot. Unele din aceste spirite se hotărăsc încă de sus, ca atunci când vor veni pe pământ să slujească altarului. Uneori, după ce au venit la viaţa pământeană, ei uită să îmbrăţişeze cariera pe care şi-au hotărât-o de sus. Alteori devine jos preot terestru, dar din cauza întunericului în care e învăluit, consideră misiunea lui ca o profesiune, deci aducătoare de bunuri pământeşti.

Următoarele 9 subzone sunt locuite de arhiereii cerului şi marii judecători cereşti, iar cei din primele 9 subzone sunt viitorii candidaţi la rangul de înger, după ce vor fi făcut şcoala vieţii pe toate categoriile de planete. Ei sunt sfinţii pământului.

Din această expunere rezultă că în total sunt 81 de subdiviziuni, de trepte, cu 81 de densităţi ale aceluiaşi fluid al acestei planete.

Mai sus de zonele fluidice umane se află zona îngerilor, care e şi ea împărţită în trei subzone, după calitatea fluidelor lor şi rangul îngerilor care o populează. Venind de la exterior spre faţa pământului, avem: zona numărul unu sau a îngerilor divini, zona numărul doi sau a îngerilor de evoluţie solară şi zona a treia sau a îngerilor de evoluţie umană. În aceste trei planuri se hotărăşte evolutia vieţii de pe pământ.

În fruntea tuturor îngerilor se află conducerea supremă a acestei planete, Sfânta Treime planetară. Primul din această treime e reprezentantul Tatălui ceresc pe planeta noastră. El veghează ca Legile şi Voinţa Lui să se aplice continuu pe această planetă. Al doilea e reprezentantul Divinului solar pe planeta noastră. El supraveghează ca Legile Fiului Lui

Dumnezeu, Hotărârile Lui, să se împlinească întru totul pe pământ, căci El nu face voia Lui, ci, în definitiv, pe a Tatălui care i-a încredințat această planetă. Al treilea e suveranul acestui glob. Nimic nu se poate face pe acest pământ fără ştirea şi aprobarea lor. Fiecare dintre ei are sub ascultarea lui alte trei duhuri cereşti, numite Asesori. Cei nouă asesori au fiecare lângă ei trei ajutoare, tot îngeri, sau duhuri ale Adevărului, sau sfinte duhuri. De trei ori nouă fac douăzeci şi şapte de ajutoare, numite delegați. Deci Forul suprem al Pământului se compune din cei trei conducători ai Sfintei Treimi, nouă asesori şi 27 delegați. În total, Tribunalul suprem al Pământului se compune din 39 de membri, sau sfinte duhuri. Apoi urmează grupul îngerilor care sunt veghetorii şi aplicatorii severi ai treptelor evoluționiste. Sub îngeri vin miliardele nesfârşite de duhuri-oameni, împărțiți în trei zone mari cu subzonele lor. Nici cei din zona a treia, nici cei din zona a doua şi nici chiar cei din zona întâia nu au inițiativa conducerii din punct de vedere al evoluției pământeşti. Spiritele albe nu pot decât ori să execute, ori să se opună pentru un moment, cerând o amânare. Ei nu pot desființa ordinele de evoluție, pe care numai îngerii au dreptul de a le face cunoscute.

Pornind de la Soare spre Pământ, primele subzone sunt cele mai luminoase, posedând fluide ce-ți produc senzații de o deosebită intensitate şi pe măsură ce se coboară se întunecă treptat, ultima subzonă fiind cea mai întunecată.

Cei din zona albă văd eterul de sub ei, cel de culoare albastră. Noi, oamenii în trup fizic şi care locuim în zona roşie, când ne uităm în sus vedem eterul din zona a doua şi din această cauză cerul ni se pare albastru. Nu

vezi culoarea eterului zonei în care eşti, ci pe a celui de jos sau a celui de sus.

Spiritele vin rând pe rând la şcoala vieţii pe acest Pământ în grupuri foarte mari sau sub forma de semigrupe. Grupul este alcătuit dintr-un mare număr de spirite venite din alt sistem solar. În perioada în care grupele îşi fac evoluţia aici, sosesc şi semigrupele care nu sunt decât asociaţii de spirite venite de pe altă planetă a acestui sistem solar.

În afară de aceste două mari organizaţii de spirite, mai vine la şcoala vieţii o grupare direct de la Tatăl. Ei vin direct pe cea mai de jos planetă a sistemului nostru, deci niciodată direct pe planeta noastră. Aceştia sunt începătorii evoluţiei planetare şi ei evoluează numai pe anumite planete în sistemul nostru solar.

Rezultă că dintre spiritele venite la şcoala acestei planete, cele albe au venit din alt sistem solar şi sunt de evoluţie solară, adică după ce îşi termină şcoala pe acesta planetă merg pe o altă planetă, dintr-un alt sistem solar şi aşa mai departe, spiritele albastre sunt de evoluţie planetară şi îşi fac şcoala rând pe rând pe toate planetele acestui sistem solar, minus planetele începătorilor şi spiritele roşii care evoluează numai pe anumite planete ale sistemului nostru sunt de evoluţie subplanetară sau de planete tinere, mai puţin evoluate.

În lume sunt 2 feluri de evoluţii: una individuală şi alta colectivă. Prima se face de către fiecare spirit în parte, individual, şi cealaltă în grup, din planetă în planetă şi din sistem solar în sistem solar.

Dar, pentru a evolua, în tot şi în toate trebuie să existe o ordine desăvârşită şi numai ea, ordinea, permite ca evoluţia să urmeze fără oprire. Fiecare entitate evoluează pe scara ei şi pe măsură ce avansează

cunoaşte din ce în ce mai amănunţit legile cosmice şi cu cât avansează, cu atât sentimentul solidarităţii, al unităţii este mai puternic. Totul trebuie să fie organizat, ierarhizat şi solidar. Tot universul a fost organizat din Sfera Divină în tăcere. Nimic, nici o cunoştinţă mai înaltă nu este trâmbiţată pe la toate colţurile, o afli numai dacă o meriţi şi dacă puterea ta de înţelegere spirituală a ajuns la un anumit grad. O cenzură veşnică şi perfectă există în cer. Nu poţi vorbi orice, nu poţi comunica oricând şi oricui, altfel totul ar fi discutat, criticat sau lăudat.

Legea, asociată cu puterea Voinţei divine impune asociaţia, solidaritatea şi astfel totul se menţine aşa după cum este Voia şi dorinţa Unicului suveran al lumilor. Deci toate spiritele, toate particulele trebuie sa fie solidare între ele pentru a menţine totul într-un tot unitar. Cu toate că soarele e departe de planetele sale, între ele se exercită o puternică atracţie, formând un bloc - blocul sistemului nostru planetar. Şi cu toate că stelele sunt la depărtări incalculabile una de alta, ele se atrag puternic, astfel încât toate fac o unitate - universul nostru.

Cu cât o stea, un sistem planetar sunt mai avansate pe scara evoluţiei, cu atât puterea lor de atracţie e mai mare. Deci individualitatea este aparentă în univers, părţile lui fiind puternic legate între ele.>>

PLANŞELE 3,4 - AURA FIINȚEI UMANE

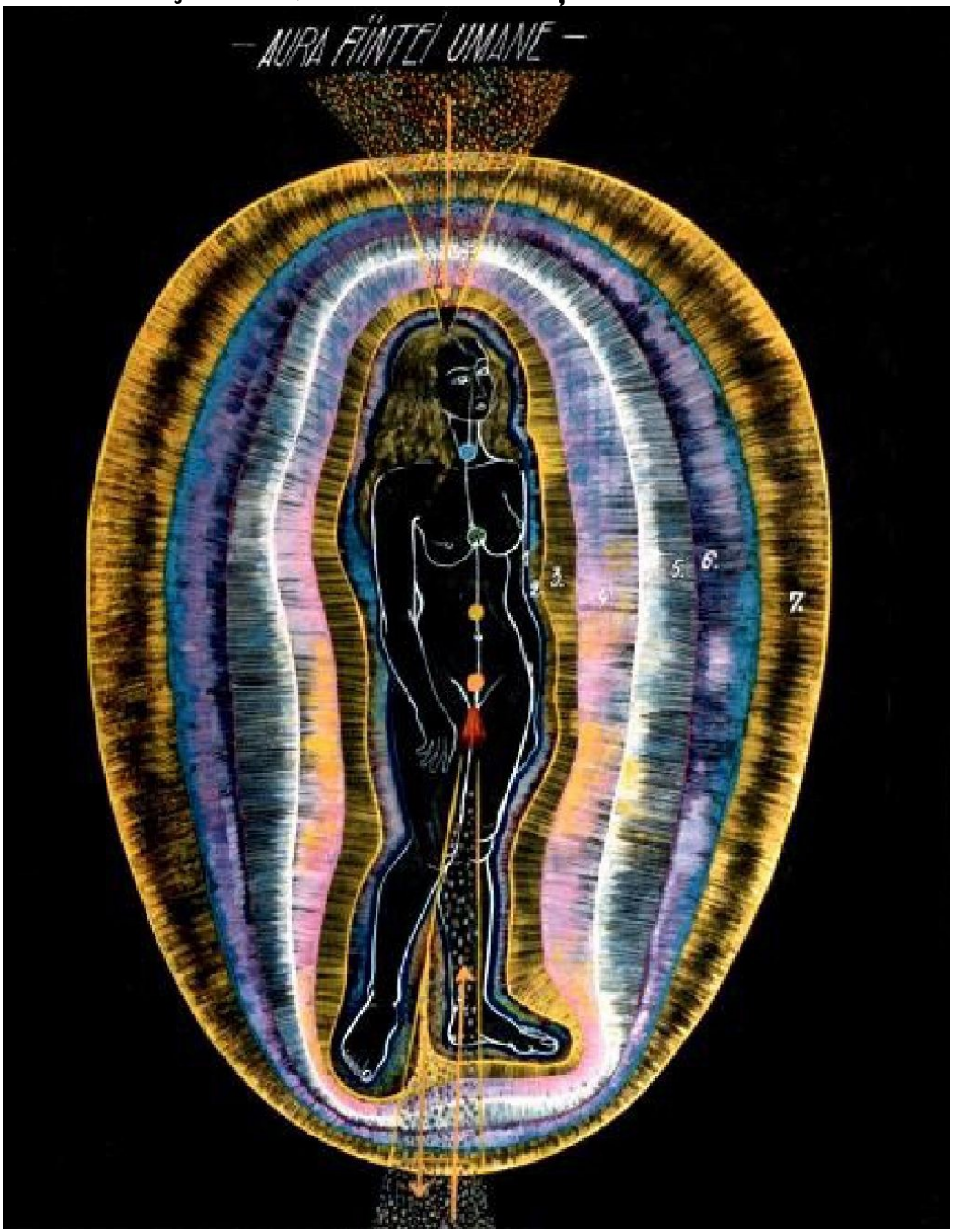

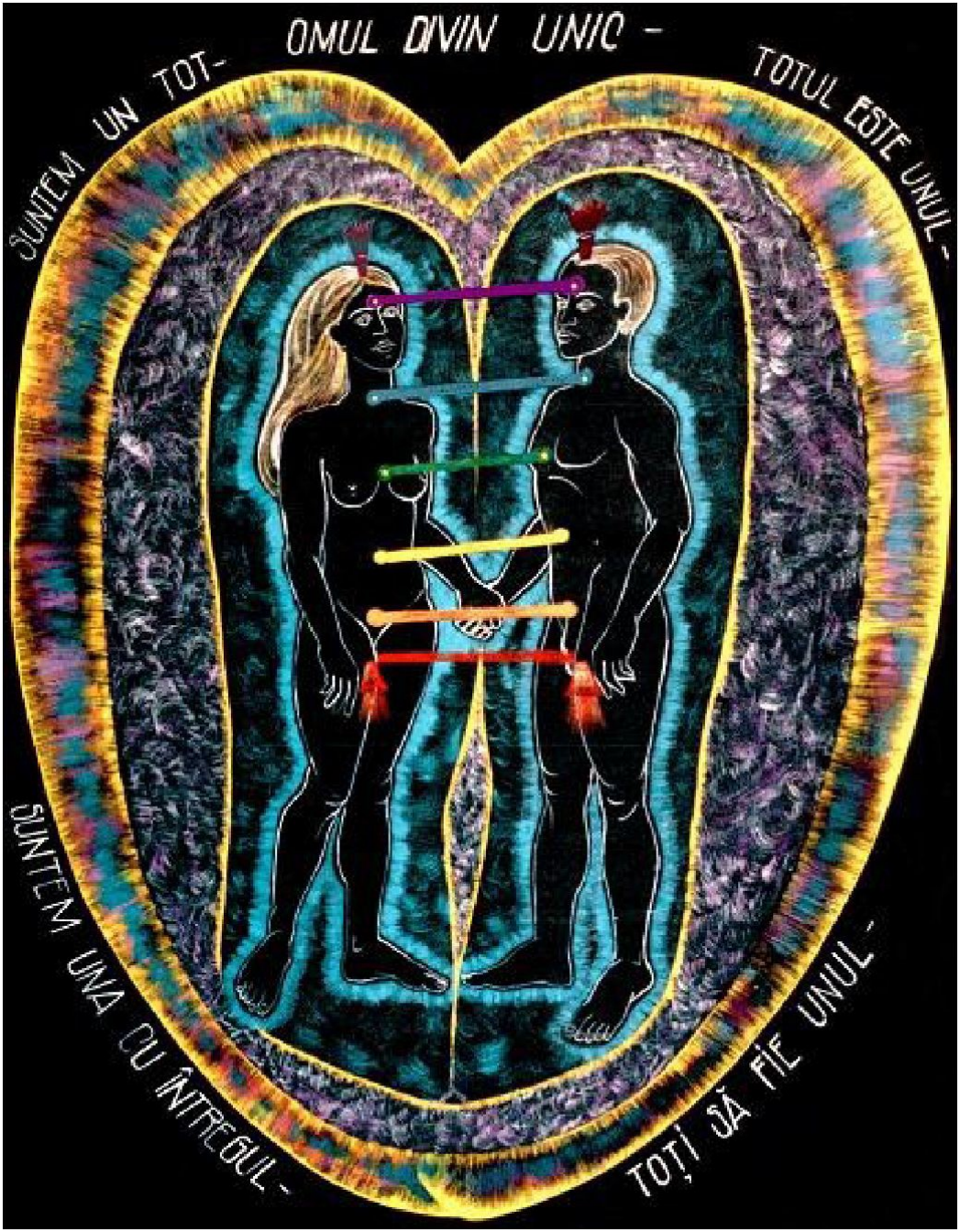
OMUL DIVIN UNIC -
SUNTEM UN TOT-
TOTUL ESTE UNUL -
SUNTEM UNA CU ÎNTREGUL -
TOȚI SĂ FIE UNUL -

Omul! Ființa cea mai evoluată de pe întreg pământul. Este un întreg univers în miniatură, dar nu un univers în sine. Şi asta pentru că nici o lume nu poate exista fără alte lumi.

Fiecare univers, fiecare creatură, fiecare moleculă, depinde de alte lumi, de alte creaturi, de alte molecule indispensabile vieții sale.

Aura este acea parte din energia universală care ne înconjoară, asociată corpului omenesc, fiind în fapt manifestarea energiei umane. Şi dacă trebuie să o asemuim cu ceva, pentru o mai uşoară înțelegere a acestui fenomen, atunci o putem compara cu un halou luminos ce înconjoară trupul uman, îl pătrunde şi emite radiația sa proprie. Prin urmare, când ne referim la ființa umană, pentru a o înțelege, putem spune că este formată din două părți materiale: una fizică, pipăibilă, corpul fizic şi cea de-a doua parte, cea bioenergetică, aura, care a început sa fie demonstrată în mod ştiințific.

El, omul, această ființă deosebit de complexă în întregul ei, este formată, pe lângă trupul fizic şi din alte 7 (după unii cercetători 9, şi e posibil să se mai descopere şi altele) structuri sau corpuri energetice care se întrepătrund şi se înconjoară unul pe altul cu straturi succesive, corpuri care în totalitatea lor alcătuiesc aura umană.

Aura este oglinda sufletului. În ea omul îşi arată bolile, sănătatea, falimentul sau succesul, dragostea sau ura. Ea trădează toate gândurile bune sau rele. Atunci când o persoană este atinsă de o boală mortală, aura sa începe să se întunece, să se şteargă şi în unele cazuri ea dispare chiar înaintea morții acesteia. Când moartea este violentă şi victima era sănătoasă, aura întârzie şi după moartea clinică.

Acest ou energetic multicolor atinge o înălțime de doi metri şi jumătate şi chiar mai mult, iar lățimea poate fi mai mare de un metru, evident, aceste dimensiuni pot varia de la o persoană la alta. Este formată din radiații colorate plecând din diferite părți ale corpului şi este mai bine să nu se folosească cuvântul culoare când ne referim la aură, ci frecvența radiației pe care o numim „bleu" sau „roşu" de exemplu. Când spunem că aura este multicoloră se face de fapt aluzie la o parte din culorile spectrului solar.

Cu cât spiritualitatea unui om este mai mare, cu atât haloul este de un galben mai intens. Toți marii sfinți au haloul aurit, culoare care se poate obține numai prin puritatea gândurilor şi intențiilor. Însă cu cât vibrațiile unei persoane sunt mai joase, cu atât mai mult vom întâlni în aură culori terne şi murdare, respingătoare, în comparație cu vibrațiile înalte care generează culori strălucitoare şi pure. Dacă acțiunile noastre de zi cu zi (gândurile, faptele) sunt bune şi culorile aurei sunt mai luminoase, dar un comportament reprobabil dă naştere unor culori mai puțin atrăgătoare în aură.

În funcție de o serie întreagă de factori, aura este şi ea schimbătoare, urmând dispoziția individului, numai că tentele fundamentale rămân neschimbate, tente care indica „fondul" persoanei.

Cele 7 straturi sau corpuri fluidice au fiecare o luminozitate şi culori proprii, activitatea lor influențând şi condiționând în mod concret corpul fizic şi stările psihice ale omului. Ele sunt structurate în mod organizat şi reprezintă „intermediarul" dintre spirit sau scânteia divină, cum i se mai spune, şi trup. Cele mai apropiate de acesta urmăresc conturul lui, iar cele mai depărtate au forma ovoidă, apărând în jurul corpului ca

un ou cu vârful în jos. Toate aceste straturi par a fi „agățate” pe un fundal energetic de o vibrație aparte, ce se vede ca un abur albicios, luminos, eterat şi care apare între straturi, despărțindu-le. Ele se penetrează şi se înconjoară unul pe altul cu straturi succesive, fiecare corp superior fiind compus dintr-o materie fluidică mai fină şi vibrații mai înalte decât corpul pe care îl înconjoară şi pătrunde. Cunoscând că materia fizică se deosebeşte în principal de cea fluidică prin diferențe de frecvențe, acest mod de existență al straturilor aurei poate fi explicat şi de principiile fizicii actuale, dintre care unul admite că frecvențe diferite pot coexista într-un acelaşi spațiu fără să se afecteze reciproc.

Dintre aceste straturi, primul, al treilea, al cincilea şi al şaptelea au fiecare structuri bine diferențiate, în timp ce al doilea, al patrulea şi al şaselea apar sub forma unor fluide luminoase în continuă mişcare, nefiind riguros delimitate de celelalte corpuri. Această mişcare este ca o curgere continuă de valuri de lumină colorată sau striațiuni în jurul corpului fizic. Ele capătă o formă mai definită pe măsură ce pătrund straturile fără soț. Fiecare strat următor întrepătrunde complet stratul inferior, inclusiv trupul fizic al omului.

Corpurile aurei au o organizare funcțională proprie, ele menținându-se prin absorbirea din câmpul energetic universal şi metabolizarea energiilor specifice frecventei fiecărui corp, prin intermediul unor centri energetici în formă de vârtejuri, cunoscuți în literatura sanscrită sub denumirea de chakre, adică „roti”, care la omul sănătos sunt luminoase şi în continuă mişcare. Aceste energii preluate şi prelucrate de chakre sunt apoi distribuite în întregul corp prin numeroase canale energetice, denumite în sanscrită nadisuri.

Canalul principal de energie se află în interiorul coloanei vertebrale şi se întinde de la baza şirei spinării până la cap, de-a lungul lui fiind aşezaţi principalii centri energetici. De la baza coloanei vertebrale, de fiecare parte a canalului central, pornesc alte două nadisuri importante, care, pe durata vieţii, urcă de-a lungul canalului principal, se încrucişează în chakre, unde intersectează canalul central. Nivelul până la care se ridică aceste nadisuri (cel din stânga fiind de culoare albastră, nadi lunar, asociat principiului feminin, yin, iar cel din dreapta de culoare roşie, nadi solar, asociat principiului masculin, yang), depinde de nivelul de evoluţie al individului şi de felul în care trăieşte. Pe lângă aceste trei canale principale mai există un mare număr de nadisuri secundare, numărul lor total fiind de aproximativ 72000.

Vârfurile chakrelor sau rădăcinile lor se îndreaptă către canalul principal de energie care curge prin fiinţa noastră, iar gurile lor se deschid la marginea exterioară a fiecărui câmp căruia îi aparţin. Pe lângă acestea mai există 21 de centri energetici minori şi încă multi alţii de dimensiuni tot mai mici.

Centri energetici principali din partea din faţă a trupului au fiecare o pereche pe partea din spate a corpului, acestea fiind considerate faţa şi dosul chakrei. Cele din fata au legatură cu sentimentele persoanei, cele din spate cu voinţa, iar cele de la nivelul capului cu procesele de gândire. Centrii energetici situaţi în creştetul capului şi la baza coloanei pot fi consideraţi pereche, deoarece sunt porţile prin care pătrunde şi iese curentul de energie principal ce curge în josul şi în susul şirei spinării.

Cele 7 chakre sunt localizate pe trupul fizic în locul principalelor plexuri nervoase, fiecare fiind în legatură şi cu o glandă endocrină principală.

Prima chakra reprezintă centrul rădăcină şi se află la baza coloanei vertebrale, lângă coccis, în punctul unde se intersectează cele trei nadisuri principale. Are 4 canale energetice, de fapt patru mici vârtejuiri care se învârtesc cu o viteză foarte mare, semnifică conştiința obiectivă, legătura cu existența concretă, terestră, fizică. Are culoarea roşie şi guvernează activitatea glandelor suprarenale.

- funcția psihică: voința de a supraviețui în planul fizic, controlează instinctul de conservare, starea de siguranță lăuntrică, încrederea în sine la nivel fizic.
- funcția fizică: răspunde de bună funcționare a excreției, având ca zonă de proiecție anusul şi intestinul gros, sistemul muscular şi țesutul adipos.

Al doilea vârtej de energie, cel din regiunea sacrală, se află situat cam cu două degete sub ombilic. Guvernează viața emoțională şi sentimentele. Are 6 canale energetice. Reprezintă conştiința senzuală, erotismul, imaginația. Este de culoare portocalie şi corespunde gonadelor.

- funcția psihică: dorința nestăvilită, imaginație debordantă, instinctualitate, cămin, familie, hrană.
- funcție fizică: influențează funcțiunile organelor genitale.

Al treilea centru are legatură cu activitatea noastră mentală şi este centrul de „foc" al ființei. Are 10 mici vârtejuri şi este localizat puțin deasupra ombilicului, la

nivelul plexului solar. Reprezintă conştiința expansivă, voința de putere. Simbolizează conştiința pasională, dinamismul. Are culoarea galben-auriu şi controlează activitatea pancreasului.

- funcția psihică: dorința, voința, egoul, individualitate, libertate, expansivitate, putere, armonie, stăpânire de sine.
- funcția fizică: sistemul digestiv şi sângele.

Cam la nivelul sternului se află ***al patrulea centru*** energetic al omului, localizat în centrul pieptului, puțin deasupra inimii. Acesta metabolizează energia iubirii şi transformă energiile venite de la centrii superiori în energii ce pot fi preluate de centri energetici inferiori şi invers. Are 12 canale energetice şi simbolizează conştiința iubirii şi a trăirii empatice cu alte ființe, abnegație, dăruire, dragostea față de omenire. Este de culoare verde şi guvernează activitatea timusului.

- funcția psihică: dragostea nemărginită pentru aproapele tău, compasiunea, altruismul, dăruire.
- funcția fizică: activitatea sistemului circulator, a sistemului respirator şi a sistemului imunitar.

Al cincilea centru energetic se află la nivelul gropiței dintre clavicule şi este asociat transformării cuvintelor în fapte. Având 16 vârtejuri în componență, el reprezintă conştiința intuitivă, creativitatea superioară. Este de culoare albastră şi răspunde de activitatea glandei tiroide.

- funcția psihică: exprimare fluentă, inspirație în vorbire.

➢ funcția fizică: activitatea corzilor vocale, a sistemului auditiv, a faringelui, a esofagului, măduva osoasă.

Puțin deasupra rădăcinii nasului există următorul ***centru energetic, al şaselea***, care, împreună cu stratul şase au corespondent iubirea cerească, o iubire dusă dincolo de puterea de înțelegere a omului; ea dă sens vieții, reprezintă conştiința mentală superioară, percepția directă a celorlalte lumi invizibile. Poseda 96 de canale energetice şi simbolizează puterea de pătrundere a minții, telepatia, stăpânirea de sine, inteligența creatoare divină. Culoarea sa este indigo şi controlează funcționarea glandei pituitară.

➢ funcția psihică: intuiție superioară, clarvedere, capacități profetice, conştiința spirituală, conştiința individuală.

➢ funcția fizică: controlul activității creierului mic.

Al şaptelea centru energetic, situat deasupra capului, este poarta de intrare a energiei cosmice, având un număr mult mai mare de canale energetice, fiind cunoscut şi sub denumirea lotusului cu o mie de petale. La acest nivel omul realizează cunoaşterea divină. Este de culoare violet-albicios şi influențează activitatea glandei pineale.

➢ funcția psihică: deschiderea spirituală față de Dumnezeu;

➢ funcția fizică: trezirea giganticului potențial mental, controlul sistemului nervos central.

O bună funcționare a chakrelor are o dublă semnificație în viața noastră şi anume: pe de o parte înseamnă că organismul nostru îşi ia acea parte de

energie din câmpul universal de care are absolută nevoie pentru a exista, iar în al doilea rând, odată cu energia noi receptăm şi toată conştiinţa asociată energiei ce curge prin noi, lucru care deocamdată este destul de rar la oamenii timpurilor noastre. Dar „mâine" vor fi mai mulţi.

Dora explică în mod sugestiv: „Aceste vârtejuri sunt asemenea unor stabilizatori de energie electrică de la care pleacă spre receptor doar cantitatea necesară pentru buna funcţionare a aparatului, căci dacă energia ar pătrunde brusc şi într-o cantitate prea mare, în cel mai bun caz ar deregla aparatul, dacă nu l-ar arde de tot. Aceşti centri iau din oceanul energetic în care plutim doar cât avem nevoie, altfel pur şi simplu ne-am „prăji" într-o secundă, ar fi prea multă energie psihologică şi nu am putea-o prelucra. În consecinţă, fiecare chakra trebuie să fie deschisă încet pentru a exista timpul necesar prelucrării conştiinţei energetice eliberate, astfel încât noile informaţii primite să se integreze uşor în viaţa noastră. Sănătatea sau boala omului se poate sesiza şi din observarea lor, care în acelaşi timp sunt lumină, formă, culoare şi sunet, aceste trăsături variind în funcţie de viteza lor de rotaţie şi de calitatea energiei metabolizate".

Funcţiile principale ale centrilor energetici sunt acelea de vitalizare a fiecărui corp auric inclusiv al celui fizic, de dezvoltare a diferitelor aspecte de autoconştientizare, fiecare chakra având o anumită funcţie psihologică. Pe lângă acestea, chakrele mai au rolul de a transmite energia între straturile aurei.

Straturile aurei îşi au fiecare setul propriu de 7 centri energetici majori, fiecare situaţi în acelaşi loc pe corpul fizic. Acest lucru este posibil deoarece fiecare

strat are o frecvență superioară celui inferior, putând astfel să ocupe acelaşi spațiu. De exemplu, pentru chakra a treia, cea situată deasupra ombilicului, există 7 chakre unele într-altele şi de vibrații diferite, toate cu vârfurile în acelaşi loc de pe suprafața corpului fizic. Practic, acest lucru înseamnă că pe corp fiecare vârtej este de fapt un multiplu de 7 vârtejuri ce se întrepătrund, toate având vârful în acelaşi punct pe trupul omului. Fiecare chakra are în vârf nişte mici orificii prin care se transmite energia de la un strat la altul. La majoritatea oamenilor ele sunt din păcate parțial obturate, blocând cursul firesc al energiei. Aceste „uşi" se pot debloca numai printr-o muncă de purificare a corpului fizic şi al celor energetice, care înseamnă o continuă străduință de acumulare de cunoştințe ştiințifice şi de fapte de iubire care ne ajută să fim mai buni.

Primul corp energetic sau strat, observat în imediata apropiere a corpului fizic are frecvența vibrației cea mai apropiată de cea a materiei fizice, are o dimensiune variabilă între 5-l2 cm şi este alcătuit dintr-o rețea de linii de forță prin care curge încontinuu energie luminoasă, culoarea ei variind de la albastru la cenuşiu.

Acest strat este matricea pe baza căreia se dezvoltă corpul fizic şi îşi întreține întrega sa existență. Are aceeaşi structură cu a corpului fizic, inclusiv toate părțile şi organele sale. De fapt, trupul fizic este copia grosiera a primului strat auric aflat în imediata sa apropiere. Pe acest strat se observa foarte bine organele bolnave, căci ele au o culoare modificată, mai întunecată decât a celor sănătoase. Modificările poziției, a culorii lui, a felului cum vibrează, apariția unor fisuri sau a

lipsei acestuia din anumite locuri, furnizează informații despre starea sănătății fizice şi psihice ale individului de o precizie neatinsă încă de nici o aparatură stiințifică. La nivelul acestui corp conştiința se exprimă prin perceperea senzațiilor, de exemplu plăcerea fizică sau durerea.

Al doilea strat auric urmează şi el, în mare, conturul trupului fizic, are o grosime care variază cam între 2-7 cm, având un nivel vibratoriu mai ridicat față de primul. Apare sub forma unor norişori colorați aflați într-o continuă mişcare, schimbându-şi des nuanțele în funcție de starea emoțională a individului. El se întrepătrunde cu stratul inferior şi corpul fizic pe care le înconjoară, are o structură multicoloră, conținând toate culorile curcubeului. Aceste culori arata calitatea şi intensitatea sentimentelor individului, dacă ele sunt structurale sau conjuncturale şi variază de la nuanțe deschise, strălucitoare la cele întunecate, noroioase.

Conştiința exprimată prin acest corp ia forma emoțiilor şi reacțiilor primare, cum ar fi teama, furia şi dragostea, în funcție de personalitatea individului.

Următorul ***corp energetic, al treilea***, înconjoară şi întrepătrunde toate straturile anterioare şi trupul fizic, fiind compus dintr-o substanță şi mai diafană. Culoarea lui este galben strălucitor. El nu mai ia forma corpului fizic, este oval, ca un ou cu vârful în jos, iar nuanțele culorilor ce îl compun arată interesele persoanei, aptitudinile sale mentale active sau latente. Este deci asociat proceselor de gândire rațională, este planul minții analitice liniare.

Al patrulea strat este oarecum asemănător cu al doilea, dar mai fin, compus din nori de culori mai eterate, de obicei înconjurați de lumina trandafirie a

dragostei. Exprimă natura sentimentelor în relație cu semenii, cu omenirea. Aici sunt stocate informații despre aspecte trecute ale vieții persoanei, despre cauzele unor boli şi în legatură cu destinul individului. La acest nivel conştiința se exprimă prin emoții mai altruiste, care depăşesc sinele, cuprinzând întreaga umanitate.

Corpul auric al cincilea, care se extinde până la aproximativ 50-60 cm în afara trupului fizic, conține tiparul pe baza căruia se construieşte primul strat al aurei, care la rândul lui este forma model pentru alcătuirea corpului fizic. Aici există întreaga structură a organismului, chakrele, organele interne şi forma corpului, văzute ca şi cum ar fi pe un negativ. În acest plan conştiința se manifestă ca voință superioară în armonie cu legile universului. Pe acest strat se poate vedea dacă gândurile din stratul trei se vor materializa sau nu.

Stratul şase vibrează cu o frecvență şi mai înaltă față de celelalte corpuri, pe care le înconjoară şi întrepătrunde. Nu este prea bine structurat şi pare mai mult o radiație a celorlalte straturi, ca o lumină pâlpâitoare, compusă din nuanțe pastelate şi raze luminoase care radiază dinspre trup spre exterior. Este nivelul emoțional exprimat în termenii spiritualității, unde se experimentează extazul spiritual. Pe acest plan conştiința se exprimă prin sentimente înalte, spiritualizate, cum ar fi dragostea universală, extinsă dincolo de ființele umane, ce cuprinde tot ce este viață.

Al şaptelea strat al aurei se extinde cam până la 100 cm de corpul fizic, are o formă ovoidă care înconjoară întreg corpul omenesc, fiind aşezată cu vârful în jos. Este ca un ou format dintr-o rețea de nenumărate fire de lumină aurie, care la exterior este mai dens şi mai

elastic, asemănător cojii de ou, ce protejează întreaga ființă umană, îi menține întregul câmp şi integritatea sa. Aici sunt conținute informațiile despre viețile trecute precum şi despre programul vieții actuale. Exprimarea conştiintei în acest plan se realizează prin concepte superioare referitoare la sistemele noastre de credință şi cunoaştere, oferind accesul la cunoaşterea integrală.

În planşa a patra sunt prezentați doi oameni care se iubesc. Atunci când între ei există o afinitate, se plac reciproc, are loc un schimb intens de energie. Conştiința energetică asociată acestui schimb depinde de tipul comunicării dintre cei implicați. Culorile şi formele câmpurilor bioplasmatice ce se schimbă între indivizi arată natura interacțiunilor ce au loc.

Astfel, când între doi indivizi se realizează o comunicare plăcută, confortabilă, interacțiunile bioplasmatice apar ca o curgere uşoară şi lentă de energie între cei implicați, având culori pastelate, diafane, strălucitoare, ce joacă într-un schimb fermecător de energie luminoasă.

Pe măsură ce valurile de bioplasmă ale unei persoane ating câmpul celui pe care îl place, aura acestuia se umple de culori, sentimente şi energie. Fasciculele de energie care interacționează pot avea orice culoare a curcubeului şi orice formă.

Chakra inimii din al patrulea strat al câmpului auric este de culoare roz. Dacă în interacțiunea dintre doi oameni este multă iubire, se schimbă o mare cantitate de energie de culoare roz ce curge în valuri domoale de la unul la altul. Când doi oameni se îndrăgostesc, chakra inimii din stratul patru devine foarte activă, atrăgând tot mai multă energie roz în câmpul auric. Curând, întreaga aură a celor doi este străbătută de

valuri de energie, ce apar sub forma unor nori roz ce plutesc în jurul celor doi.

Oricine se află în preajma îndrăgostiților se simte bine. Cu toții îi iubim pe îndrăgostiți. Când suntem lângă ei, chakra noastră din dreptul inimii a câmpului patru începe sa se deschidă mai mult, absorbind mai multă energie roz. Apar astfel şi în jurul nostru norişori roz ce se deplasează de-a lungul aurei.

La îndrăgostiți aurele lor se contopesc formând una singură, în formă de inimă, iar cele 7 chakre principale se leagă între ele prin corzi energetice, această structură energetică fiind dovada ca cei doi se iubesc sincer.

PLANŞELE 5-6 - CINE E CU NOI

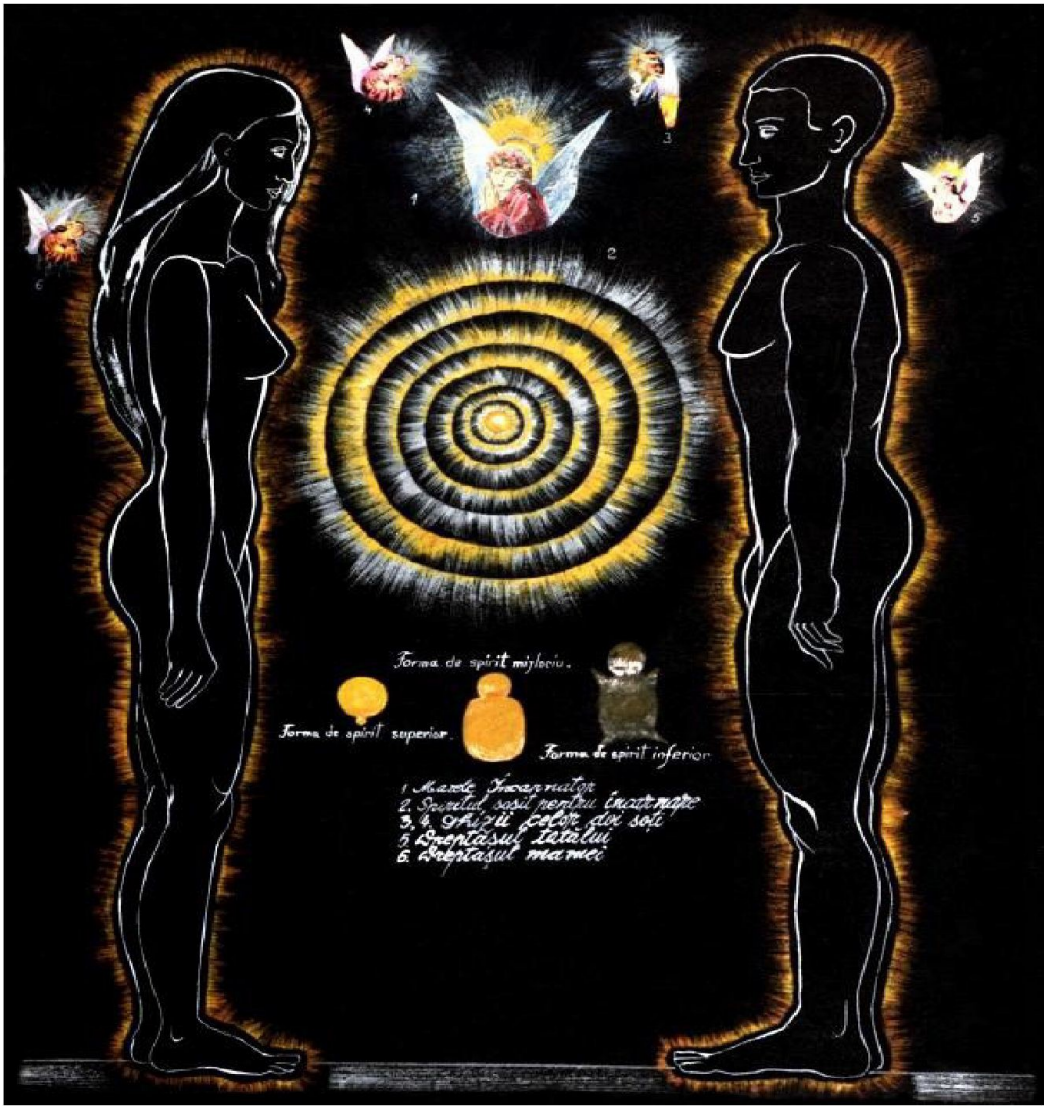

Privind la aceste planşe, Dora remarca: „Tineretul din zilele noastre nu se mai mulţumeşte cu explicaţii fără o bază credibilă, solidă, el are nevoie de o religie stiinţifică şi artistică.

Scopul vieții este evoluția. Buun!? Evoluăm, dar cum? Ce înseamnă a evolua?

Da, din punct de vedere material, fizic, s-a explicat şi s-a putut înțelege cât de cât. Mai mult de către unii şi mai puțin de către alții. Dar evoluția este numai materială? Oare nu trebuie să mai evoluăm şi pe o altă direcție?

Desigur, ne răspunde „cineva" din interiorul ființei noastre. Cine? Acea părticică de Conştiință-Lumină ce nu ne părăseşte şi nu ne uită niciodată: esența ființei noastre, scânteia divină, creată de Tatăl şi trimisă în sfera creațiunilor pentru a evolua.

Planşa nr. 5 este începutul unei serii de desene ce încearcă să prezinte venirea la viață a spiritului uman, etapele parcurse până la naştere, inclusiv momentul naşterii. Fenomenul este urmărit din punct de vedere fiziologic, dar şi al evenimentelor ce au loc concomitent în plan spiritual. Este un prilej de a descoperi noi semnificații ale cuvântului evoluție, exprimate în imagini, într-un mod care n-a mai fost făcut până acum".

<<Ființa-om, ce pare destul de simplă la exterior, este de fapt un univers în miniatură, iar materia din care este construit acest univers reprezintă materia primă formată din particule ultramicroscopice, gânditoare, simțitoare şi în veşnică mişcare, denumite simplu, prin termenul de „viață". Aceste particule vii au format aglomerări după aglomerări până s-a ajuns la electron, atom, moleculă, celulă, corp-forme. Toate alcătuiesc un tot prin legea asocierii.

Deci, primul om nu este decât o aglomerare de materie planetară transformată şi însuflețită de Dumnezeu prin subalternii săi, punând întrânsa o

scânteie divină, spiritul. Dar ce este spiritul? Este creația Tatălui divin, o mică scânteie compusă din trei sferule lipite una de alta ce vor ajunge în veşnicia evoluției să stea alături una de alta, una fiind de voință mişcătoare, alta de memorie înregistratoare iar a treia de inteligență creatoare. Această scânteiuță este o unitate indivizibilă, veşnică, care după ce a fost învelită cu trei categorii distincte de fluide în Laboratorul Divin, a fost trimisă în cosmosul cu Creațiuni să evolueze. După miliarde nesfârşite de ani, mica scânteie a ajuns la gradul de evoluție care i-a îngăduit sa poată anima un corp de om.

Pentru a putea ajunge să arimeze un corp fizic pe o planetă, scânteia divină a trebuit să fie învelită în mai multe „haine fluidice" pentru a putea străbate drumul dintre Laboratorul Divin şi acea planetă şi pentru a se putea menține în mediile de viață din afara Sferei Divine. Primul înveliş este dintr-o materie netransformabilă, următoarele două sunt dintr-o materie semitransformabilă, aceste trei fiind dobândite de scânteie în interiorul Laboratorului, alături de următoarele două, cea cosmică şi universică. Expulzată în sfera cu creațiunii, aceasta trece prin zona cosmică, pătrunde într-unul din cele 4 universuri, după care, ajunsă în apropierea unui sistem solar, pentru a pătrunde în el, scânteia se mai acoperă cu un al şaselea înveliş, cel solar, apoi, înainte de a intra în atmosfera fluidică a planetei pe care se va întrupa trebuie să se acopere cu un al şaptelea înveliş, cel planetar. Pe lângă acestea mai există încă două care abia încep să fie distinse de către unii clarvăzători, la care se vor adăuga corpul eteric şi cel fizic, când se va întrupa pe planeta respectivă. La descrierea aurei, straturile încep cu cel de

lângă trupul fizic, etericul, apoi planetarul şi aşa mai departe, fără a se lua în discuție şi ultimile straturi, cele mai apropiate de scânteie, despre care încă se ştie prea puțin.

Asemenea copilului fizic care tot creşte până ajunge la maturitate, şi corpurile fluidice ale spiritului se dezvoltă de-a lungul miilor de ani, în cursul evoluției sale, creştere care se realizează la anumite perioade şi cu binecuvântarea unor anumite spirite de înaltă evoluție.

Spiritele cele mai evoluate ale Pământului, cele din prima zona fluidică, cea albă, pe lângă forma sferică pe care o au toate spiritele, mai au şi un mic apendice în partea inferioară. La spiritele albastre această protuberanță este foarte dezvoltată, având aspectul unui bust al carnalului. Spiritele roşii din zona a treia fluidică, cea mai apropiată de pământ, au dezvoltat lateral 4 apendice corespunzătoare membrelor carnalului. De fapt aceste spirite schițează forma umană şi arată cam aşa. O sferă care corespunde capului, o a doua sferă corespunzătoare trunchiului, mai mare decât prima, două apendice superioare ce corespund mâinilor şi două inferioare care corespund picioarelor.

Similar respirației omului şi spiritul efectuează o mişcare alternativă de dilatare şi contracție, de primenire a fluidului uzat, eliminându-l pe acesta şi absorbind din spațiul înconjurător fluid proaspăt, care este şi pozitiv şi negativ. Unele spirite sunt preponderent pozitive, adică au în componența lor mai mult fluid pozitiv iar altele sunt preponderent negative. Cele pozitive iau din fluidul absorbit partea pozitiva iar cele mai mult negative pe cel negativ. Acea parte a fluidului absorbit care este contrară semnului lor, o acumulează

în interiorul lor, căci nu o folosesc. După un timp, cantitatea de electricitate (de fluid) absorbită, contrară fluidului lor preponderent fiind prea mare, se simte nevoia unei eliberări şi atunci se caută o descărcare, care are loc pe cale de schimb. Aceste două spirite încărcate diferit se alipesc, se alătură unul de altul şi fac schimb de plusul de fluid acumulat. Acest schimb este însoțit de o negrăită senzație de fericire.

Iată explicația actului de unire a doi indivizi de sex opus, căci spiritul preponderent pozitiv, atunci când vine la întrupare va avea de obicei un corp masculin, iar cel cu fluid dominant negativ va lua de cele mai multe ori un corp de femeie. Unul este activ, energic, iar altul pasiv, răbdător, sensibil>>. Bărbatul = activ, femeia = pasivă, copilul = neutru.

În planşa nr. 5 întâlnim acest ansamblu trinitar, familia, cu rol hotărâtor în evoluția umanității, fiind cea care asigură condițiile necesare venirii unui nou suflet la viața pământeană. <<De acolo din spațiu, totul este aranjat, „semnat", acceptat şi binecuvântat de Dumnezeu prin subalternii săi, totul este pregătit pentru marele act al vieții.

După ce spiritul candidat la întrupare şi-a acceptat programul vieții pe care va urma să o trăiască, țara în care va veni, familia şi evenimentele mai importante prin care va trece, în funcție de nevoile sale evolutive, coboară la suprafața Pământului împreună cu ghidul lui şi rămâne în preajma viitorilor sai părinți, aşteptând şi contribuind la fazele întrupării.

Cand a sosit ziua unirii fizice, nişte forte speciale din spațiu îi învăluie pe cei doi indivizi cu anumite fluide pentru a-i dispune la unirea fizică. Ei cred ca este ideea lor, dar în realitate se supun unei forțe nevăzută de ei

care îi îndeamnă la îndeplinirea acestui act divin, prin care spirite din spațiu revin la viața pământeană.

Nimic şi nimeni nu poate fi condus prin forță, acest gen de conducere nu durează deoarece cu cât vietățile sunt mai jos pe scara evoluției, cu atât sunt mai puternice la nivelul energiilor grosiere şi deci au putere de opunere. În univers nimic nu este condus prin impunere, prin ordonare, ci numai prin sugestie pe calea nevăzutului, prin convingere.

Cei doi parteneri, nevăzând pe nimeni în preajma lor, se cred singuri. Realitatea este alta şi anume, la acest act sunt prezenți şase martori, şase spirite coborâte din spațiu în mod special pentru a prezida acest act: dreptaşul tatălui, dreptaşul mamei, spiritul candidat la întrupare (vezi planşa 5), ghizii celor doi soți şi Marele întrupător, cel care are rolul de a prezida, de a supraveghea acest proces pentru a nu exista nici o abatere de la destinul trasat spiritului ce se întrupează. Ordinea şi disciplina sunt atributele muncii marilor spirite întrupătoare, medici spațiali cu o înaltă pregătire în domeniul fizicii şi chimiei fluidelor şi de o ținută morală ireproşabilă.

În lumile spațiale ierarhiile sunt foarte riguroase, iar conducerea diferitelor planuri de evoluție nu este exercitată de o singură entitate, ci este treimică, nici o hotărâre importantă neputându-se lua de unul singur, ea fiind rezultatul consultării celor trei.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru omul întrupat. De când vine la viață şi până la moartea corpului fizic, de existența lui se îngrijesc trei spirite care urmăresc îndeplinirea în condiții cât mai bune a programului protejatului lor.

Primul stă în dreapta omului şi se numeşte dreptaş. Întotdeauna el este un spirit de evoluție egală cu omul pe care îl veghează, este mereu împreună cu el, e ca şi umbra lui, prieten sincer, care-l va supraveghea până la moartea trupului fizic. El îl apară, îl veghează în toate acțiunile lui simple, când mănâncă, când se culcă, se plimbă, se distrează. Oriunde s-ar duce omul fizic, în casă, în baie, pe strada, la serviciu, în excursie, nedezlipit de el stă şi dreptaşul sau. El îi vede gândurile, i le citeşte, este povățuitorul mental a tot ce doreşte să facă protejatul său, îl sfătuieşte să nu facă anumite lucruri ce nu sunt conforme cu destinul său şi care astfel să-i producă neplăceri.

Al doilea îi este superior celui întrupat -stângaciul- şi nu sta mereu lângă acesta, soseşte doar când este nevoie, în momente mai dificile, atunci când este chemat de dreptaş. Stângaciul îl poate sfătui pe cel întrupat să facă o acțiune care nu este neapărat conformă cu programul lui, care îi poate aduce suferințe în plus, dar îi va grăbi evoluția.

În viața omului apar uneori situații foarte grele, care cer o hotărâre mult mai înțeleaptă, fiind nevoie de o forță şi mai mare decât a primilor doi. Atunci aceştia cheamă din spațiu pe al treilea spirit veghetor, numit îndrumătorul de creştet sau creştețianul. El coboară din spatiile înalte, unde-şi are sălaşul, cu cordonul dăruit lui de Sf. Treime a Pământului, cu care îl înconjoară pe pupilul său pentru a face lucrarea conform destinului său. Stângaciul şi creştețianul, oriunde s-ar afla şi orice ocupație ar avea, atunci când sunt chemați de dreptaş, ca fulgerul sosesc lângă protejatul lor. Urmează analiza situației şi imediat hotărăsc ce sa facă, ce decizie să ia. Bietul om are de ales între hotărârea cu majoritate de

voturi a treiunisticei forțe şi liberul său arbitru. Treimica forță intervine cu toată puterea ei pentru a determina pe pupilul lor sa facă ceea ce corespunde cu destinul lui. Sunt şi cazuri când omul, cu toata stăruința celor din spațiu nu respectă o anume obligație din programul sau. De exemplu, un tânăr care avea înscris în programul lui să se însoare cu o anume fată, poate la un moment dat să refuze să o mai ia de nevastă, în pofida stăruințelor forței treimice de a-l determina să- şi respecte cuvântul dat sus, când şi-a acceptat destinul. În consecință cei doi tineri nu se mai căsătoresc, dar asta nu înseamnă că această parte din program s-a desființat, ci numai s-a amânat până la viitoarea revenire la viața pământeană, când obligațiile contractate vor trebui achitate. Nici un program individual sau social făcut în fața forțelor trei-una, o dată încheiat, nu se mai poate dezlega, pentru ca el poartă pecetea: în numele Sfintei Treimi, a Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh. Amin! Opera făcută în numele Sfintei Treimi este o acțiune divină şi de aceea este desăvârşită şi de neînlăturat.

Dacă oamenii ar şti ce forță are dreptaşul, s-ar uimi, daca ar cunoaşte forța stângaciului, s-ar înspăimânta, cunoscând insă puterea creştețianului ar cădea în genunchi, mulțumind Unicului pentru înalta Sa întelepciune, că nu i-a lăsat singuri să bâjbâie în întunericul lumii pământene.

Pe lângă cei trei coordonatori ai vieții omului, mai este şi ghidul sau, care deşi nu intervine în procesul întrupării, are un rol important în îndeplinirea cu succes a destinului noului venit la viață, fiind un frate al său, dar de o evoluție mai avansata.

Rolul cel mai important în construirea trupului fizic al candidatului la întrupare îl are Marele întrupător, un

spirit foarte mare, un savant al lumii spațiale. El prezidează şi contribuie prin sfaturile lui, prin ştiința lui, prin dirijarea fluidelor folosite la alcătuirea corpului fizic, la întruparea mai multor spirite încredințate lui. Pe lângă aceste activități, el mai face un lucru, şi anume, adună anumite fluide din spațiu pe care le îndreaptă către spiritele care se întrupează. Din procesul de întrupare, cam 90% este realizat de acest mare savant al spațiilor şi aproximativ 10% sunt acțiunile spiritului candidat.

Destinele spiritelor care vin la viața pământeană fiind diferite, rezultă că şi calitatea fluidelor îndreptate spre micuț este diferită. Marele întrupător, prin puterea sa spirituală şi înaltele cunoştințe pe care le poseda, controlează executarea întocmai a destinului fiecărui spirit.

De aplicarea corecta a fazelor destinatale, a formării noului trup în concordanță cu programul stabilit, este răspunzător spiritul dreptaş care asistă pe toată perioada la seria fenomenelor şi prefacerilor ce au loc atât în corpul mamei, cât şi în „boțul" de carne din pântecul ei.

O altă sarcină delicată a Marelui întrupător este construirea fetusului cu un anumit sex, masculin sau feminin, situație care variază după necesitățile evoluției, pentru a menține o ordine şi un echilibru între sexele populației globului nostru>>.

În concluzie, atunci când un spirit trebuie să se coboare la şcoala vieții terestre, el soseşte în jurul părinților săi fizici, aşteptând clipa unirii trupeşti a acestora (planşa 5). În planşa 6 sunt reprezentați cei doi soți înconjurați de fluidul iubirii, asistați de cele 6 spirite, dreptaşul mamei, al tatălui, cei doi ghizi, Marele

medic întrupător şi spiritul viitorului copil (dreapta sus), pe care Dora l-a desenat ca o unitate, un întreg, sfera, ce conține în interiorul ei cele două polarități, pozitivul şi negativul, iar la exterior este înconjurată de aura viitorului copil. Firul care leagă spiritul ce se va întrupa de acea coloană de infinite repetări ale actului iubirii fizice este reprezentarea simbolică a acelui cordon ce leagă spiritul de materialitate, de lumea materiei fizice, atât de efemere. Actul unirii fizice a celor doi îndrăgostiți este de fapt forma materializată a unirii fluidice, spirituale.

PLANȘA 7 - ROATA VIEȚII

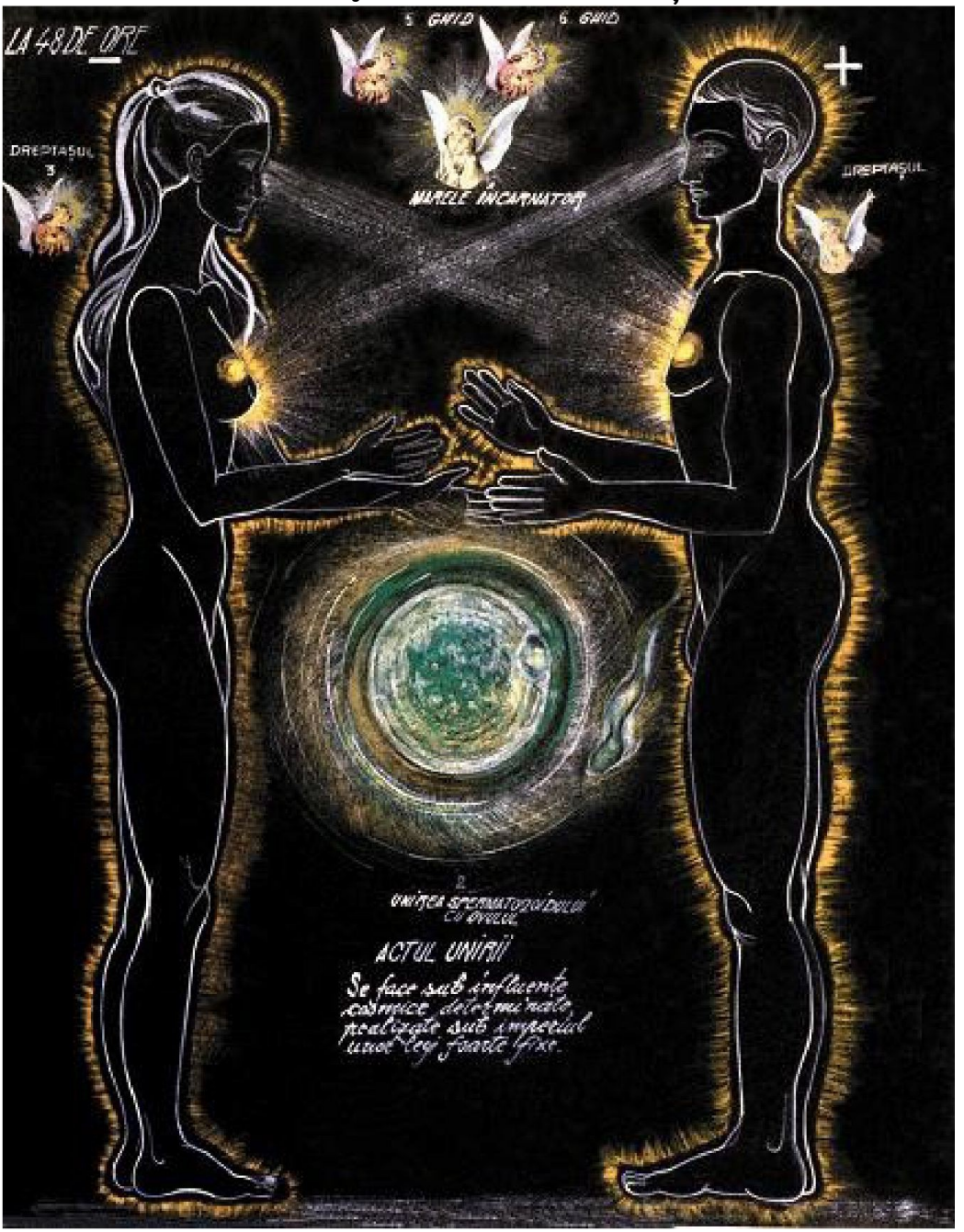

Evoluție! Evoluția spiritului se realizează în spațiu, îmbrăcat în corpurile lui fluidice, dar şi pe pământ, în trup fizic, fiecare etapă desfăşurându-se după nişte coordonate psihice şi fiziologice cerute de nevoile evolutive individuale şi de grup.

Viitorii părinți au îndeplinit un punct din destinul lor, s-au unit formând acel nucleu numit familie, s-au iubit şi se mai iubesc, dorindu-şi cu ardoare un urmaş, un copilaş care să le împlinească dragostea lor sufletească, să le îmbogățească inimile cu gingăşia şi puritatea sufletului lui.

A sosit şi momentul unirii fizice. Cei doi soți se iubesc din adâncul sufletului, dar şi dorința fizică creşte, privirea, atingerea trupurilor le amplifică această stare. Fiecare celulă a corpului lor vibrează la emoția iubirii, cele două trupuri tind să devină un tot, aurele se contopesc şi ele, atât femeia cât şi bărbatul devin „unul singur", iubirea se întâmplă.

În acest timp veghetorii lor nu stau degeaba, ei magnetizează şi fluidizează celulele sexuale dispunându-le la unire, făcând să existe acea atracție miraculoasă dintre ele. Fiecare dintre aceste celule (spermatozoidul şi ovulul) sunt înconjurate de o aureolă fluidică în care există înregistrate toate particularitățile fizice şi defectele corporale ale părinților. Din unirea celor două elemente sexuale se va naşte oul ce va purta în el moştenirea genetică de la părinți.

<<Actul unirii - al formării oului, al evoluției embrionului, al naşterii - se face sub influențe cosmice determinate, realizate sub imperiul unor legi fixe, de la care omul de cele mai multe ori se abate prin liberul său arbitru.

Sunt cazuri când în destinul unor oameni s-a scris ca să nu aibă copii, pentru ca tatăl a avut cândva în viața precedentă o conduită neiubitoare de copii, brutalizându-i până a stins orice iubire din inima lor, ori pentru că mama nu i-a vrut în altă viață şi mereu a căutat să scape de ei cum a luat cunoştință că a devenit mamă. Ei bine, în aceste cazuri, cei doi soți se vor uni fiziceşte, dar nu vor avea urmaşi, pentru că dreptaşii lor - care veghează ca destinul lor să se deruleze cât mai fidel planului întocmit sus şi acceptat şi de spiritele ce acum sunt oameni fizici - neutralizează fluidele celor doi soți, şi urmarea e ca elementele lor sexuale, lipsite de fluidele lor respective, nu vor putea da naştere unui ou. Ele mor înaintea fuzionării lor. Da, căci Legea Divină, prin reprezentanții şi slujitorii Tatălui, nu le acordă această bucurie, chiar dacă în această viață ar dori din tot sufletul să audă şi ei spunându-li-se cuvântul magic: „mama", „tăticule". Totul, totul se plăteşte, mai curând sau mai târziu. Dreptatea Tatălui e veşnică şi se aplică fără cruțare>>.

PLANŞA 8 - CELULELE SEXUALE

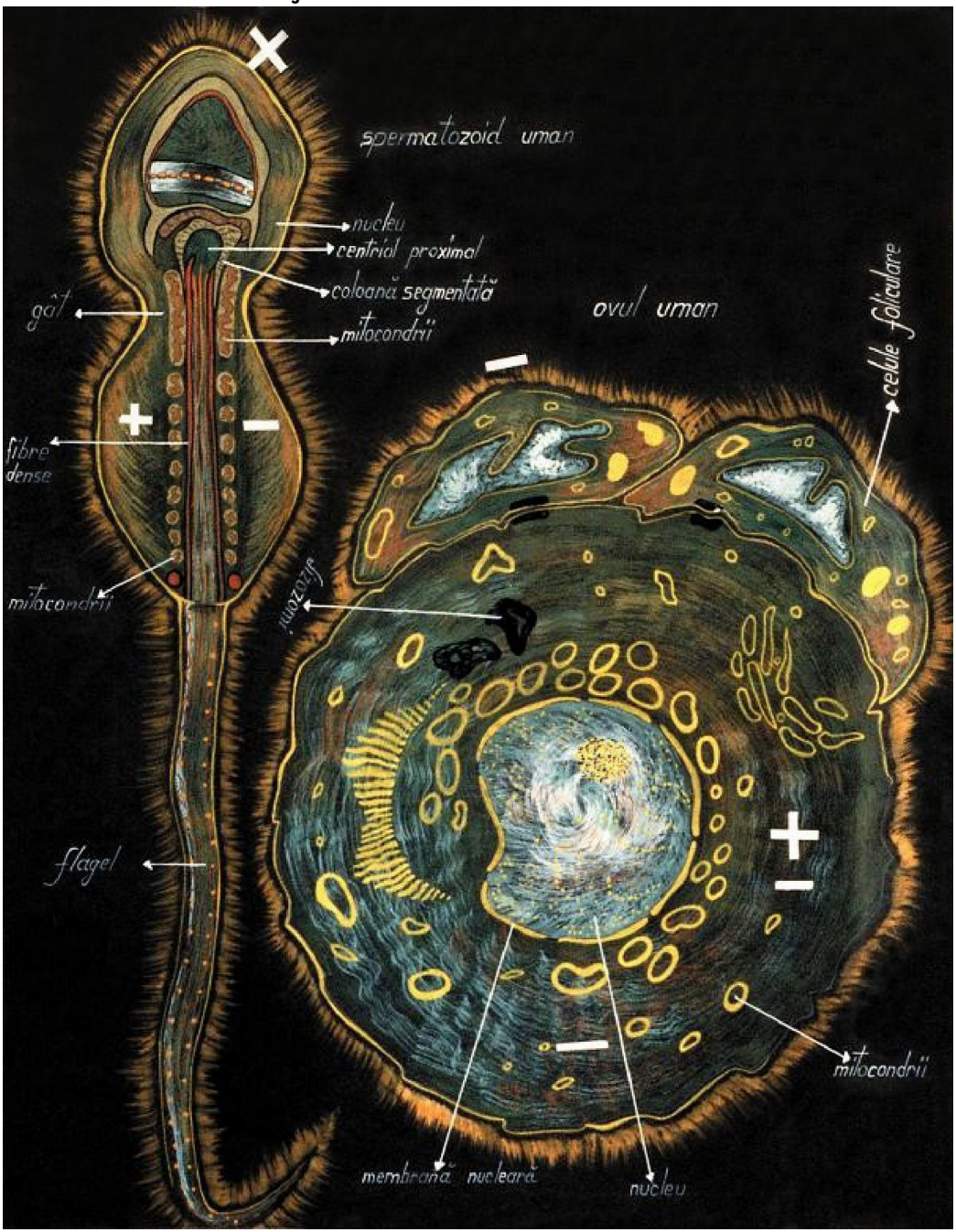

Una dintre cele mai importante şi cele mai inteligente celule ale corpului uman este spermatozoidul, şi el la rândul lui o mare colonie de celule. Numai că o forță irezistibilă îl atrage mereu către o altă celulă soră, la fel de importantă şi ea, numită ovul. Unul este încărcat cu electricitate preponderent pozitivă - spermatozoidul, iar celălalt cu electricitate preponderent negativă - ovulul.

În momentul unirii fizice a celor două ființe umane, se formează în corpurile lor un câmp magnetic, un mic ocean energetic în care înoată atât spermatozoidul cât şi ovulul. Acest mediu creează condițiile ca cele două celule să se dorească, să se caute pentru a se uni. În momentul în care spermatozoidul a atins ovulul, se scufundă în masa lui, moare, iar elementele sale componente se contopesc cu cele din componența ovulului, dând naştere unei noi celule, oul, care va începe să se dividă până când va ajunge la forma finală ce îi va îngădui spiritului să vină la o noua viață trupească.

Spermatozoidul este o celulă de aproximativ 70 microni, având o structură adaptată funcției pe care o îndeplineşte. Este format din cap, o parte mai îngustă numita gât, piesa intermediară şi coada sau flagelul, alcătuit şi el dintr-o piesă principală şi una terminală.

Lungimea capului este de 5 microni, gatul are 0.3 microni, piesa intermediară este de 10 microni, iar flagelul are 50-60 microni.

La specia umană capul spermatozoidului are o formă ovală dacă este privit din față şi este ca o pară privit din profil. Aproape întreaga zonă a capului este ocupată de nucleu, citoplasma fiind foarte redusă. Capul reprezintă elementul fecundator, având în partea sa

superioară un corpuscul ascuțit - acrozomul - care secretă enzime ce fac posibilă pătrunderea spermatozoidului în ovul.

La nivelul gâtului, acea parte îngustă aflată sub polul posterior al capului, se află centriolul proximal, după care urmează mai multe coloane segmentate ce reprezintă piesele de conexiune între gât şi piesa intermediară. Aici se află centriolul distal care dă naştere filamentului axial şi care este divizat, o parte formând în jurul filamentului inelul distal Între cele două părți ale centriolului distal se afla piesă intermediară.

Piesa intermediară este o porțiune cilindrică, formată dintr-o teacă mitocondrială helicoidală dispusă în jurul filamentului axial care este alcătuit din nouă coloane mari aranjate în jurul altor nouă coloane mici şi duble, iar central se afla două fibrile.

Din filamentul axial se continuă piesa principală, cu filamentul înconjurat de o teacă groasă, fibroasă şi piesa terminală unde filamentul este înconjurat la exterior de un strat de citoplasmă foarte fin.

Coada spermatozoidului execută mişcări pendulare şi ondulatorii care vor începe să apară numai în epididim.

În momentul fecundării, când cromozomii materni şi paterni se combină, are loc şi determinarea sexului embrionului. Spermatozoizii conțin fiecare câte 23 de cromozomi, dintre care 22, numiți autosomi, vor determina caracterele somatice şi numai unul singur va fi cromozomul sexual. Unii spermatozoizi au cromozom X, alții cromozom Y. Dacă spermatozoidul care ia parte la fecundație are un cromozom sexual Y, va rezulta un

embrion mascul, iar dacă cromozomul sexual este X, va rezulta un embrion femeie.

Ovulul din planşă reprezintă etapa finală a unor lungi procese de transformare. Primele elemente ale acestui proces sunt ovogoniile, care se formează încă din luna a treia prenatală şi ajung în luna a cincea la un număr de 6-7 milioane pentru fiecare ovar. Nucleul ovogonoiei are 46 de cromozomi şi se transformă după câteva diviziuni în ovocite primare, care până la naştere degenerează în mare parte, rămânând aproximativ 2 milioane de ovocite. Acest proces degenerativ continuă şi în perioada copilăriei, până la pubertate numărul lor reducându-se până la patruzeci de mii pentru fiecare ovar. În final rămân aproximativ patru sute care vor continua procesul de ovogeneză.

Ovocitele primare, în urma primei diviziuni de maturație, devin ovocite secundare, al căror nucleu conține numai 23 de cromozomi, datorită împărțirii celulei în două. Dar citoplasma nu s-a împărțit în mod egal, un ovocit secundar având o cantitate mai mare de citoplasmă decât cealaltă celulă ce va fi mai mică şi nu va participa la fecundație. În planşă este prezentat ovocitul secundar, după eliminarea din ovar. Înainte de ovulație ovocitul secundar intră în a doua diviziune de maturație. Această celulă este primul globul polar şi când ajunge în trompa uterină îşi va continua faza celei de-a doua diviziuni şi eliminarea unui al doilea globul polar numai după pătrunderea unui spermatozoid, altfel ovocitul nefecundat va fi absorbit în tractul genital feminin, în decurs de 24 de ore.

PLANŞA 9 - EMBRIONUL LA 72 DE ORE

Cine a făcut micuțul om? Fiecare ne poate răspunde - tatăl şi mama sa! Realitatea este însă alta: însuşi Creatorul, căci părinții nu fac altceva decât să reproducă ceea ce Divinitatea a creat, scânteia divină, care pe parcursul evoluției sale a ajuns la faza de a putea veni la viață de pe această planeta într-o formă umană.

În urma contopirii celor două celule a apărut oul, o nouă celulă, înconjurată de un fluid de o calitate deosebită, rezultat din îmbinarea fluidelor preponderent pozitiv şi negativ al celor doi gameți, care este neutru şi formează dublul vital al oului.

<<Acum, celula-ou este atrasă cu o mare putere de cavitatea uterină, unde se lipeşte de peretele uterului, iar de acum încolo, mama începe să-i transmită prin curentul său sanguin cantitatea de fluid vital din care se hrăneşte şi se dezvoltă dublul vital al oului. Şi urmând impulsul energetic al tiparului dublului vital, celula-ou va începe să se dividă în progresie geometrică, întâi în două, apoi în patru, în opt etc., formând o masă celulară prin care se ramifică, există ca o plasă energetică, dublul vital, cel care dirijează evoluția oului, la rândul lui fiind ținut sub strictă supraveghere de Marele spirit întrupător.

Spiritul venit la întrupare şi care deocamdată se află în exteriorul mamei, începe să trimită către acest glomerul celular o ramură fluidică prin care se leagă de viitorul lui corp fizic. El înconjoară cu perispiritul său, adică cu învelişurile lui energetice, trupul femeii-mamă, luând astfel forma unei „rochii", strâmtă sus şi largă în poale, un trunchi de con fluidic ce nu o va părăsi pe viitoarea mamă până în momentul naşterii. Acest înveliş se întinde din dreptul umerilor mamei, până mai jos de gleznă, capul rămânând liber din motive bine întemeiate.

De ce spiritul-fiu nu înconjoară şi capul mamei şi prin urmare şi creierul ei?

Ştim că acest organ, creierul - este centrul de comandă prin care spiritul îşi dirijează întregul organism şi având o astfel de funcţie, este normal ca el să fie cel mai bogat şi bogăţia lui o reprezintă un fluid electromagnetic a cărui intensitate şi concentrare este cea mai mare în jurul capului. Orice acţiune de natura fluidică venită din spaţiu ce depăşeşte o anumită intensitate, lucrează asupra întregului corp, cel mai puternic resimţindu-se creierul, aceste influente producându-i un şoc, fluidul lui fiind pus şi mai violent în vibraţie. Aceste vibraţii de o frecvenţă ridicată se vor răsfrânge asupra scoarţei cerebrale şi implicit asupra celulelor nervoase. Acest fapt este asemănător cu introducerea unei tensiuni într-un aparat electric peste parametri săi de funcţionare. Ce se poate întâmpla în acest caz? Se ard circuite sau se poate distruge întregul aparat. Cam acelaşi lucru s-ar întâmplă dacă o vibraţie puternică ar afecta creierul viitoarei mame. În celule, impresionate puternic, se va produce o perturbare funcţională şi deci, perturbarea întregului organism, o dezordine generală, de pe urma căreia va suferi spiritul mamei şi corpul ei fizic.

Cunoscând toate aceste realităţi, sufletul candidat la întrupare are grija sa înconjoare trupul viitoarei mame astfel încât capul ei sa rămână liber, căci vibraţia perispiritului viitorului copil fiind prea puternica i-ar putea afecta sănătatea.

Acest trunchi de con stă la o distanţă mai mică sau mai mare de trupul femeii, în funcţie de anumite particularităţi ale ei. În general, cea mai mare depărtare de corpul mamei este de 1 metru, atunci când mama

este tânără, deci are câmpul energetic mai puternic şi spiritul copilului stă mai departe de ea ca să nu-i afecteze echilibrul psihic şi fizic. Când, uneori se mai întâmplă ca din neatenție, perispiritul copilului să se apropie prea mult de corpul mamei, aceasta are dureri de cap şi o nervozitate deosebită în corp.

Cea mai mică apropiere este de câțiva cm - niciodată spiritul înconjurător nu se va alipi complet de corpul mamei, căci i-ar produce un mare rău. Apropierea maximă admisibilă are loc atunci când mama este mai în vârstă, pentru a o influența ceva mai puternic.

Mărimea distanței se stabileşte şi în functie de culoarea pielii mamei, culoarea parului şi a ochilor. Persoanele brunete şi cu ochii negrii, primesc, dar şi emit mai puternic fluide electrice. În aceste situații distanța dintre spiritul fiu şi mama este mai mare>>.

Din momentul când perispiritul copilului a înconjurat pe mama sa, începe sa trimită raze fluidice către corpul acesteia, influențând-o puternic şi producându-i o serie de transformări interne - glandele mamare încep să se dezvolte, organele genitale se congestionează pregătindu-se pentru păstrarea embrionului şi creşterea fătului, buzele şi picioarele se umflă, pielea se pătează etc. În acest răstimp apar şi modificări ale stărilor psihice caracteristice unei femei însărcinate, care în alte condiții nu se manifestă.

După ce a avut loc fecundația, oul coboară din trompa uterină şi în aproximativ 72 de ore ajunge în cavitatea uterină, în acest timp continuând procesul de segmentare din interiorul oului care generează apariția blastomerelor. Primele două blastomere apar după 30 de ore, fiecare dintre ele putând da naştere unui embrion întreg. La specia umană segmentarea cuprinde întrega

masă a oului, fiind un tip de segmentare totală şi egală deoarece blastomerele sunt aproape egale. Aceasta diviziune continuă, blastomerele devin din ce în ce mai numeroase, iar oul capătă aspectul unei mure, de aceea el se numeşte în aceasta faza de evoluție morulă. Morula are 16 blastomere după 72 de ore de la fecundație când ajunge în cavitatea uterină. După încă o perioadă de o zi sau două, oul (care îşi continuă transformarea) se alipeşte de epiteliul mucoasei uterine, adică de țesutul de înveliş constituit din celule juxtapuse, dispuse în unul sau mai multe straturi. Celulele dispuse la periferia oului proliferează intens şi pătrund printre celulele epiteliale ale peretelui uterin, în acest fel începând implantarea sau nidația (în latină nidus înseamnă cuib). Implantarea oului se realizează de obicei pe peretele anterior sau posterior al uterului, unde tonusul scăzut favorizează acest proces.

În plan energetic, în acea lume de lumini colorate, se observă la o perioadă ce variază între 48 şi 72 de ore, după ce s-a fixat oul în peretele uterin, o aură ce apare în jurul oului, de culoare auriu transparent (ce se va menține tot timpul), din care se vor separa celelalte straturi de culori. Din momentul în care au apărut straturile în jurul oului, tot ce gândeşte mama se imprimă şi la copil, pe stratul al patrulea, împreună chiar şi cu vorbele şi sentimentele tatălui. În legatură cu această tema iată ce ne mărturiseşte doamna Valentina Gârlea, clarvăzătoarea din Iaşi:

„Deci, cât timp copilul e în burta mamei, tot ce gândeşte ea, ce fapte face i se imprimă şi copilului şi el vine cu aşa ceva. Şi nu e adevarăt că numai după ce mişcă în burtă, copilul o luat viață. „Din momentul apariției straturilor aurei în jurul oului, pe aura lui se

imprimă gândurile şi faptele mamei. „Dacă mama, în viața ei, o făcut ceva rău sau poartă un blestem, ea le transmite energetic copilului, astea rămânând imprimate în stratul lui violet.

(...) De aceea se spune că mama nu trebuie să bea, să nu facă lucruri urâte, să nu vorbească urât şi chiar să nu asculte vorbe rele, dar nici să ascundă ca e însărcinată. Dacă tot ascunde lucrul acesta şi mama va avea frică şi emoții că va fi descoperită sau că va fi pedepsită, copilul ala va vorbi greu şi în toată viața lui o sa mintă. Dacă se întâmplă să aibă chiar gânduri ca să-l omoare într-un fel, înainte de naştere, copilul acela va rămâne în viață cu tendința - imprimată pe stratul lui violet - de a face crimă; el o sa vină cu ceva în spiritul lui ca să ascundă, să omoare, să facă să dispara din viața lui ceea ce vede. Şi dacă mama poartă în dânsa un blestem, acesta se transmite şi copilului, fiindcă energia copilului e mult mai gingaşă şi mai primitoare. Şi un blestem sau gânduri rele se pot transmite aşa şi de la bunici, prin intermediul mamei, care o luat energiile rele înainte de a fi născută. Totul este energetic şi lucrurile astea se vad şi pot fi văzute la oricine".

Dora observă: „Ce minune! Spiritul - fiu o înconjoară pe mama cele 9 luni de zile, ca o ceață invizibilă în jurul trupului său. Ea se mişcă, se îmbracă, merge printre oameni şi nimeni nu simte nimic în preajma ei. Numai ea poate să simtă iubirea ce-i poartă acel micuț trupşor şi acel suflet care a ales-o de mamă; numai ea cunoaşte intensitatea iubirii ce i-o va dărui peste cele 9 luni când îl va ține în brațe, când îi va supraveghea somnul şi respirația, gingăşiile; numai ea poate înțelege intensitatea sacrificiului născut din iubire".

<<Şi toate acestea se datorează şi faptului că actul naşterii la om este mai dramatic decât la animale, fiind însoţit de mari dureri. Dar timpul trece, intervine uitarea peste acestă durere şi unirea, conform cu ce a orânduit Divinitatea pe pământ, are loc din nou, noi trupuri se formează în pântece de mamă şi noi spirite vin la şcoala vieţii.

De ar şti femeia ce sublimă misiune are în lumea noastră fizică n-ar mai caută sa abdice de la acest mare rol în mecanismul vieţii de pretutindeni. Vai de femeia care va respinge un suflet căruia ca spirit i-a promis ca îl primeşte şi ca om pământean îl goneşte, se desparte de el. Amarnic se va căi când va reveni în spaţiu, după moartea trupului fizic. Cel mai important lucru pentru spiritul venit la întrupare, ajutat de Marele întrupător, este construirea viitorului său corp carnal, al noului edificiu în care va trebui să înveţe noile lecţii ale vieţii. Şi aceasta deoarece el este cel mai interesat ca totul sa se desfăşoare fără nici o greşeală, căci după cum îşi „aşterne" aşa va „dormi" în „haină", în trupul fizic de care va rămâne nedespărţit pe tot parcursul vieţii.

Pentru a realiza această operă grandioasă, spiritul are nevoie de fluide spaţiale cât şi din cele umanizate de la mama sa, pe care le ia cu deosebita atenţie, puţin câte puţin, pentru a face oul să crească şi sa ia forma umană, să organizeze rând pe rând dezvoltarea diferitelor organe.

Calitatea, tăria şi dimensiunea fizică a viitorului copil depind de materialul ce îl trimite spiritul din afară către interior, conform cu destinul său. Chiar dacă nu ar vrea să facă ce a acceptat sus în Cer, el nu este lăsat să se abată faţă de ce are înscris în destin, fiind cu strictеţe supravegheat de Marele întrupător, de dreptaşul său, de

acea rază terestră care vine din planul corespunzător evoluției sale, purtând cu ea chintesența evoluției lui din viețile anterioare, bagajul sau de cunoştințe şi de fapte, geamantanul plin cu acumulările sale - bune sau rele.

În afară de aceste forțe, pe tot timpul dezvoltării copilului în pântecele mamei, sosesc din spatiile siderale raze fluidice de la stele şi planete. Influența cea mai mare o va avea planeta care se va găsi la meridianul locului sau vecin cu el în momentul naşterii. Fiecare planetă va imprima în acel copil venit la viața terestră o anumită calitate. După gradul evolutiv al acelei planete, după undele vibratorii ce pornesc de la ea şi ajung la pământ, se vor imprima în corpul aflat în creştere anumite particularități ce-i vor influenta în anumite proporții viitoarea viață pământeană.

În functie de destinul omului există trei mari modele de corpuri: o formă pentru cei care vor fi destinați unei vieți comune, o formă pentru cei care vor cultiva ştiințele şi artele, iar a treia forma este specifica acelor care vor avea o misiune moral-spirituală. Din aceste motive corpul lor va fi încărcat cu anumite categorii de fluide, iar organele lor vor avea o astfel de construcție încât să corespundă unuia din aceste trei mari categorii de misiuni. Între aceste trei mari forme există insă o infinitate de modele de corpuri fizice, corespunzătoare unor anumite ispăşiri a greşelilor din trecut, a îndeplinirii unor anumite funcții sociale ori a câştigării unor anumite aptitudini.

Concluzionăm: din primul moment, când s-a produs oul, spiritul încercuitor a şi sosit. El înconjoară pe mama sa pentru a o pregăti şi pentru a împrumuta material fluidic de la ea. Apoi spiritul se pune în legatură printr-un fir fluidic cu celula-ou din pântecele mamei.

Acest fir la capătul sau terminal înfăşoară oul de jur-împrejur şi pe măsură ce oul creşte, se dezvoltă şi se îngroaşă şi acel fir, devenind un cordon fluidic prin care spiritul-fiu înconjurător trimite mereu fluide embrionului, provocând anumite direcții de creştere şi anumite calități ale celulelor, în special acelor aparținând sistemului nervos, ale viitorului creier>>.

PLANŞELE 10,11,12,13 - EMBRIONUL în ZILELE 22-23, 24-25, 28

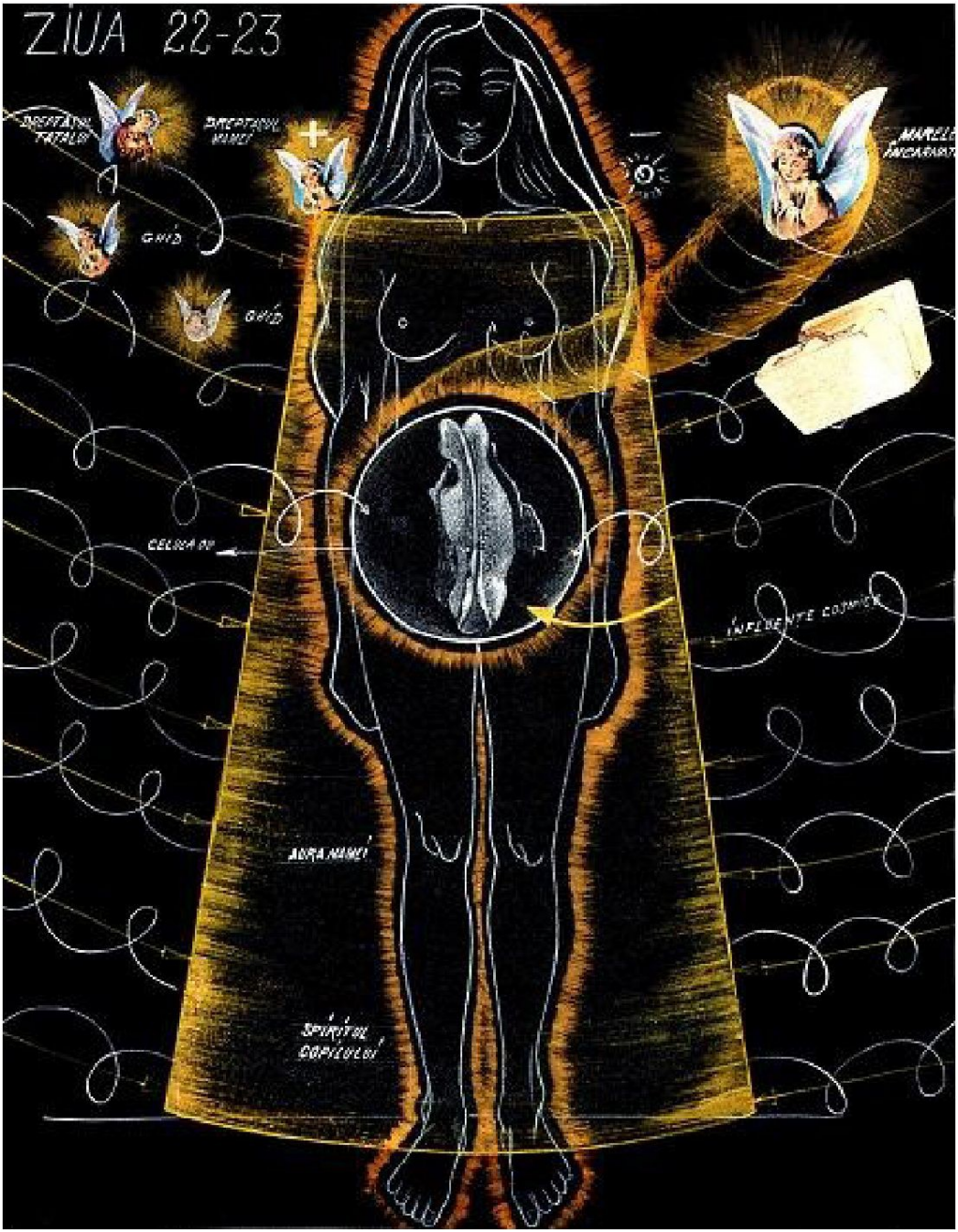
ZIUA 22-23
DREPTATUL TATALUI
DREPTATUL MAMEI
GHID
GHID
CELULA OU
INFLUENTE COSMICE
AURA MAMEI
SPIRITUL COPILULUI

ZIUA 24 - 25
DREPTATEA MAMEI +
DREPTATEA TATĂLUI
OMUL
OMUL
MARELE ÎNCARNATOR
CELULA OU
ÎNGERUL COSMIC
APA MAMEI
SPIRITUL COPILULUI

ZIUA 28
DREPTATEA TATĂLUI
DREPTATEA MAMEI
GHID
GHID
MARELE ÎNCARNATO
CELULA OU
AURA MAMEI
SPIRITUL COPILULUI
TATĂL TRIMITE ȘI EL FLUIDE CĂTRE SPIRITUL FIU

În planşele 10-l3 sunt prezentate diferite aspecte şi faze ale evoluției embrionului aflat în săptămâna a patra. În aceasta perioada de dezvoltare, fenomenele fiziologice se succed extrem de repede, iar unele au loc concomitent.

În săptămâna a patra apar noi modificări, se produce o curbare în plan transversal, are loc o unire a marginilor laterale către linia mediană şi o curbare în plan longitudinal a discului. Corpul embrionar se alungeşte, depăşind limitele veziculei viteline pe care până acuma era aşezat discul embrionar.

Tot în această perioadă apar la nivelul tubului neural primele trei vezicule cerebrale. Până la sfârşitul săptămânii a patra tubul se alungeşte mai repede decât corpul embrionar şi formează inflexiuni ce determină două curburi importante ale corpului embrionar: curbura creştetului (vertex) şi curbura cefei (nucela). Încep să apară germenii organelor interne, a viitoarelor aspecte exterioare ale fetusului, vizibilă fiind şi apariția mugurilor membrelor, ce au aspectul unor petale. Până la sfârşitul săptămânii a patra mugurele caudal (coada) este foarte bine dezvoltat şi orientat ventral.

Aceste evoluții sunt rezultatul continuării activității din planul energetic a spiritelor care participă la selectarea şi dirijarea fluidelor ce determină formarea şi dezvoltarea embrionului în conformitate cu destinul viitorului copil.

În planşa 10 mama este brunetă şi mai în vârstă, fapt care determină spiritul-fiu să stea mai aproape de trupul său.

În planşa 11 mama este blondă, tot mai în vârstă, iar perispiritul copilului este şi mai apropiat de trupul ei, pentru a o influența mai puternic, căci femeile blonde au

o vibrație mai puțin penetrantă decât brunetele. În același timp el trimite din exterior fluide către viitorul său corp carnal. Se observă în fiecare planșă acțiunea deosebită a Marelui întrupător.

În planșa 12 mama este blondă dar mai tânără, motiv pentru care spiritul-fiu stă mai departe de ea, lucrând la formarea viitorului fetus.

În planșa 13 mama este mai în vârstă și blondă, cu ochi albaștri. Perispiritul copilului stă mult mai apropiat de mamă pentru a o influența mai tare.

La construirea corpului micuțului participă Marele întrupător, celelalte entități spirituale enumerate în planșele anterioare, inclusiv spiritul candidat la întrupare care ia fluide și de la tatăl sau, indiferent de distanța și locul la care se află. Mama are fluid preponderent negativ și cedează din el copilului în timpul nopții, iar tatăl preponderent pozitiv, copilul preluând din acest fluid în timpul zilei.

<<În general, cantitățile de fluid umanizat absorbit ar trebui sa fie cu aproximație egale - de la mamă și de la tată. Uneori așa este, alteori nu. Atunci când se absoarbe fluid egal de la ambii părinți, copilul va semăna cu amândoi. Când absoarbe mai mult de la tată va semăna cu acesta și dacă ia mai mult de la mamă, va semăna cu ea. Sunt și cazuri când copilul nu seamănă nici cu mama nici cu tatăl, el având trăsături caracteristice preluate de la o rudă. Acest lucru este posibil deoarece a avut afinități mult mai puternice cu trăsăturile energetice ale rudei respective. Iată și o altă perspectivă pentru înțelegerea eredității. Efectul se vede în planul fizic, dar cauzele își au rădăcinile în planul astral>>.

Toate aceste fenomene vor putea fi studiate şi înțelese mai bine atunci când cercetătorii lumii fizice vor avea acces la cunoaşterea ştiințifică a celei părți energetice a corpului uman şi a energiilor ce o animă.

PLANŞELE 14,15,16 - EMBRIONUL în ZILELE 28-30, 34-36

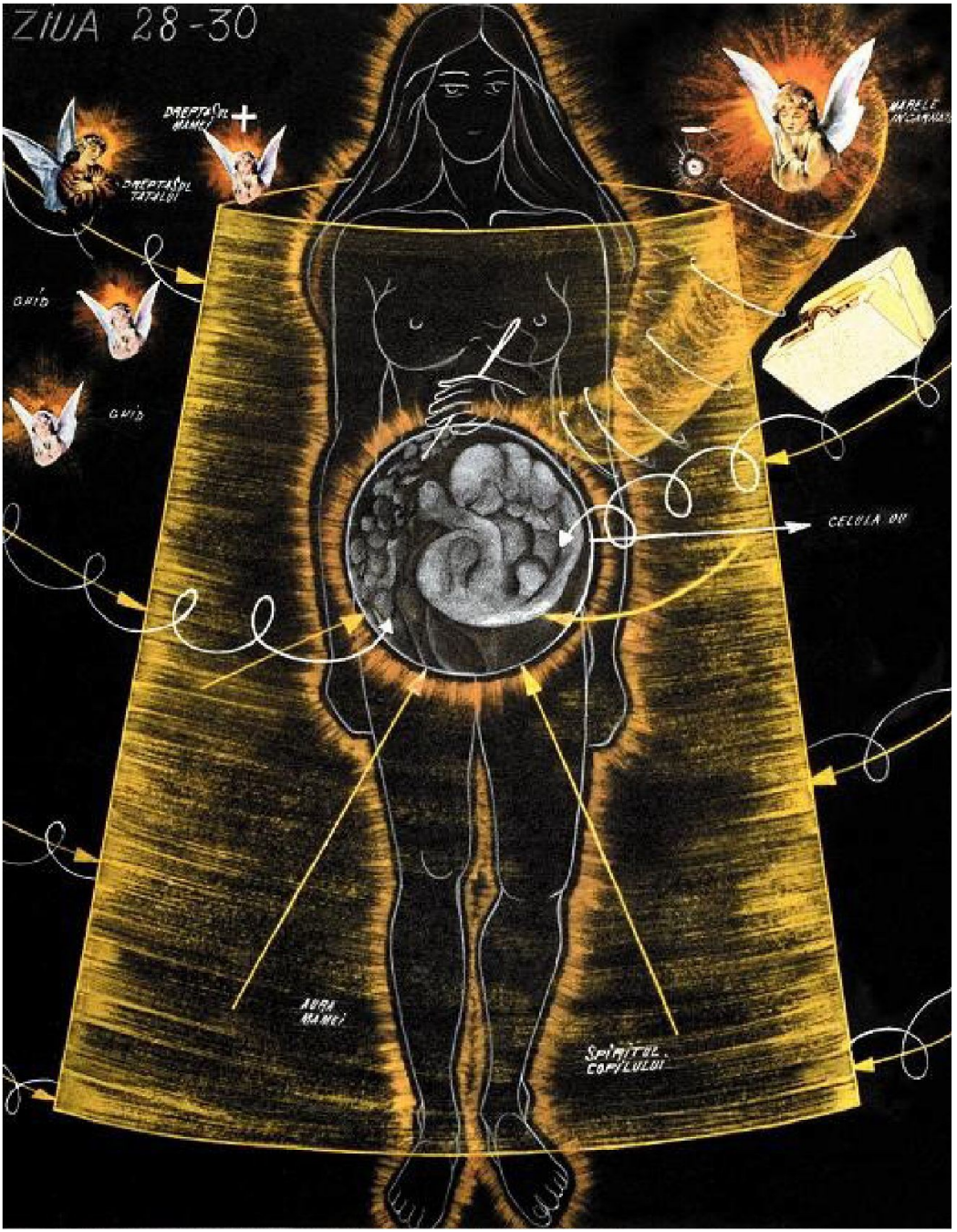

ZIUA 34-36
A
GHID
GHID
CELULA OU
INFLUENTE COSMICE
AURA
FAMEI
SPIRITUL
COPILULUI

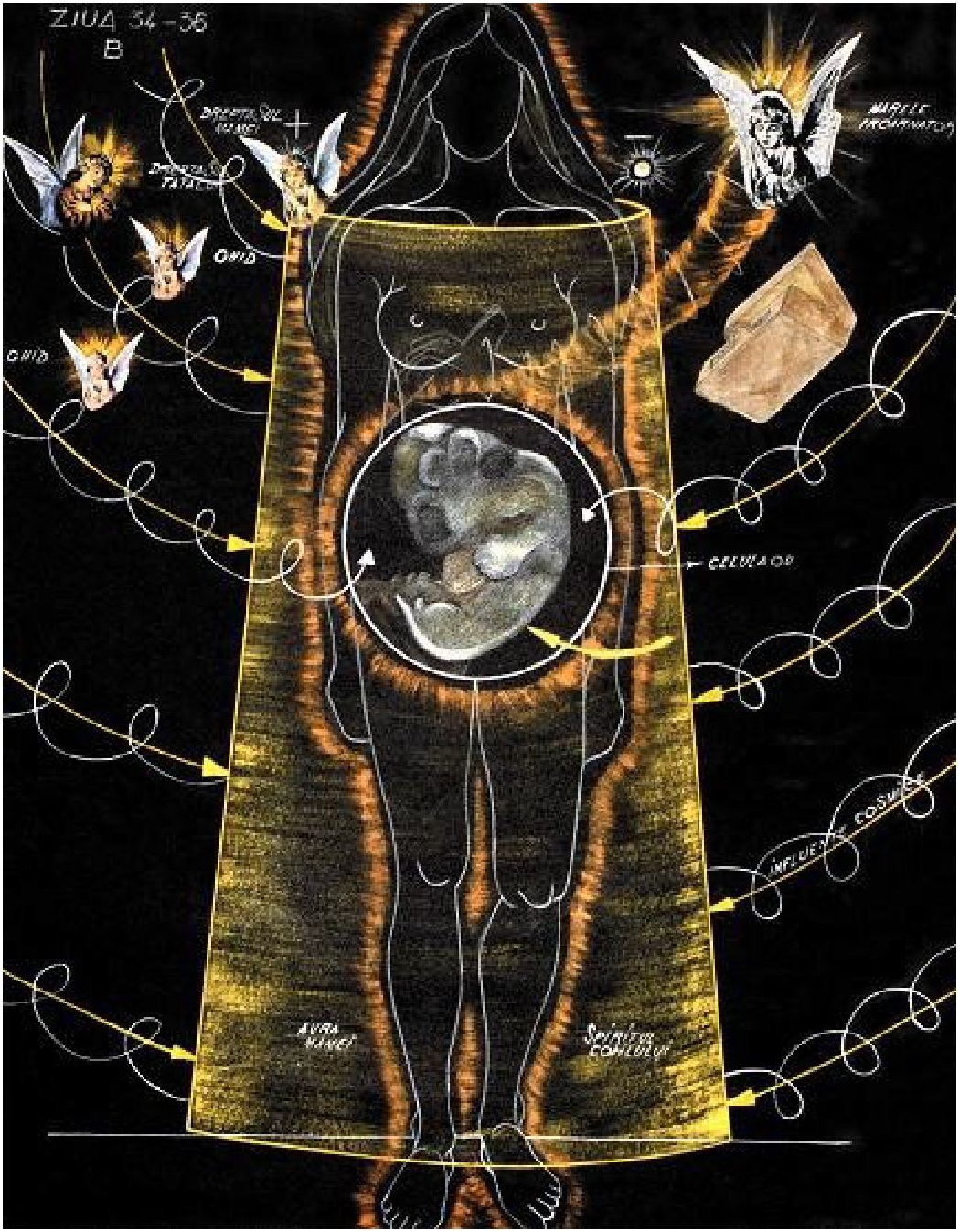
ZIUA 34-36
B
GHID
GHID
CELULA OU
AURA MAMEI
SPIRITUL COMLULUI

În aceste planşe este ilustrată continuarea procesului de dezvoltare a embrionului, unde se observă o evoluție importantă a regiunii cefalice, care trece de la stadiul de trei vezicule cerebrale la stadiul de cinci vezicule, din care vor rezulta toate formațiunile encefalului. În săptămâna a cincea embrionul este puternic curbat, din care cauză fața ajunge în contact cu proeminența cardiacă. Gâtul nu este conturat încă, apărând ca o continuare a grosimii corpului, iar mugurii membrelor se subîmpart mai întâi în două segmente apoi în trei.

Începe să apară schițarea mugurilor nazali, mici proeminente care vor participa la formarea feței alături de mugurele frontal, cel mandibular şi mugurii maxilari. Pe părțile laterale ale capului apar mugurii din care ulterior se va diferenția pavilionul urechii, iar în cavitatea bucală primitivă este prezent primul mugure lingual şi mugurele tiroidian care, în timp, va migra de la locul de apariție.

Spiritul copil continuă, ajutat de spiritele asistente, să lucreze asupra formării viitorului corp carnal, absoarbe fluide de diferite calități din spațiu şi le îndreaptă asupra embrionului, ia cu precauție, puțin câte puțin şi fluide de la mamă, mai ales noaptea, iar de la tată în timpul zilei, muncind astfel la zămislirea noului trupuşor.

Mama este şatenă, tânără, din care cauza spiritul copil sta mai departe de trupul sau.

Şi în aceste planşe apare geamantanul karmic, „proprietatea" spiritului candidat la întrupare, care de fapt îl va însoți nevăzut pe durata întregii sale vieți pământene, consumându-şi treptat tot conținutul prevăzut în programul de viață.

Dar ce este acest geamantan karmic? Oare toți avem așa ceva după noi? Da! Un om cu sănătatea sa, cu inteligența, cu situația sa socială, cu toate calitățile sale fizice şi spirituale, nu este decât rezultatul unei serii nesfârşite de cauze produse de el în alte vieți.

<<În existența omului nu intervine ceea ce lumea numeşte „întâmplare". Cei neştiutori cred că „întâmplarea" face ca unul să fie norocos iar altul nefericit. Şi aceasta deoarece nu au posibilitatea de a şti care le-au fost viețile trecute, care le-a fost conduita în alte existente, pentru a reuşi să facă o legătură între viața actuală şi faptele, sentimentele şi gândirea ce a frământat ființa lor de atunci. Din această cauză, când un eveniment mai aparte ne apare în viață, noi credem că „întâmplarea" a făcut să trecem prin acel eveniment, că ar fi fost posibil sa fim scutiți de el, dacă în acel timp nu am fi fost acolo.

Dacă însă am avea pregătirea necesară să vedem în urma veacurilor şirul nesfârşit de locuri, familii, națiuni unde am trăit altădată, dacă am examina fiecare viață - cu faptele pe care le-am făcut, cu dorințele care ne-au mânat existența, cu sentimentele care ne-au călăuzit, cu gândurile care ne-au determinat la toate, atunci am vedea că prin ele am produs când bucurii, când mâhniri, am comis când fapte juste, când nedreptăți care au păgubit pe alții, că în unele vieți am comis comploturi, schingiuiri sau crime împotriva semenilor noştri; cu alte cuvinte am generat o mulțime de cauze care acum, în această viață, sau în cele viitoare, trebuie să-şi producă efectul. Prin ele ne-am creat ceea ce se numeşte o „karma", bună sau rea, care trebuie să fie plătită neapărat, ca şi o datorie făcută cândva.

Numai astfel am cunoaşte perfect că suntem acum ceea ce am cauzat altădată, că suferim acum pentru că am făcut să sufere pe alţii, că ne bucuram acum pentru că am mângâiat altădată şi aşa mai departe>>.

PLANŞA 17 - EMBRIONUL în ZILELE 40-42.

Aici embrionul este reprezentat la sfârşitul săptămânii a şasea. Sunt evidente progresele înregistrate în dezvoltarea formei exterioare a corpului cât şi a organelor. În regiunea cefalică se schițează viitoarele emisfere cerebrale, apare partea nervoasă a glandei hipofize, iar din peretele dorsal al cavității bucale se schițează hipofiza glandulară.

La nivelul intestinului primitiv se pot distinge toate porțiunile din care urmeaza sa se diferențieze segmentele tubului digestiv, în zona duodenului încă incomplet dezvoltat apărând muguri din care se vor diferența ficatul şi pancreasul.

În urma unor diviziuni repetate ce dau naştere bronhiilor, mugurele pulmonar se transformă într-un ciorchine cu două porțiuni simetrice în jurul cărora se schițează cavitățile pleurale.

Limba apare bine conturată la sfârşitul săptămânii a şasea, iar musculatura ei începe să se diferențieze. Încep să se întrezărească gingiile în care sunt deja prezenți mugurii dentiției primare şi începe migrația celulelor specifice pe locurile unde se dezvoltă oasele, muşchii şi dermul pielii.

În locurile viitoarelor oase apar piese cartilaginoase, care se observă la baza craniului şi în locurile unde urmează să se diferențieze vertebrele, coastele, sternul şi membrele. Tot în timpul acestei săptămâni apar primii centri de osificare, modelele cartilaginoase fiind înlocuite treptat cu piese osoase. Unele oase apar direct, fără a fi precedate de modele de cartilaj, cum sunt cele care alcătuiesc bolta craniului şi oasele feței, clavicula şi bolta palatină.

Se diferențiază cartilajele membrelor, în special la cele superioare, acestea având forma aproximativă a

viitoarelor oase. Cordul începe să capete orientarea definitivă, iar sistemul circulator se complică cu apariția de noi vase şi legături între ele, în timp ce altele se condensează în vase mari, diferențiate în artere şi vene. Tot acum se delimitează şi cavitățile corpului.

Rinichiul este într-o perioadă tranzitorie, de trecere de la o schiță primitivă la alta definitivă ce se va contura în luna a treia.

În acestă planşă mama este mai în vârstă şi spiritul fiu stă mai aproape de corpul mamei pentru o influență mai puternică. Aceleaşi entități participă la construirea embrionului respectând coordonatele înscrise în destin.

În perioada sarcinii mama trebuie să beneficieze de o îngrijire deosebită -prin cuvinte şi fapte. <<Ea trebuie să fie scutită de orice supărare, de emoții puternice, alimentația să fie corespunzătoare şi să cuprindă alimente consistente şi în cantități mici. Ce se întâmplă când mama se supără? În perispiritul ei se produc furtuni, perturbări importante, împiedicând astfel spiritul întrupător la construirea armonioasă a micuțului trupuşor. Ambii părinți trebuie să-şi ducă o viață cumpătată şi după o anumită conduită.

De asemenea, se mai cere odihnă mamei (dar nici exagerată), nici foarte multă, dar să evite activități prea obositoare şi de durată, care ar afecta conlucrarea armonioasă cu spiritul copil la construirea micuțului trup. Se cere: muncă, mişcare (nu până la epuizare), odihnă. Este recomandabil ca vederea, auzul, simțurile să-i fie plăcut impresionate, să admire peisaje frumoase, care-i produc trăiri şi emoții benefice, muzica sa fie melodioasă, vibrațiile sonore având ecou în micuța fiintă care începe să se formeze>>.

În aceste condiții, după naştere, mama va fi scutită de multe neplăceri în creşterea şi educarea viitorului om.

PLANŞELE 18, 19 - EMBRIONUL în ZILELE 44 şi SAPT.8-A

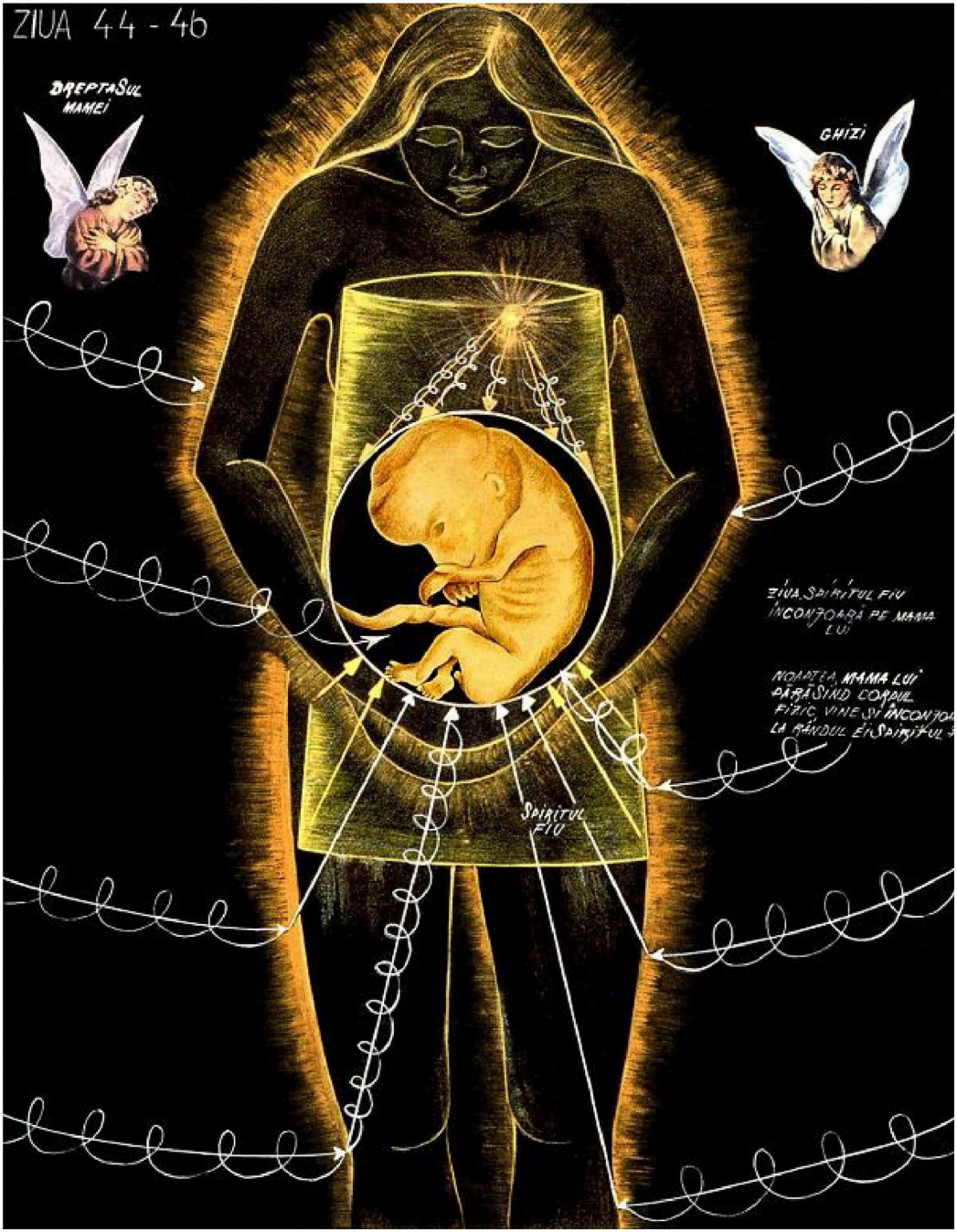

<<Pe timpul somnului, noaptea, sufletul mamei se încarcă cu fluide cosmice proaspete, motiv pentru care este indicat ca mama să se culce o dată cu lăsarea nopții şi sa se trezească când se luminează de ziuă, înainte de răsăritul soarelui, pentru a se încarcă cu fluide solare şi terestre necesare în continuare trupuşorului fiului său.

Am spus că, ziua, spiritul fiu o înconjoară pe mama sa, dar noaptea, când mama doarme, spiritul ei, părăsindu-i corpul fizic, merge şi înconjoară la rândul său spiritul fiului. Chiar din acestă perioadă se produce o îmbrățișare reciproca. Explicația?

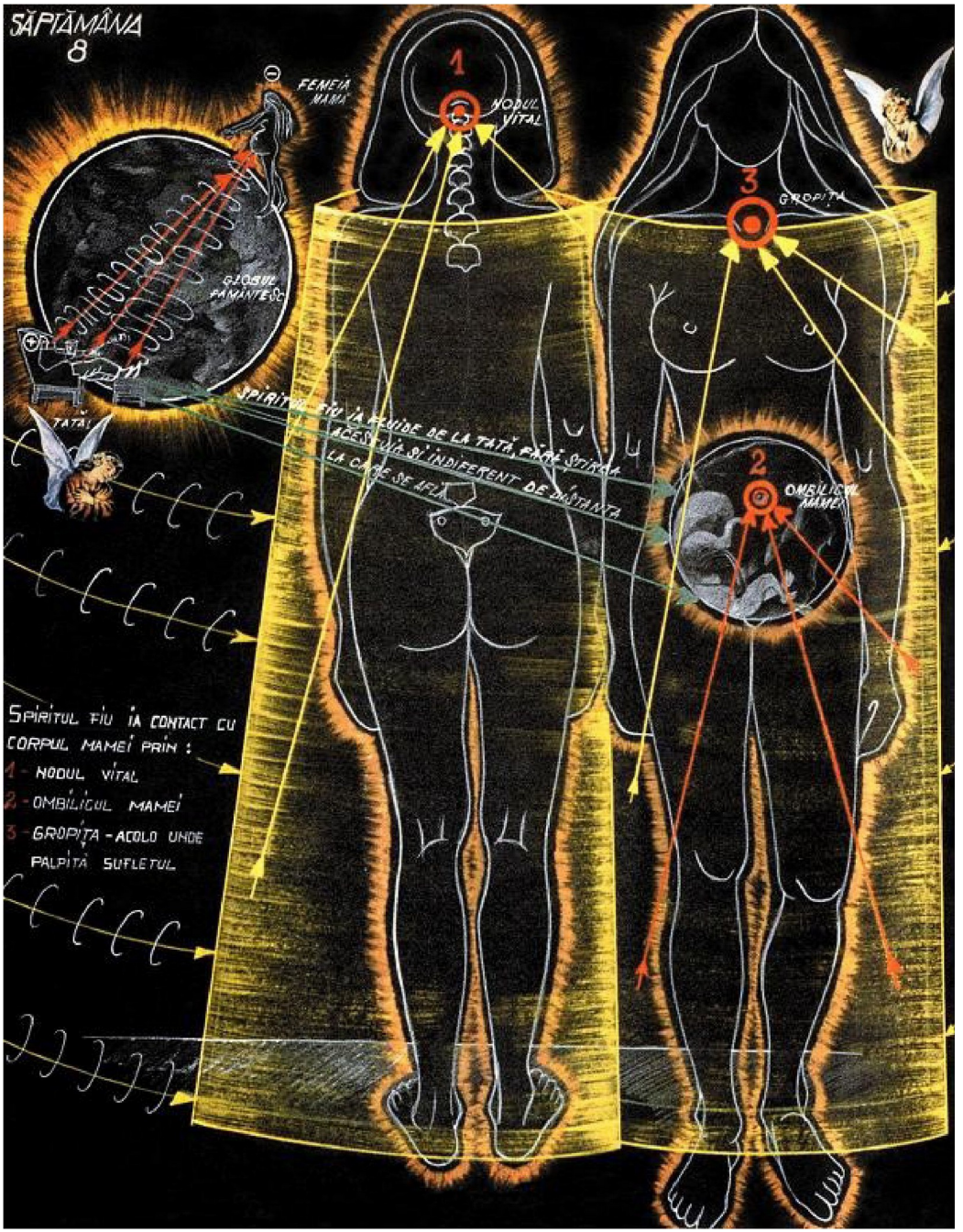
SĂPTĂMÂNA 8
FEMEIA MAMA
GLOBUL PĂMÂNTESC
TATĂL
1
NODUL VITAL
3
GROPIȚA
2
OMBILICUL MAMEI
SPIRITUL FIU IA FLUIDE DE LA TATĂ, PRIN SFERA ACESTUIA ȘI INDIFERENT DE DISTANȚĂ LA CARE SE AFLĂ
SPIRITUL FIU IA CONTACT CU CORPUL MAMEI PRIN :
1 - NODUL VITAL
2 - OMBILICUL MAMEI
3 - GROPIȚA - ACOLO UNDE PALPITĂ SUFLETUL

Pe timpul zilei spiritul micuțului primeşte anumite fluide din spațiu pe care le îndreaptă către mamă, iar aceasta le îndreaptă către copilul în formare din pântecul său. Dar noaptea, când spiritul mamei părăseşte parțial trupul fizic în timpul somnului, absoarbe anumite fluide pe care le îndreaptă asupra perispiritul fiului său. Este o operă comună a acestor spirite, născută din iubirea reciprocă, aşa cum este ea înțeleasă în stare de spirit>>.

În planşa 19 este prezentată faza finală de dezvoltare a embrionului, în săptămâna a opta, de aici în colo începând perioada fetală.

Absorbirea de fluide de la mamă se face mai uşor, cele două entități fiind mai apropiate, însă de la tată se realizează mai greu, acesta fiind la diferite distanțe de spiritul fiu.

<<Aceasta absorbție are loc indiferent dacă tatăl, ca om, vrea sau nu acest lucru. Din aceste motive, felul traiului pe care îl duce tatăl influențează în mare parte viitoarea viață a copilului, de aceea este deosebit de important să trăiască cumpătat, fără nici un fel de excese, un trai cât mai moral posibil. Să evite agitația politică, comercială, jocurile de cărți, viața dusă prin baruri şi localuri, gândurile negre şi urâte, vorbele nearmonioase, până chiar şi la alimentație trebuie să fie atent, consumând o hrană simplă şi uşoară. Este bine să fie evitate băuturile alcoolice, condimentele tari, care prin perturbările ce le aduc în perispiritul tatălui, fac ca spiritul copil să preia fluide cu o frecvență vibratorie nocivă pentru alcătuirea viitorului său corp fizic.

Se ştie că noaptea, când omul doarme, se face înlocuirea fluidului uzat cu altul proaspăt. Dar dacă tatăl îşi pierde nopțile, acest lucru nu se petrece, şi

copilul îşi va construi noua lui casă cu fluide de proastă calitate, uzate, provenite de la tată>>.

Iată unul din motivele pentru care unii copii sunt sănătoşi, frumoşi şi veseli, iar alții bolnăvicioşi, sensibili sau cu diferite metehne, care ar fi putut fi evitate printr-un comportament cumpătat şi armonie în familie din partea părinților. Cum putem realiza aceasta cât mai neabătut? Cunoscând că tot ce facem se înregistrează şi va afecta viața celor dragi şi a noastră în viitor, mai devreme sau mai târziu.

<<Misiune sfântă ai femeie! Ai abdicat vreodată de la acest mare rol „în mecanismul vieții de pretutindeni?"

Ce minunată este această mare operă a spiritului! Din planşele anterioare am aflat că spiritul fiu se ține la o distanță oarecare de mamă. Totuşi, legătura între cei doi, contactul - se face prin trei puncte şi anume:

1 - printr-un fir fluidic se leagă de măduva mamei, de aşa numitul nod vital, acolo unde începe coloana vertebrală.

2 - prin ombilicul mamei - se leagă de bazinul unde copilul îşi formează corpul fizic.

3 - prin partea inferioară a laringelui, în scorbura unde se unesc claviculele cu sternul, unde palpită sufletul şi pe unde se produce un fel de inspirație şi expirație fluidică, un fel de sorb de fluide spațiale şi o eliminare de fluide uzate>>.

În acest timp apar şi modificări importante în plan fizic. Embrionul a ajuns la şapte, respectiv opt săptămâni de la formarea oului, în urma pătrunderii spermatozoidului în ovulul secretat de ovar şi ajuns în trompa uterină. Forma curbată a corpului se atenuează, regiunea cefalică începe să se armonizeze cu

dimensiunile restului corpului, iar gâtul devine tot mai bine conturat.

Chiar dacă embrionul nu are încă înfățișare umană, fața este deja modelată şi canalele olfactive se deschid la exterior prin narine, acestea astupându-se cu un dop epitelial care va dispare aproape de naştere. Nasul nu este încă prea bine conturat, fiind scurt şi lat, iar deschiderea gurii apare ca o fantă îngustă.

Şi ochii migrează, ajungând din părțile laterale ale capului, unde au apărut la început, în poziție anterioară, ca urmare a fuziunii mugurilor faciali, dar rămân încă foarte depărtați.

Un alt element nou este dezvoltarea pleoapelor, care se vor închide până la sfârşitul săptămânii a opta, rămânând astfel până în luna a şaptea fetală. Tot acum începe schițarea conductului auditiv extern.

Săptămâna a şaptea este marcată şi de apariția pe mugurii maxilari a doua lame palatine ce vor fuziona în cavitatea bucală, formându-se bolta palatină care va separa definitiv în cursul următoarelor trei săptămâni cavitatea nazală de cavitatea bucală propriu zisă.

În această perioadă se dezvoltă semnificativ şi intestinul embrionului care formează o ansă, iese din cavitatea abdominală ajungând în cordonul ombilical, unde va rămâne timp de încă trei săptămâni.

Săptămâna a opta se caracterizează printr-o transformare majora ce se realizează la nivelul scheletului unde apar mai mulți centri primari de osificare, cartilajele fiind treptat înlocuite cu piese osoase.

PLANŞELE 20,21,22,23,24,25 - FĂTUL în SAPT. 9-A,12-A,13-A,14-A,15-A,16-A

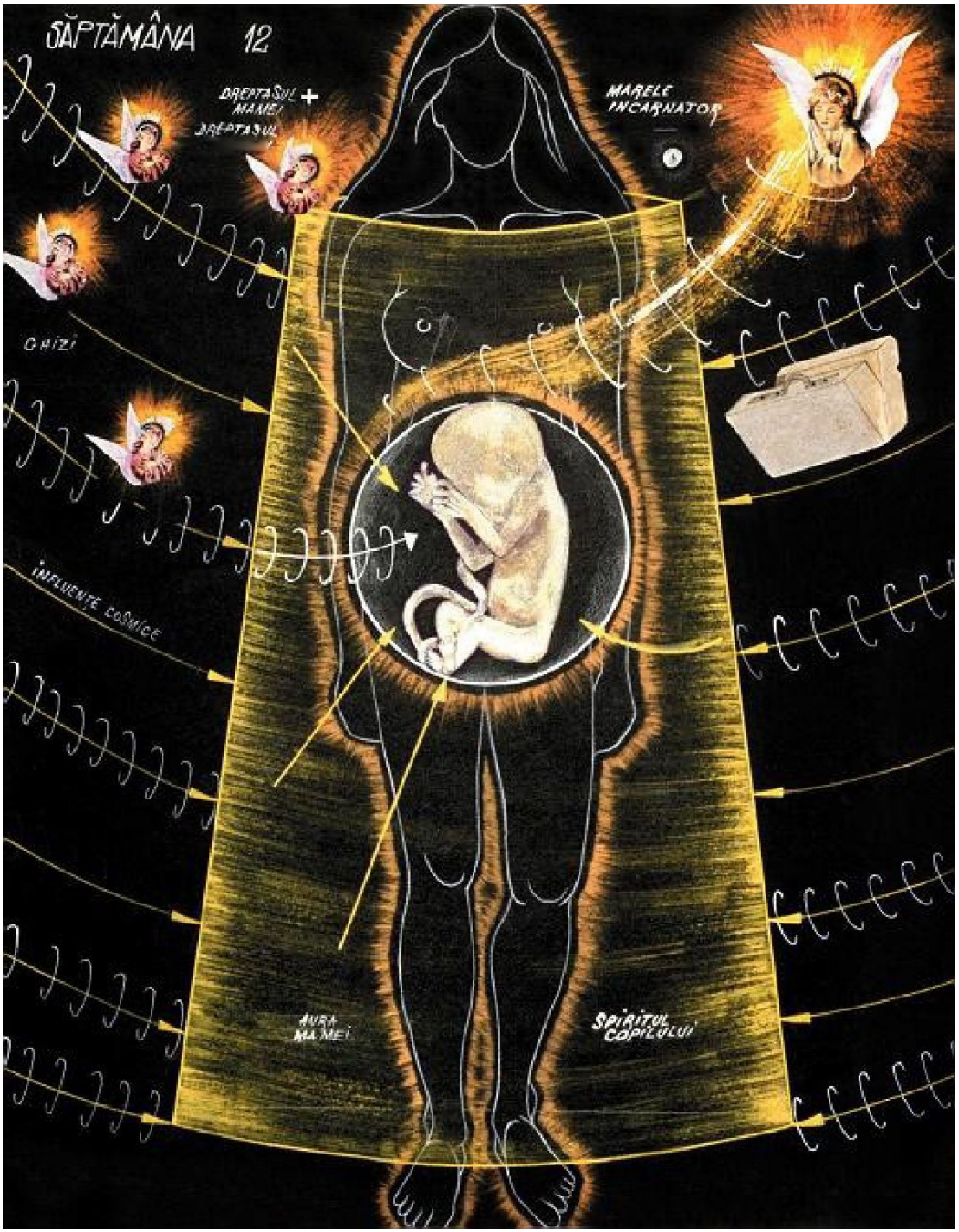
SĂPTĂMÂNA 12
DREPTA-SUL MAMEI
+
DREPTAȚUL
MARELE ÎNCARNATOR
GHIZI
INFLUENȚE COSMICE
AURA MAMEI
SPIRITUL COPILULUI

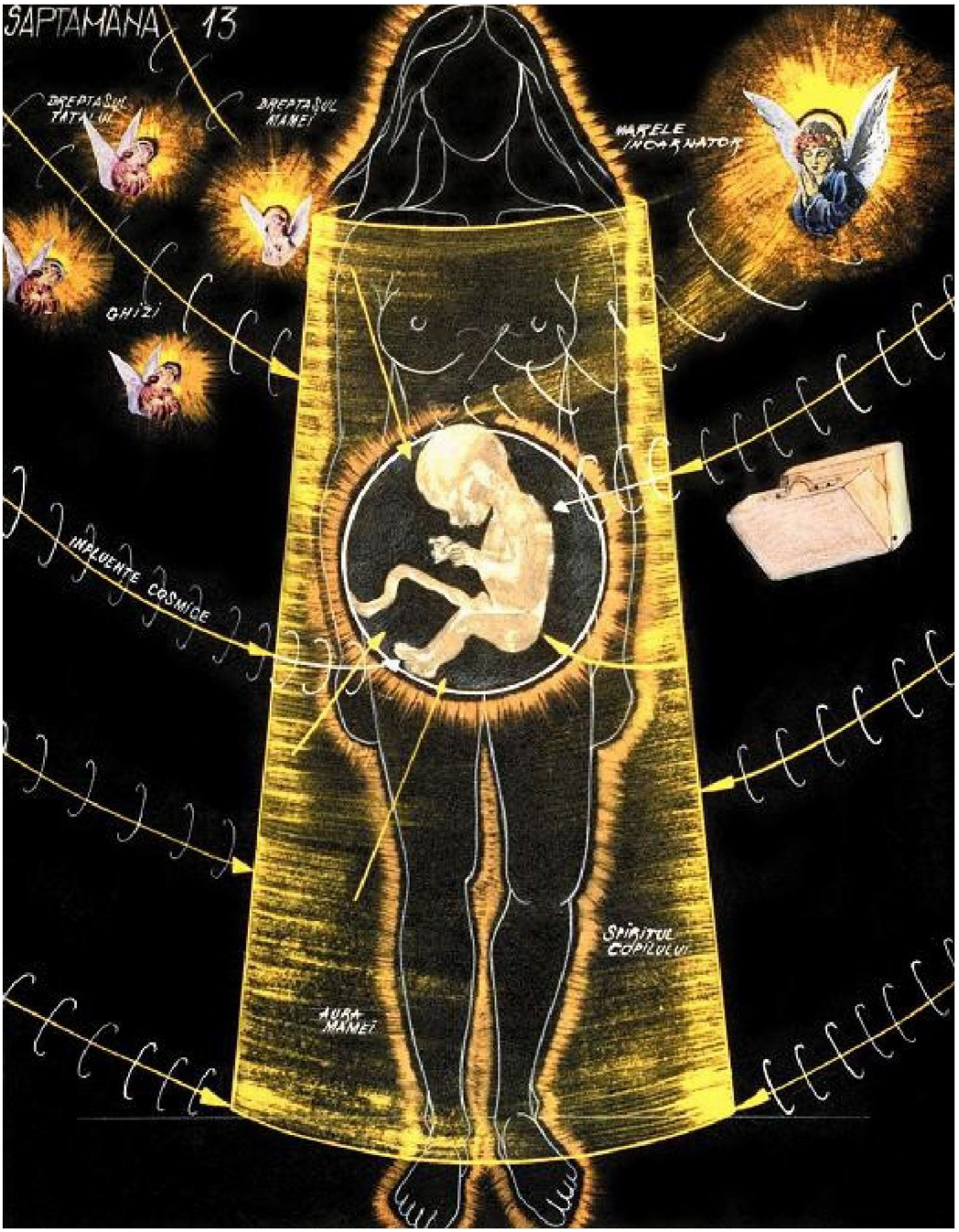
SAPTAMANA 13
DREPTA SUL TATALUI
DREPTA SUL MAMEI
MARELE INCARNATOR
GHIZI
INFLUENTE COSMICE
SPIRITUL COPILULUI
AURA MAMEI

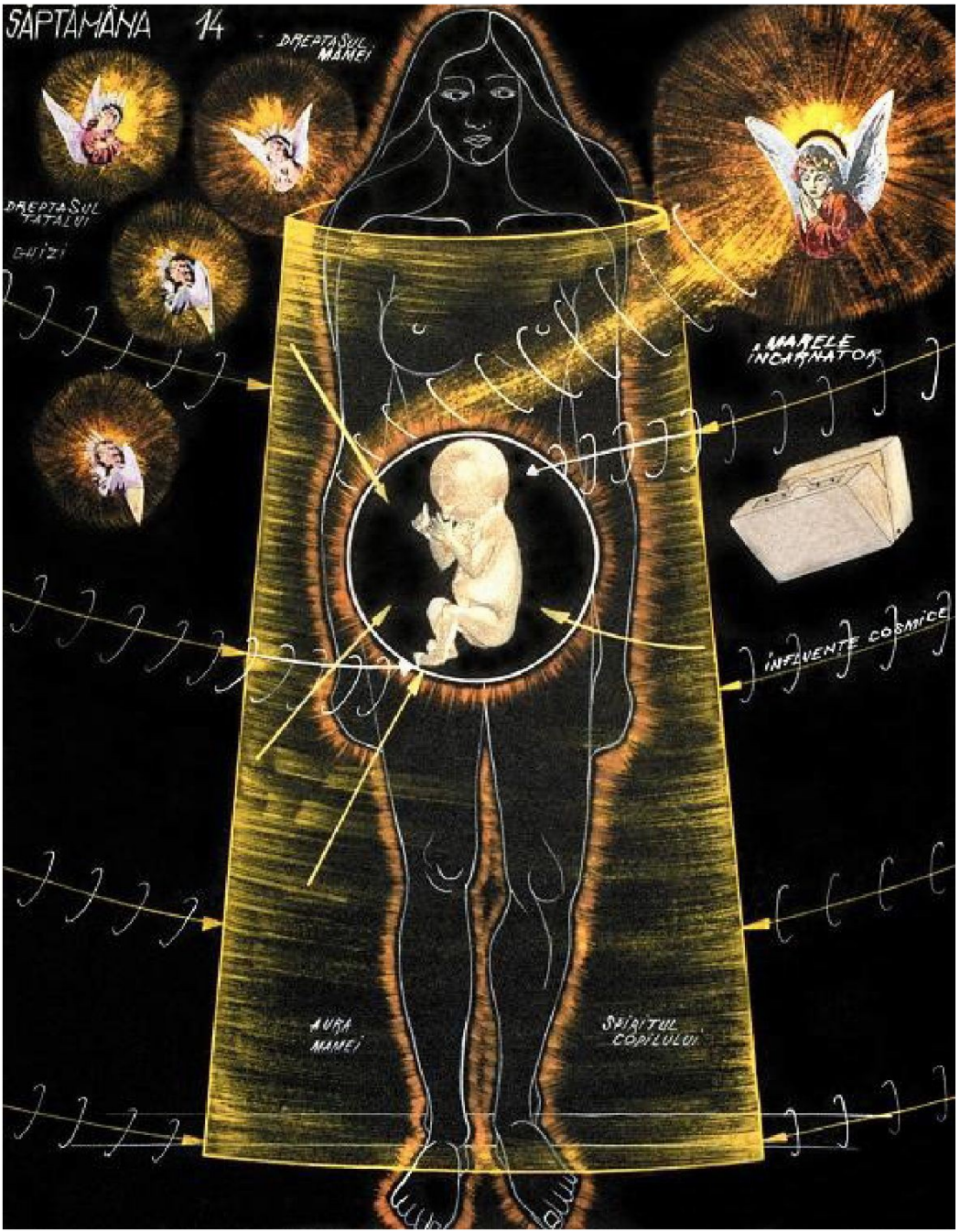
SAPTAMÂNA 14
DREPTA SUL MAMEI
DREPTA SUL TATALUI
CHIZI
MARELE INCANTATOR
INFLUENTE COSMICE
AURA MAMEI
SPIRITUL COPILULUI

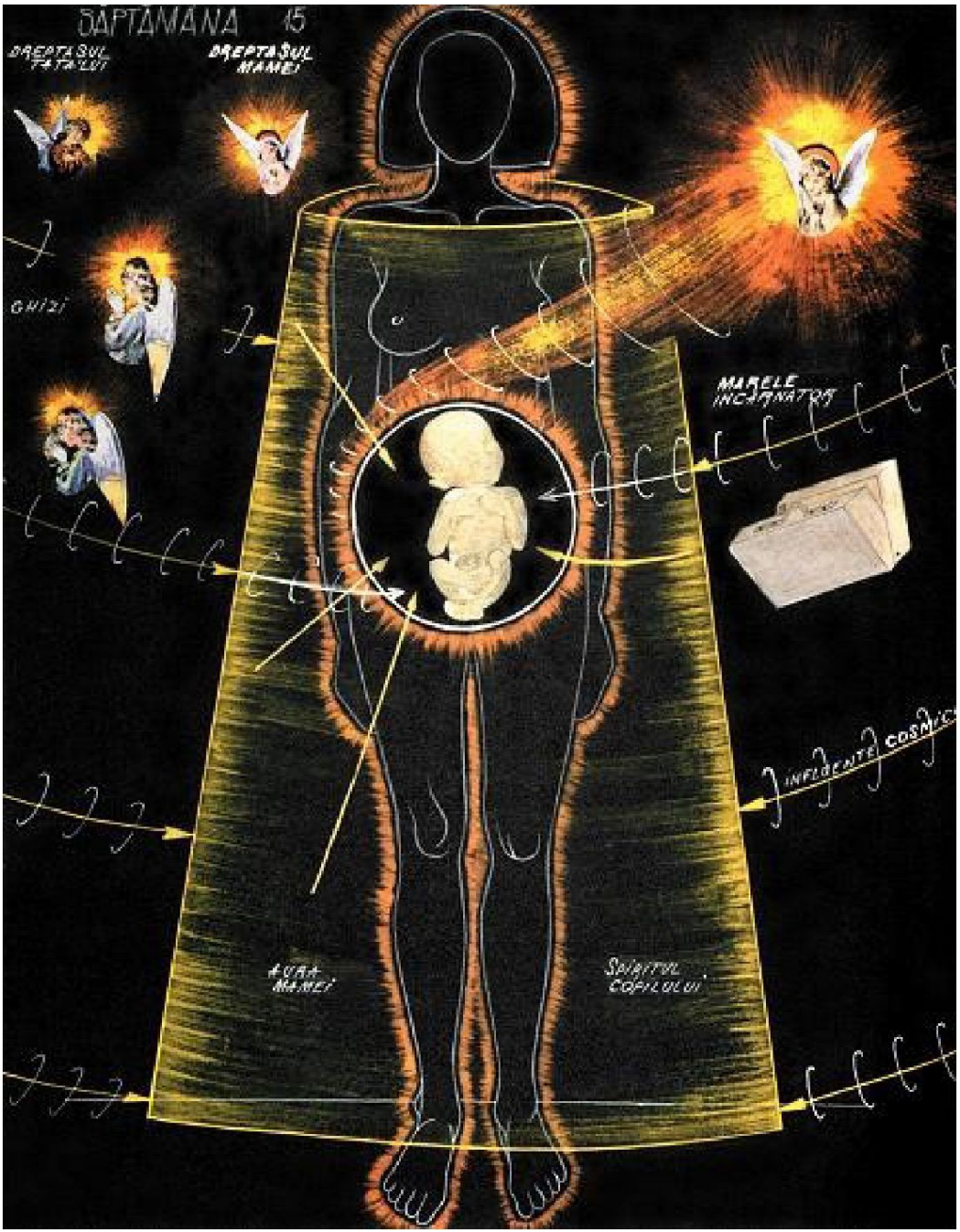
SAPTAMANA 15
DREPTA SUL TATĂLUI
DREPTA SUL MAMEI
GHIZI
MÂINILE INCĂTUȘATE
INFLUENȚE COSMICE
AURA MAMEI
SUFLETUL COPILULUI

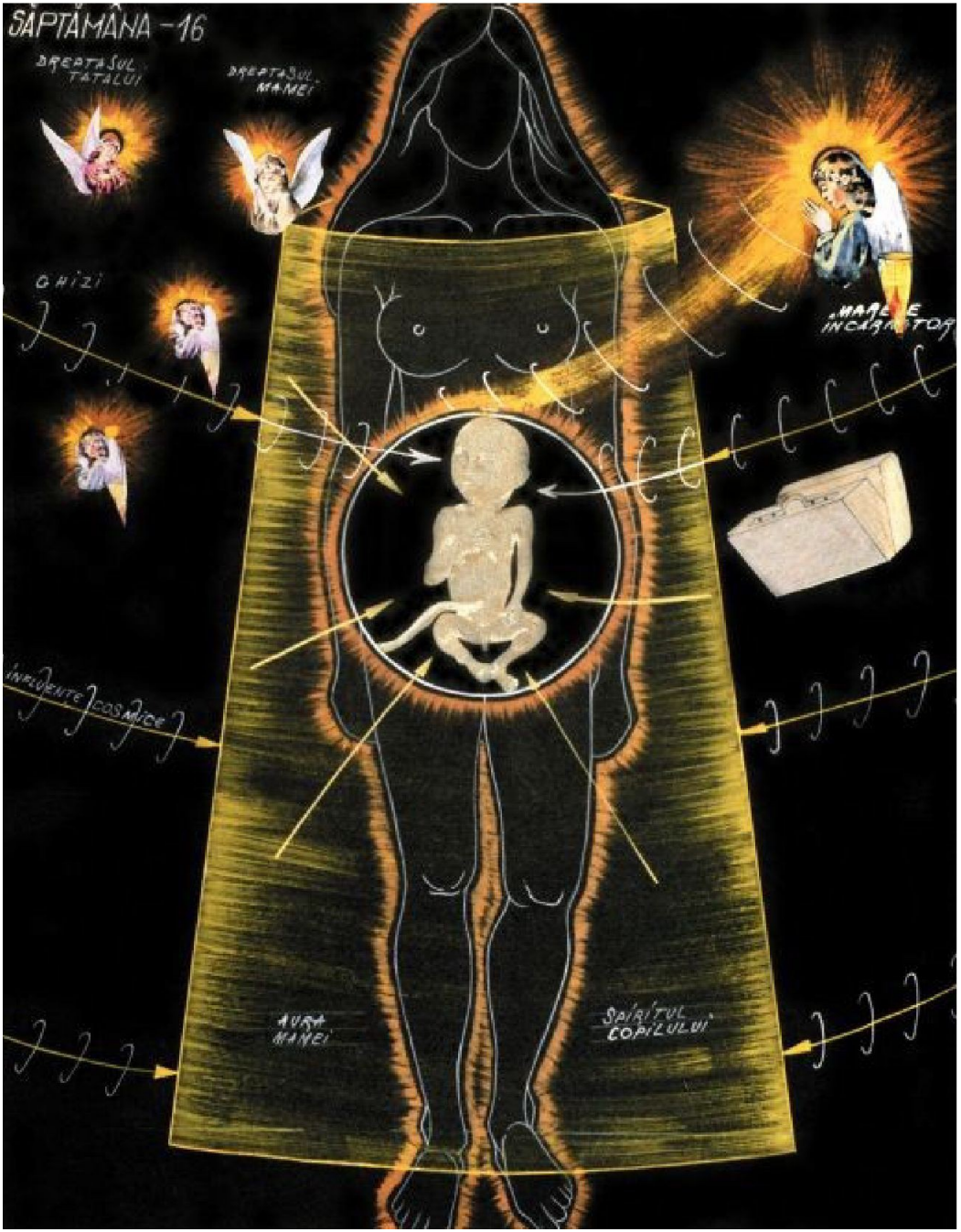
SĂPTĂMÂNA – 16
DREPTĂȘUL TATĂLUI
DREPTĂȘUL MAMEI
OHIZI
MARELE INCARNATOR
INFLUENȚE COSMICE
AURA MAMEI
SPIRITUL COPILULUI

Începând cu săptămâna a noua intrăm într-o nouă fază de evoluție şi anume perioada fetală, când are loc inițierea integrării țesuturilor care formează organe ce se pregătesc să funcționeze. Din acest moment până în săptămâna a douăzecea a sarcinii, fătul prezintă o creştere accelerată atât în dimensiuni cât şi în greutate.

Se observă o încetinire a dezvoltării regiunii cefalice, o creştere considerabilă a trunchiului şi regresia totală a cozii. Fața se conturează tot mai bine, la fel şi gâtul, iar capul îşi redresează poziția.

Pleoapele sunt deja bine diferențiate, iar ochii ajung de pe părțile laterale ale capului la nivelul feței; tot în acest timp urechile ajung aproape de poziția normală. Chiar de la această vârstă, la făt este activ reflexul suptului.

În săptămâna a zecea intestinul reintră în cavitatea abdominală şi începe definitivarea poziției intestinului subțire şi a intestinului gros.

Spre sfârşitul săptămânii a douăsprezecea, fătul începe să manifeste contracții musculare slabe, nepercepute încă de mamă, dar absolut necesare pentru dezvoltarea normală a musculaturii. Raportul de creştere a membrelor şi trunchiului este tot mai echilibrat, totuşi membrele inferioare sunt încă mai scurte, urmând ca până la sfârşitul săptămânii a şaisprezecea să capete lungimea normală.

Apare o schițare a organelor genitale externe, unghiile sunt deja dezvoltate, iar osificarea scheletului progresează rapid în urma aportului de calciu şi fosfor oferit de trupul mamei.

Toate aceste modificări şi încă altele nevăzute sunt realizate de spiritul copilului sub strictă supraveghere a Marelui întrupător şi ajutat atunci când este cazul şi de

celelate spirite prezente. Tot ce va fi copilul depinde de conținutul bagajului. Ei, o fi chiar atât de drastic acest geamantan? Hai sa mai cotrobăim puțin prin el să vedem ce mai aflăm.

Pentru a ne descurca în căutarea noastră prin tainica valiză este nevoie sa cunoaştem <<marea lege a cauzalității, legea cauzelor şi a efectelor, cunoscută în Orient sub numele de „karma" (acțiune), iar în poporul nostru cu numele de „destin", lege oglindită în vorba românului: „Ceea ce semeni, aceea vei culege".

Omul, în timpul existenței sale pe pământ, emite din ființa lui trei feluri de forțe. Mai întâi emite vibrații mentale, care se răspândesc în infinit, numite gânduri. Ele lucrează în jurul nostru ca nişte cauze uriaşe, producând efecte, în fiecare secundă, la orice distanță, asupra oricărui lucru, asupra oricărei ființe, asupra oricărei materii sau forțe. Omul, prin gândurile lui, devine un radiator de unde, care acționează mai slab sau mai tare, mai aproape sau mai departe, după cum şi gândul lui a fost dictat de o voință mai tare sau mai slabă. Am putea compara omul, în ceea ce priveşte gândirea lui, cu un magnet, care acționează în jurul lui pe o arie magnetică, mai mică sau mai mare, după cum şi el este mai slab sau mai tare. Dar o comparație şi mai sugestivă ar fi cu un post de radioemisie. Acest centru emite unde care se risipesc de jur împrejurul stației radiofonice, pe distanțe cu atât mai mari, cu cât emisia a fost mai puternică.

A doua categorie de forțe ale ființei noastre sunt dorințele. Ele se nasc în spiritul nostru şi se fixează ca idei-forțe în corpul nostru mental. Aici vibrează încontinuu şi aşteaptă momentul prielnic ca să se

realizeze - fie în lumea eterică, fie în lumea fizică pământească.

În fine, a treia categorie de forțe sunt forțele fizice puse în lucru de cele două de mai sus şi desemnate cu numele de fapte.

Este bine sa reținem că energiile mentale sunt cele mai puternice, căci ele acționează asupra materiei cu care şi din care Creatorul a făcut şi creează totul.

Să vedem acum modul în care aceste trei feluri de forțe lucrează cât timp trăim pe pământ şi efectele pe care le produc. Rezultatele lor se țes între ele ca firele unei pânze, din care vom construi viitorul nostru corp vital şi fizic, determinând astfel şi felul de viață ce-l vom avea în viitoarea întrupare. Cu alte cuvinte, să vedem cum aceste trei feluri de cauze construiesc karma noastră viitoare. Să nu uităm că omul, în viața sa pe pământ are două karme în fața sa: una din veacurile trecute, care l-a adus aici unde este acum, cu fizicul, cu inteligența, cu starea lui socială; a doua este karma pe care de acum încolo o va țese, o va combina prin cele trei forțe de mai sus, în prezenta viață.

Ferice de omul care achită cât mai mult din datoriile veacurilor trecute şi pe de altă parte se sileşte să nu mai contracteze altele noi. În acest caz, viața lui pământeană viitoare îi va fi mai uşoară, mai lipsită de suferințe fizice sau sufleteşti.

Omul se naşte când în Romania, când în Franța, când în Asia, când în America, când într-o familie, când în alta, în diferite stări sociale şi în diferite regiuni, şi în existența lui iubirea sau ura îl leagă magnetic de toți cei cu care vine în contact. Karma lui din trecut se înnoadă cu cea viitoare şi alături de karma lui individuală se leagă de karma colectivității, a națiunii din care face

parte. De aici, o rețea foarte complicată de legături spirituale, care toate trag de om spre anumite locuri, stări sociale şi condiții de existență>>.

Conținutul geamantanului, <<karma individuală a omului, este cea care îl leagă în lanțuri puternice, ducându-l la o viață redusă, sau care îi dă putința unei vieți rodnice, intelectuale şi morale, devenind astfel un centru spiritual care va radia în jurul său familiar şi național raze nevăzute, ce vor produce efecte reale şi precise>>.

PLANŞELE 26,27,28,29,30 - FATUL în SAPT. 17-A,18-A,20-A,21-a,22-A.

SAPTAMANA 18
DREPTA SUL TATALUI
DREPTA SUL MAMEI
+
GHIZI
MARELE INCARNATOR
INFLUENTE COSMICE
AURA MAMEI
SPIRITUL COPILULUI

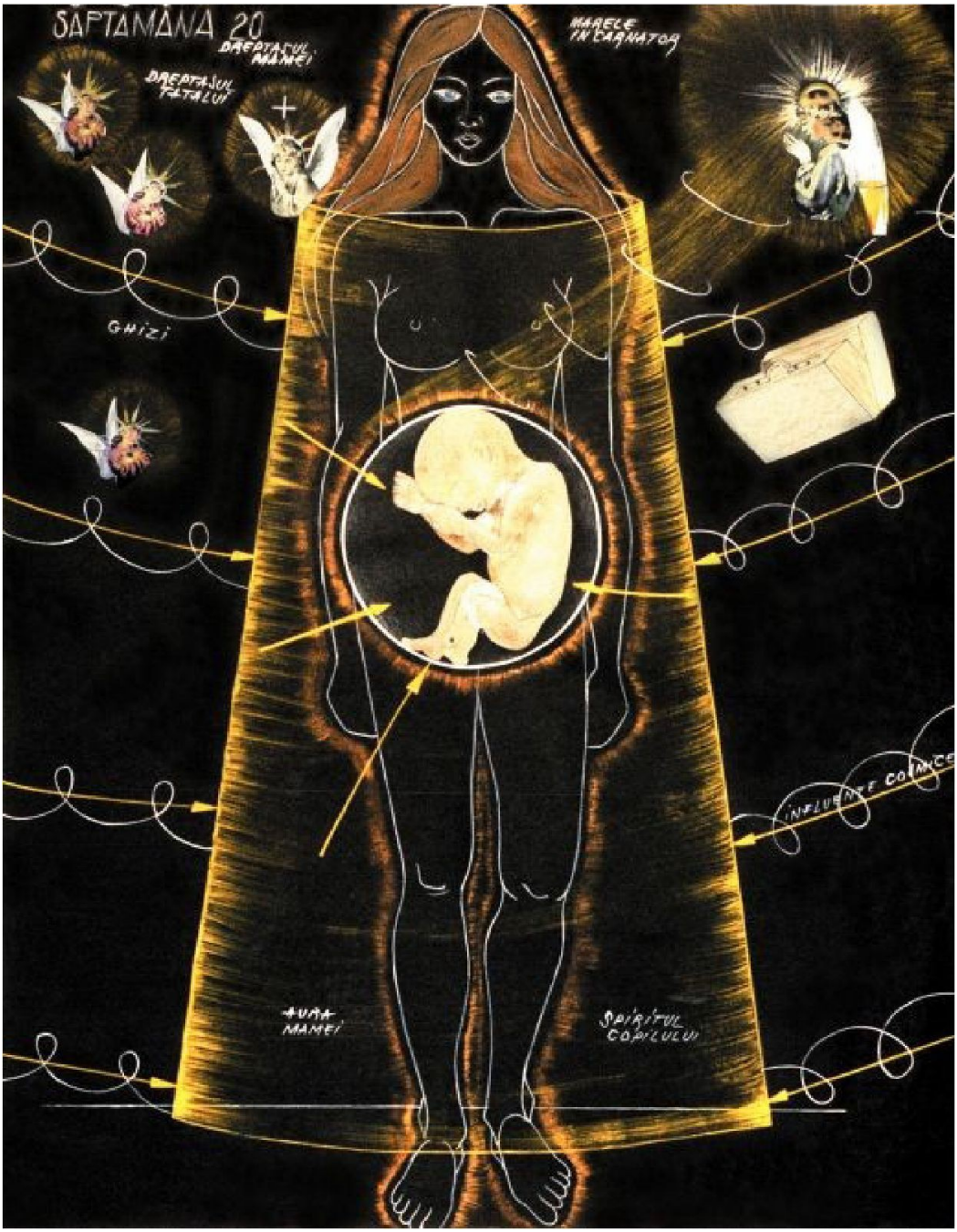
SAPTAMANA 20
DREPTACIUL MAMEI
DREPTACIUL TATALUI
MARELE INCARNATOR
GHIZI
AURA MAMEI
SPIRITUL COPILULUI

SĂPTĂMÂNA 21
DREPTA SUL TATALUI
DREPTA SUL MAMEI
ÎNFLUENȚE COSMICE
AURA MAMEI
SPIRITUL COPILULUI

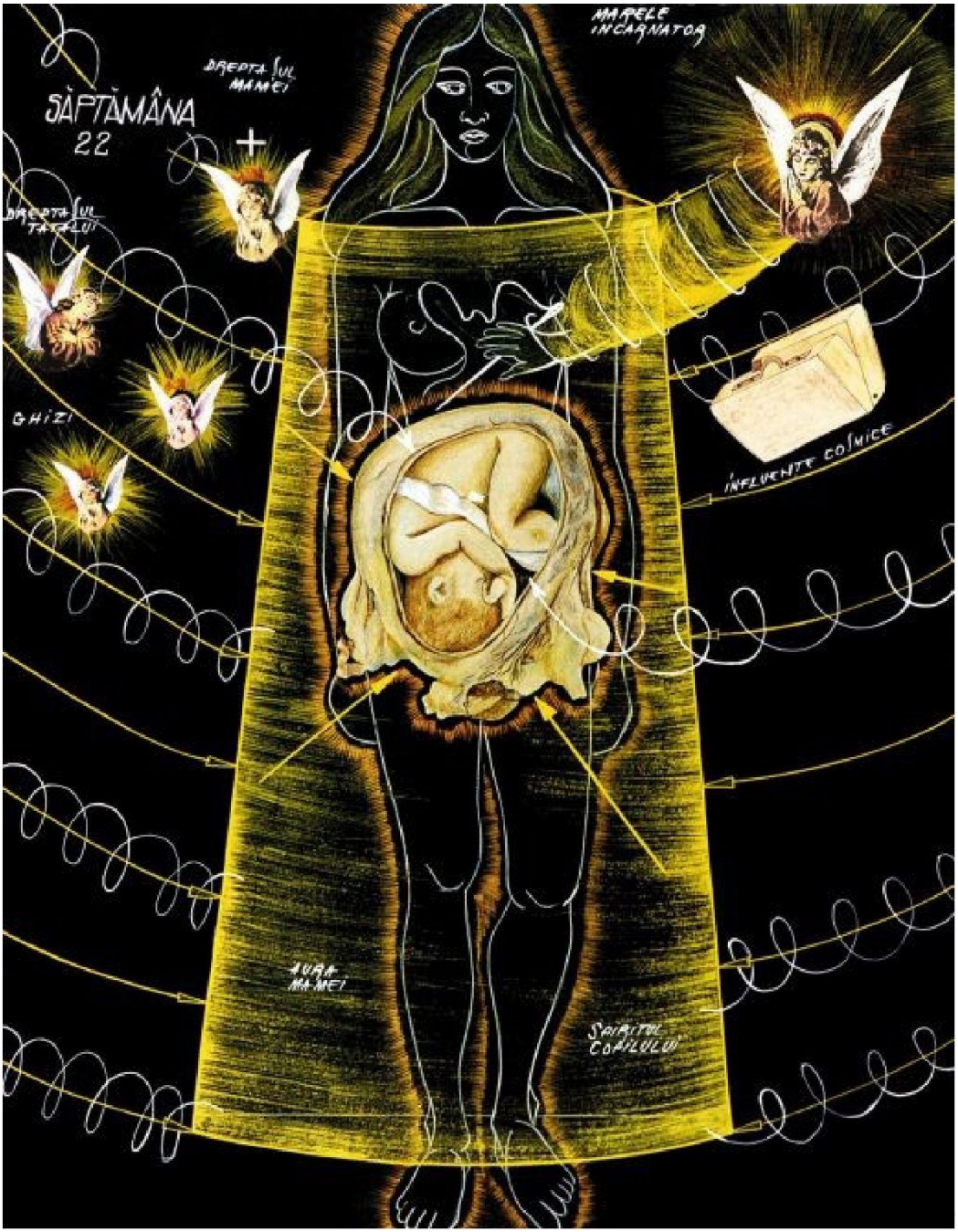
SĂPTĂMÂNA
22
DREPTA IUL MAMEI
DREPTA IUL TATĂLUI
GHIZI
MAREELE INCARNATOR
INFLUENTE COSMICE
AURA MAMEI
SPIRITUL COPILULUI

Începând cu săptămânile a şaptesprezecea şi până în a douăzecea se produce o încetinire a creşterii în lungime a corpului fătului, concomitent cu apropierea proporţiilor membrelor inferioare de cele finale.

În săptămâna a şaptesprezecea apare pe corpul fătului un păr fin, denumit în termeni medicali „lanugo", de la latinescul „lana" care înseamnă „lână fină". Acesta se observă şi în regiunea pubiană şi axilară, părul începe să crească şi pe cap, în această perioadă apărând şi sprâncenele. Mişcările fătului din pântec sunt acum resimţite de mamă, în jurul săptămânii douăzeci şi doi dacă este vorba de prima sarcină şi optsprezece în cazul sarcinilor ulterioare.

Pielea capului fătului este acoperita de o substanţă grasă cu aspect brânzos, numita vernix caseosa, iar la gât, în spatele sternului şi în jurul rinichilor apare un ţesut grăsos numit „grăsime brună" ce furnizează căldura corpului prin oxidarea acizilor graşi, iar după naştere va da posibilitatea noului născut să-şi menţină constantă temperatura corpului.

Spre sfârşitul săptămânii douăzeci şi doi, corpul devine tot mai bine proporţionat, iar la degetele de la picioare apar unghiile. Dacă fătul se naşte la această vârstă, el nu va putea supravieţui deoarece plămânii sunt insuficient dezvoltaţi pentru a putea asigura respiraţia minimă necesară.

Spiritele care lucrează la formarea trupuşorului sunt prezente în continuare, selecţionând diferite calităţi de fluide din spaţiu şi încercând, pe cât le stă în putinţă, prin sugestie, fără sa încalce liberul arbitru al părinţilor, să-i determine la o viaţă cumpătată, să evite locurile şi situaţiile care ar produce animozităţi şi conflicte în familie. De asemenea încearcă să-i ţină pe părinţi

deoparte de acele persoane cu fluide de o calitate mai proastă şi a căror influenţă rea ar dăuna viitorului copil.

Dar repet, nimeni nu are dreptul să decidă în locul părinţilor, să le ia viaţa în posesie, să le anuleze liberul arbitru. Nici un spirit superior nu face aşa ceva căci ştie că liberul arbitru, aşa de redus cât este, reprezintă un dat de la Divinitate fiecărui om, este pârghia prin care noi evoluăm în prezent, la gradul nostru de înţelegere, datorită lui ne asumăm răspunderea propriei noastre vieţi, a gândurilor, vorbelor şi faptelor noastre.

Totuşi, acest liber arbitru nu înseamnă libertatea aşa cum este ea înţeleasă de obicei, ci ne pune în valoare propria răspundere, căci de fapt lumea se conduce prin legi şi cei care prin ignoranţa lor se abat de la ele se autopedepsesc.

<<Eu sunt liber să lucrez, să gândesc, dar toate acţiunile mele sunt îngrădite de regulile comunităţii din care fac parte. Noi, oamenii, suntem la rândul nostru cu toţii îngrădiţi de legile naturale care guvernează această planetă, apoi a celor care ţin de evoluţia sistemului nostru solar. În fine, cu totii, mici şi mari suntem supuşi legilor ce vin din Sfera Divină. Vedeţi ce de îngrădiri, ce de reguli, ce de legi. Încearcă să te mişti altfel şi să faci ce ţi-o trece prin minte. Dacă prin îndrăzneala, prin nesocotinţa ta vrei să cunoşti asprimea legilor, o poţi face, dar amar vei suferi şi te vei căi de păsul tau nebunesc. Numai Unul singur, suprema Fiinţă, a posedat odată deplina libertate, dar şi El s-a îngrădit, s-a legat pe El însuşi, prin legile de El decretate. Aşadar cosmosul se conduce după voinţa Unicului Dumnezeu.

Prin urmare dacă noi trebuie să ne supunem tuturor acestor legi, ce s-a mai ales din liberul nostru arbitru? Aproape nimic. Dar acea mica fărâmă care a

mai rămas din el face fericirea sau nenorocirea noastră, după felul în care ne purtam.

Observam că de fapt e vorba de supunere şi activitate armonică cu gândirea şi activitatea Celui veşnic. În lume nu există egalitate. Marile grupuri de spirite nu cuprind entități egale între ele. Codul moral al veşniciei nu cuprinde în el ideea de egalitate. În lumea terestră s-a proclamat odată: egalitate, fraternitate, libertate - o himeră ce în vecii vecilor nu se va realiza, nici în Cer, nici pe pământ.

Nefiind egalitate, nu poate fi fraternitate de idei, nu poate fi nici libertate de interpretare. Nu exista egalitate, deoarece Dumnezeu a creat, creează şi va crea mereu entități spirituale. Cum ele sunt născute în timpuri diferite, totul e ierarhizat de Tatăl, din veşnicie până în veşnicie. În Sfera Divină nu este egalitate, ci numai ierarhie. Dar acolo totul e iubire, e o fraternitate din principiu, dar nu de idei. Se iubeşte pe x, y, z nu ca indivizi, ci se iubeşte în principiu, pentru că cu toții sunt fiii aceluiaşi Tată. Nicăieri nu este libertate pentru că trebuie să te supui regulilor stabilite. „Liber", „libertate" sunt cuvinte, dar spiritul nu e liber niciodată. Cele ce sunt înscrise în arhiva universului liber e oricine sa le citească, dar fiind de grade evolutive diferite, va interpreta fiecare după nivelul sau. Deci nu există egalitate nici în judecată, nici în cunoaştere, nici libertate, ci evoluție şi veşnică supunere. Țelul tuturor este fericirea, iar fericirea se dobândeşte din armonia vieții particularului cu a totului, a periferícului cu a Centrului creator>>.

PLANSELE 31,32,33 - FĂTUL în SAPT. 24-A, 26-A, 28-A

SAPTAMANA 26
DREPTA SUL TATALUI
DREPTA SUL MAMEI
MARELE INCANTATOR
GHIZI
INFLUENTE COSMICE
AURA MAMEI
SPIRITUL COPILULUI

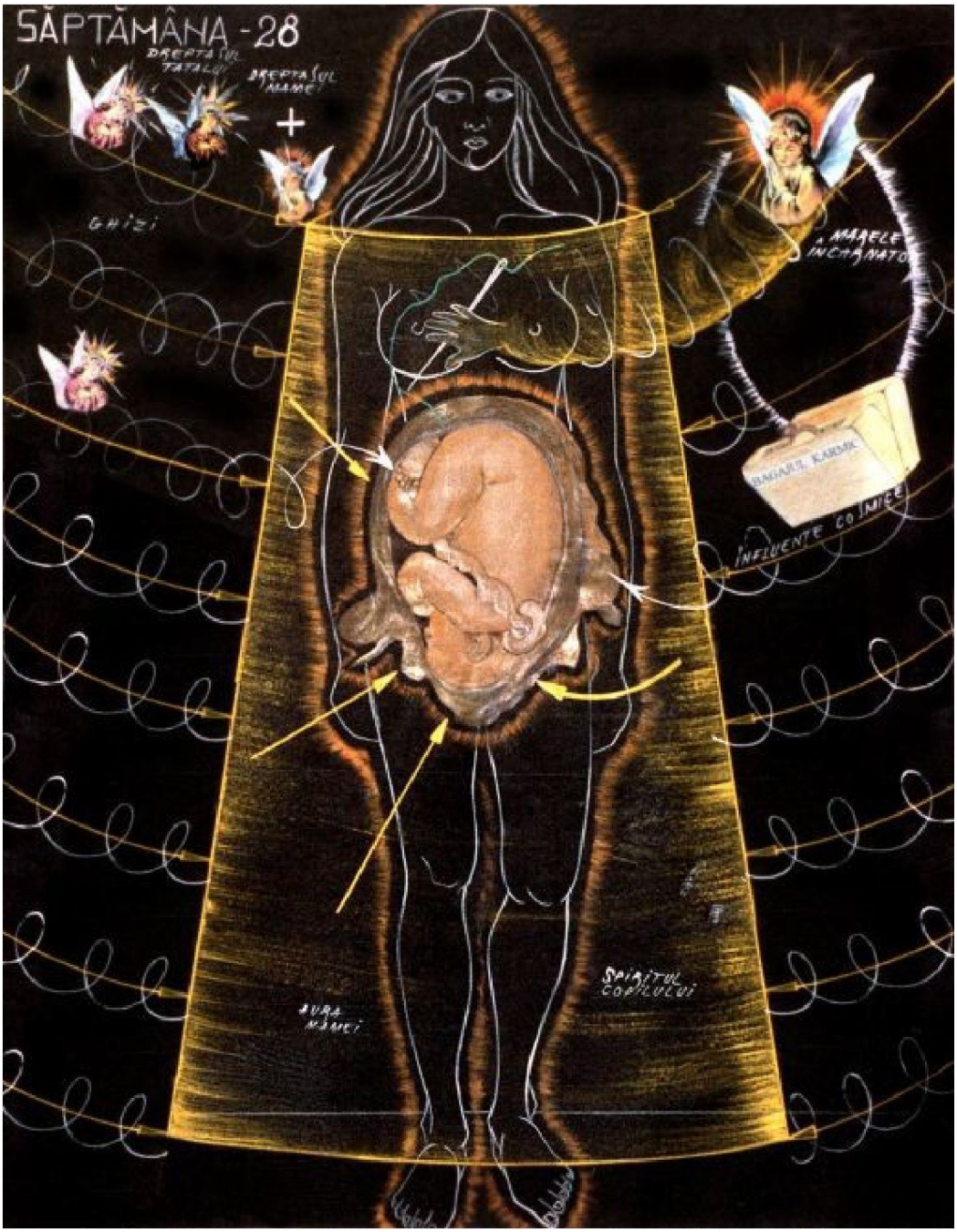
SĂPTĂMÂNA - 28
DREPTAȘUL TATALUI
DREPTAȘUL MAMEI
+
GHIZI
MARELE ÎNCHRNATO
BAGAJUL KARMIC
INFLUENȚE COSMICE
AURA MAMEI
SPIRITUL COPILULUI

Începând cu săptămâna douăzeci şi patru apare o maturație histologică şi funcțională tot mai pronunțată a plămânilor, iar două săptămâni mai târziu centrii nervoşi vor putea controla mişcările ritmice respiratorii ce pregătesc condițiile de realizare a respirației după naştere.

Inima fătului funcționează din plin şi îşi face simțită prezența prin ritmul bătăilor sale, de două ori mai rapid decât al inimii mamei. Sângele venos al fătului se amestecă cu cel arterial deoarece există un orificiu oval prin care atriul drept comunică cu cel stâng.

Cutia craniană protejează creierul şi prezintă numeroşi centrii de osificare, care vor continua să crească şi se vor suda ceva mai târziu, după naştere. Aceste porțiuni dintre unele oase ale cutiei craniene sunt nişte zone fibroase, numite fontanele, dintre care cea mare se simte uşor la pipăit, sub pielea capului, în creştet şi se va închide abia la doi ani.

Începând tot cu săptămâna a douăzeci şi patra are loc o dezvoltare rapidă a circumvoluțiunilor creierului care până atunci erau abia schițate.

În următoarele săptămâni (26, 27), lanugo începe să fie înlocuit cu un păr fin, numit Vellus, ce va continua să apară şi după naştere, până la şapte opt luni.

Între săptămânile treizeci - treizeci şi patru are loc o modificare a pielii fătului, care daca până atunci era zbârcită, acum devine netedă deoarece sub ea se acumulează grăsime, acumulare ce continuă până în săptămâna treizeci şi opt.

În ultimile săptămâni ale perioadei fetale cutia toracică are un aspect proeminent, iar circumferința cutiei craniene este încă mai mare în raport cu celelalte părți ale corpului.

La fătul mascul, în săptămânile douăzeci şi opt - treizeci şi doi testiculul coboară din cavitatea abdominală, la naştere aflându-se în scrot.

Data aproximativă a naşterii este la treizeci şi opt de săptămâni de la fecundaţie, existând variaţii normale de zece - cinsprezece zile, în plus sau în minus.

Toată această evoluţie, operă grandioasă de transformare a oului rezultat după fecundaţie în micuţa fiintă umană gata pregătită pentru viaţa pământeana, a fost rezultatul muncii spiritelor desemnate să prezideze procesul întrupării şi a spiritului copilului ce se va naşte. Această activitate s-a desfăşurat urmând cu strictețe elementele prevăzute în programul de viață pentru spiritul ce urmează a se întrupa şi care au fost extrase din faimosul geamantan, care ne urmăreşte pe fiecare, pretutindeni. În timpul vieţii mai golim câte un pic din el plătindu-ne vechi datorii şi îl încărcăm cu gândurile, dorinţele şi faptele noastre, care vor constitui elementele hotărâtoare ale viitoarelor noastre existenţe. Dar dintre toate aceste acumulări ale noastre, oare care sunt cele mai importante?

<<Dintre toţi factorii care determină viitoarea noastră întrupare şi modul de viaţă pe care îl vom desfăşura în acea viaţă, gândul este factorul cel mai puternic, cel mai hotărâtor. Din acestă cauză trebuie să avem mare grijă să nu mai gândim fără nici un rost de una, de alta, mereu, secundă de secundă, trecând de la un subiect la altul, abordându-le superficial, fără a ne concentra în mod serios asupra nici unui subiect. De asemenea, să nu permitem să se nască, sub influenţele invizibile ori impresiilor celor petrecute în timpul zilei, idei josnice, necuviincioase, de critică ori de ură împotriva cuiva.

Iată care este raţiunea acestei recomandări: dacă gândim şi mereu trecem de la o gândire la alta, înşirându-le ca şi mărgelele pe aţă, atunci producem vibraţii în corpul nostru spiritual, vibraţii dezordonate, producem imagini care abia formate, se şi distrug prin imaginea următoare, şi aşa mereu mai departe. Această furtună, acesta învălmăşeală de imagini abia conturate, vor avea drept consecinţă acumularea unui material haotic, din care spiritul nu va putea trage prin analiză nici un învăţământ.

Într-adevăr, o înşirare de imagini dă putinţă spiritului sa facă o analiză a mărimilor, a intensităţilor, a culorilor, cu alte cuvinte - o comparaţie ce are ca rezultat o judecată. O înşirare de judecaţi dă naştere la un raţionament. Dintr-o sumă de raţionamente, spiritul extrage un învăţământ, care are ca rezultat final naşterea unei aptitudini, a unei facultăţi.

Or dacă noi gândim mereu fără rost - o adevarată purgaţie de idei confuze şi fugitive, atunci rezultatul este că spiritul nu va mai avea un material de judecată clar şi precis, nu se va putea forma un raţionament, deci nu va urma nici un câştig pentru el. Omul va veni în viaţa ulterioară cu o mentalitate tot aşa de inferioară ca şi cea din viaţa trecută.

Să nu se piardă din vedere nici acest adevăr: în existenţa noastră aici pe pământ, lungă de mii şi mii de ani, urcam încetul cu încetul scara lui Iacob, pe scara spiritualităţii. Dar din nefericire nu există numai suişuri, ci sunt şi căderi şi coborâri spirituale, din cauza unei vieţi nesocotite, a unor gânduri josnice, a unor simţuri brutale, a unor fapte ruşinoase sau criminale.

Concluzia este deci să ne silim să acordam atenţie gândurilor noastre şi din când în când sa ne oprim

mintea din inerția activității ei şi să controlam ce gândim. Atunci, când vedem că ne-am abătut de la subiectul de la care pornisem, să ne reîntoarcem la el, să stăruim şi să ne concentram asupra aceluiaşi gând, pentru ca imaginea mentală realizată prima dată să o fortificăm, să o facem mai evidentă, cu un contur mai precis, astfel ca materialul din care se va forma judecata, raționamentul, învățătura, facultatea ce va rămâne în ultima analiză, să fie puternică. Urmând astfel, mintea noastră va deveni din ce în ce mai clară, vorbirea mai coerentă, noțiunile mai înalte, raționamentul mai puternic.

Dar să nu urmărim numai claritatea imaginilor, ci mai ales calitatea şi puritatea lor. Pentru aceasta să ne silim sa citim, să vorbim, să gândim numai despre probleme serioase, ştiințifice, filozofice, la idei ce îmbracă frumosul sub toate aspectele, la gânduri umanitare sub aspectele lor infinite. Gândind astfel, hrănind mintea cu asemenea subiecte şi eliminând cărțile, filmele de aventuri, sex, crimă, perversitate, viață destrăbălată, fugind de orice discuție sau poveste obscenă, cu un cuvânt - căutând sa înlăturam orice fel de imagini sau gânduri inferioare, noi atragem din mediul înconjurător particule eterice fine, din cele ce au o mare evoluție. În acest fel perispiritul - instrumentul şi vehiculul de evoluție al spiritului, cu ajutorul căruia scânteia noastră divină înconjurată de cele trei învelişuri centrale va deveni din ce în ce mai luminoasă - va atrage şi va emite la rândul lui idei, judecați, raționamente, manifestând astfel facultăți superioare, care vor constitui bogăția noastră spirituală, darurile noastre mentale în viitoarea noastră viață.

Astfel, omul, de-a lungul veacurilor se ridică din întunericul minții sălbaticului până la lumina minții savantului, a înțelepciunii îngereşti a sfântului. Acesta e rostul nostru pe pământ, ca mereu să ne ridicam la cumințenie, la înțelegerea ca totul din jurul nostru e Dumnezeu manifestat, arătat nouă, că toți oamenii sunt copiii acestui Creator şi deci suntem frați, şi ca atare trebuie să ne iubim>>.

PLANŞA 34 - MOMENTUL NAŞTERII

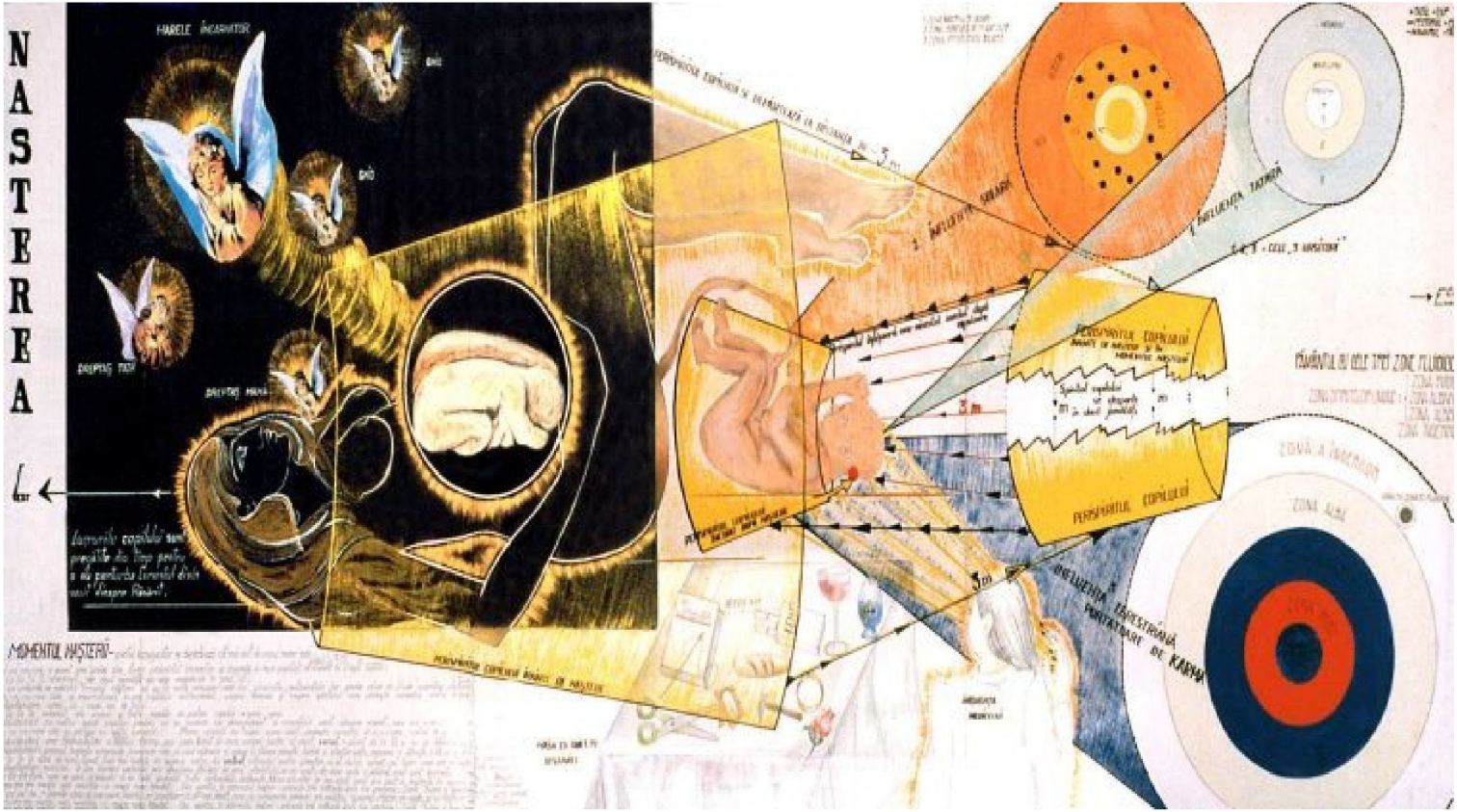

Motto: <<Naşterea apare chiar fără nici un rost, când părăseşti lumea aceasta în copilărie. Pentru ce ai mai venit la viață?

Numai ca să apari ca un meteor şi fără să fi gustat şi înțeles ceva din ea, sa pieri pe veci de pe arenă.

A sosit aşadar şi momentul ieşirii la „lumina zilei" a micuțului boț de om. Nouă luni de zile a durat construirea trupului în care-şi va face şcoala vieții terestre, nouă luni spiritul fiu a lucrat cu atenție şi dragoste asupra mamei, dar şi asupra propriului corp. Mama este cea care simte momentul sosirii naşterii şi tot ea trebuie să fie pregătită pentru marele eveniment.

Este bine să fie cunoscute câteva „mici secrete" pentru a nu-l influența negativ pe micuțul pui de om şi a-i produce vibrații nedorite cu repercursiuni în dezvoltarea corpului fizic.

<<Atunci când soseşte momentul naşterii, mama trebuie să fie aşezată cu capul spre vest şi picioarele spre est. Planeta noastră este scăldată în permanență de trei mari categorii de curenți fluidici dintre care unul provine din Sfera Divină, curentul Divin, altul de la Soarele nostru şi al treilea este cel al planetei noastre.

Curentul Divin este primit astfel de la picioare spre cap, pe când micuța fiintă primeşte curentul de la cap spre picioare şi acest lucru corespunde cu „un prim sărut" dat de Divinul Tată pruncului nou născut. Pentru că venirea pe lume a copilului să fie cât mai uşoară, este indicat ca în camera unde se executa travaliul naşterii şi în sala de naştere să nu fie multe persoane, doar medicul şi o asistentă, două, care să nu se agite de colo până colo şi să aibă toate cele necesare aranjate din timp şi aşezate de partea capului mamei, pentru a evita circulația pe la picioarele ei.

De asemenea, gândurile celor prezenți, privirea, sentimentele lor, produc valuri de fluide magnetice, electrice şi spirituale care toate se repercutează asupra copilului extrasensibil, asupra mamei şi asupra spiritului ce pândeşte momentul pentru a lua în stăpânire corpul lui în care va trăi pe acest pământ. Momentul naşterii este unic pentru fiecare suflet ce se reîntrupează, când pentru prima dată este supus influențelor mediului, fiind singur în marea de energie care ne învăluie pe toți.

Nu este bine să se umble pe la picioarele celei care naşte pentru a nu perturba Curentul Divin venit dinspre răsărit şi care în acest moment unic are o influență deosebită asupra micuței şi gălăgioasei ființe>>.

Privind planşa, Dora îşi zice în gând: „Mulți se vor întreba, dar ce-i cu acest curent? Dintotdeauna s-a dat naştere ființelor prin acest proces şi eu nu am mai auzit de atâtea amănunte! Ce mai, domnule! Femeia este femeie, aşa a lăsat-o Dumnezeu, deci dă-i pace să-şi vadă de ale ei. Astea sunt femeieşti!

Or fi, dragi ființe, este însă mai bine să ştiți şi să beneficiați de aceste cunoştințe în folosul ambelor parti".

<<Curentul venit din Sfera Divină străbate cosmosul, universurile, înconjoară rând pe rând sistemele solare, ajunge la fiecare planetă, dă şi întreține viața, mişcarea şi vibrația a tot ce există, după care se întoarce de unde a plecat.

Pe lângă acesta mai este un al doilea curent, cel Solar, care vine din centrul sistemului nostru şi are o influență specială de viață şi putere evolutivă.

În momentul naşterii, mai soseşte din spațiu, pe lângă acestea, un curent sub forma unei raze fluidice ce coboară din planul energetic corespunzător gradului de

evoluție al noului venit la viață, curent fluidic ce aparține acestei planete, numit raza terestră. Această rază are imprimată în ea toate gândurile, toate sentimentele, chintesența tuturor acțiunilor pe care acest spirit le-a avut în nesfârşita lui carieră umană, este deci raza proprie esenței sale evolutive.

Prin urmare, orice spirit venit la întrupare, primeşte în momentul naşterii trei forțe reprezentate prin cele trei feluri diferite de fluid - Cosmic, Solar, Terestru - care vor lucra continuu asupra corpului noului venit la viață. Aceste trei influențe sunt de fapt cele „trei ursitoare" pe care le întâlnim atât de des în tradiția populară. După felul cum au lucrat, tot aşa va fi şi corpul copilului -frumos, urat, normal sau anormal, inteligent sau prost, sensibil sau grosolan. Chiar dacă spiritul candidat la întrupare nu ar mai vrea să facă ce a acceptat sus în Cer - anume ca el să-şi făurească un corp conform cu destinul său - o va face raza terestră, care aduce toată forța, chintesența evoluției lui din viețile anterioare şi care nu va îngădui - chiar de s-ar opune el - să construiască altceva decât ceea ce corespunde gradului său evolutiv.

Nu aşa stau lucrurile cu un spirit evoluat, care prin meritele şi cunoştințele sale, are dreptul la fluide cu vibrații mult mai înalte, deci, „material de construcție" mai prețios, cu posibilități de alcătuire a corpului fizic care să-i redea mai just ceea ce doreşte şi gândeşte, un corp sensibil care va putea înregistra şi unele din influențele lumilor invizibile.

Cine dirijează cantitatea de fluid de o calitate sau alta către micul corp în formare? Marele Întrupător este cel care coordonează întreg procesul de întrupare, el

adună anumite fluide din spațiu (din raza terestră) şi le îndreaptă către spiritele care îşi construiesc corpul fizic.

Asistente la acest proces - în spațiu - sunt aceleaşi entități care au supravegheat dintru-început toată această operă minunată.

Totul este pregătit, ştiut, aşteptat.

A sosit, în sfârşit şi momentul naşterii!

Ce se întâmplă? Spiritul, împreună cu perispiritul său, care timp de 9 luni a înconjurat corpul mamei, se depărtează până la 3 metri de acesta. Când s-a declanşat expulzarea şi micuțul trup a început să alunece către lumina zilei terestre, perispiritul se desparte în două jumătăți. Imediat ce copilul a ieşit, perispiritul se contopeşte în jurul micuțului corp, cele două jumătăți anterioare reunindu-se din nou. De acum, tandemul spirit - perispirit va fi însuflețitorul, animatorul corpului, fără de care el nu înseamnă nimic>>.

Având un chip visător, Dora îmi spune: „Dacii, strămoşii nostri, aveau un mod tare interesant de a privi toate aceste fenomene. Plângeau la naştere şi se bucurau la moarte. De ce? Ştiau ei ceva? Ştiau!

Micuța fiintă şi gingaşă, ce drum greu te aşteaptă la venirea ta în acest plan! Ce multe datorii ai de plătit şi apoi câte ai să mai faci, câte ispite întâlneşti şi pe care le vei putea oare depăşi? Ți s-a şters din memoria ta mai tot ce ştiai în spațiu. Ce drum vei alege? Vai, micule prunc!

În primii anişori de viață e posibil să mai ai contact cu frații tăi din spațiu, să îi vezi şi să stai de vorbă cu ei, să te joci şi cu alți copilaşi, dar care au numai corpuri fluidice, eterate. Părinții tai observându-te, dar nevăzând pe nimeni în jur, te vor convinge în curând că toate

acestea sunt nişte prostii, nişte aiureli de care nimeni nu are nevoie în această lume şi te vor îndruma din toate puterile spre lucruri mai „serioase”, despărțindu-te tot mai mult de lumea pe care de abia de câțiva anişori ai părăsit-o. Cum? Simplu. Prin educație. Acea educație care iți va concentra eforturile şi atenția aproape exclusiv asupra lumii materiale, unde succesul, reuşita, dobândirea de averi şi de titluri, de diplome şi functii vor fi valorile ce-ți vor fi impuse, fără a se ține cont dacă le vei obține ridicându-te pe mormintele altora sau, uneori, chiar pe propriul tău mormânt! Dacă vei fi astfel, cei din jurul tău se vor bucura şi se vor mândri cu realizările tale, dar sufletul va plânge în străfundul tau, tânjind după lumea de minunate culori din care ai coborât şi pe care aici, jos, nu o mai regăseşti. Ce s-a întâmplat cu tot ce ai ştiut odată?

Din nefericire pentru noi din toate cunoştințele spirituale pe care ar fi trebuit sa le păstram pentru a menține legătura cu lumea spațială din care venim, ne-a mai rămas doar o „coajă uscată”, esența s-a pierdut prin cine ştie ce sertare ale unor minți sau este prea acoperită de praf, prea învechită ca să-i mai dam importanță.

Poate, tu - micule om, poate tu ai curajul să aduci la Lumină adevărurile spirituale de mult îngropate de o educație strict materialistă, de o lume în care dreptul la viață nu-ți mai este dat de Dumnezeu ci de bani, poate tu vei şterge praful uitării şi iți vei ajuta şi părinții, şi rudele şi neamul să-şi aducă aminte.

Eşti OMUL viitorului! Fii pregătit şi pregăteşte-i şi pe alții. Este o eră nouă, cea a iubirii. De Sus, tu vii curat şi pur, aşa să râmai, micule OM!”

CAP IV - COPILĂRIA şi ADOLESCENȚA

PLANŞA 35

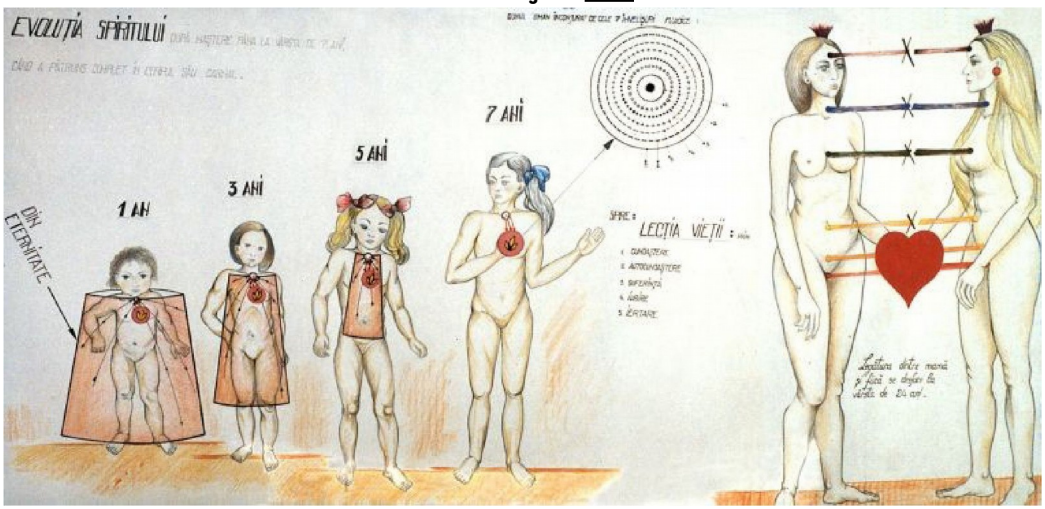

Camera e plină de planşe înşirate în tot locul. Printre ele şi cea cu nr.35. Încercând să o aşeze mai bine, Dora meditează: „Evoluția este legea universului. Evoluezi de la naştere şi până la moarte, evoluezi şi după aşa-zisa moarte. Şi uite-aşa! De când te naşti, viața şi destinul îşi urmeaza cursul lor. Zilele se scurg şi deocamdată singurul scop este să creşti mare. Mama te îngrijeşte şi te alimentează, ea dă „material de construcție" corpului fizic în care sălăşluieşti tu, pentru a te dezvolta.

Şi atât? Nimic mai simplu! Te-ai născut, faci gălăgie mare, mănânci şi..., astfel tot să trăieşti!

În plan subtil nimic? Totul s-a terminat aici, odată cu naşterea? Nu se poate! Divinitatea în înțelepciunea Sa a organizat totul - pe toate planurile - văzute şi nevăzute.

Forma fizică creşte, dar odată cu ea creşte în volum şi forma energetică, corpul extern fluidic, pentru că şi el absoarbe din spațiu material identic cu el, dezvoltându-

se. În această perioadă de început, copilul caută să se obişnuiască cu limitarea fizică, să se adapteze lumii tridimensionale.

Am văzut că la naştere, spiritul şi perispiritul copilului înconjoară corpul fizic şi tot aşa cum 9 luni a stat în preajma mamei, învăluind-o ca într-un clopot, tot aşa stă şi în prejma căsuței în care va vieţui. Însă doar la început! Căci, pe zi ce trece, spiritul din afară pătrunde puțin câte puțin în interiorul profund al corpului său fizic. Acest proces se desfaşoară pe durata primilor şapte ani de viață, la sfârşitul cărora spiritul înconjurător a pătruns complet în corpul său".

Să vedem cum se realizează această transformare.

Am amintit că, în etapele de creştere, corpul spiritual absoarbe energie din spațiu. <<Aceasta se realizează datorită unui fel „de pulsație", adică de apropiere şi depărtare de corpul fizic, se poate asemăna cu un flux şi reflux, ceva în genul respirației umane. Mai clar, când copilul inspiră, adică ridică pieptul, trage spre corpul lui sufletul ce înconjoară corpul, trimițând un val de fluid în interior. Când expiră, spiritul se depărtează şi absoarbe din spațiu fluid necesar dezvoltării sale şi corpului fizic. Aceasta se realizează timp de şapte ani în mod progresiv prin partea inferioară a laringelui, acolo unde se unesc claviculele cu sternul, prin aşa-zisa gropiță, locul unde palpită sufletul>>. Câmpul energetic al copilului este amorf, de culoare cenuşiu-albăstrui, fără a avea o formă definită. Este foarte sensibil, deschis complet şi vulnerabil la aproape toate vibrațiile din mediul în care trăieşte, căci micuțul are toate chakrele deschise fără însă a avea şi pelicula energetică protectoare ce apare abia după şapte ani, din care cauză bebeluşul este foarte impresionabil la influențele psihice

mai intense. Cât este mic, adesea copilul doreşte la mamă sau la tată în braţe, aceasta fiind soluţia cea mai comodă de a se proteja cu ajutorul câmpului energetic al părinţilor.

Dar atenţie, un ataşament exagerat faţă de copil, poate avea cauze nesănătoase, părinţii sau cei din familie putând acţiona ca nişte vampiri energetici. Iată ce ne mărturiseşte în acest sens, d-na Maria Vârlan - în cartea scrisă despre dânsa de Ion Ţugui- povestind un caz: „A venit la mine un tată cu fetiţa lui care era foarte bolnăvicioasa, slăbuţă, nu mânca, fusese dusă pe la diferite spitale. Am diagnosticat-o şi am simţit ca fetiţei i se „fura" energie, aproape în mod constant. Am stat de vorbă cu tatăl fetiţei, care mi-a spus că o iubeşte foarte mult. El mi-a spus: „Cu mine doarme fetiţa, când o hrănesc o ţin în braţe, sunt mereu cu ea". I-am sugerat să încerce ca timp de patru luni să nu mai stea atât de mult în preajma ei. Noi ştim ca nu tatăl era vinovat, ci aşa era organismul lui... În mod obişnuit organismul nostru se hrăneşte cu energie din atmosferă, din natură. Am constatat că unele persoane nu-şi pot lua pe deplin această energie direct din natură, ci o fac prin intermediul altor fiinţe umane. Din fericire, tatăl fetiţei în cauza mi-a urmat sfatul, iar fetiţa şi-a echilibrat astfel sistemul bioenergetic, revenind la o stare mult mai bună".

Ţinând cont de faptul că spiritul iese din corp noaptea, în timpul somnului, pentru a se reîncărca cu energie, este necesar ca micuţul copil să doarmă singur sau doar cu copii apropiaţi de vârsta lui, căci, dacă în timpul nopţii doarme cu părinţii sau cu bunici, aceştia, daca au sănătatea mai şubredă, îi fură de energie pe cei mici.

Până la vârsta de un an, spiritul se află în cea mai mare parte în afara corpului fizic, ceea ce-i dă posibilitatea să aibă un contact aproape continuu cu lumea spirituală.

De ce spiritul nu poate pătrunde dintr-o dată în interiorul trupului fizic după naştere şi este necesară o perioadă de şapte ani pentru desăvârşirea acestui act? Acest lucru nu se întâmplă deoarece la începutul întrupării, când trupuşorul micuțului este atât de fragil, energia spiritului este mult prea puternică pentru a fi suportată de plăpândul corp, atât de puternica încât pur şi simplu l-ar arde. Astfel, timp de şapte ani se produce o echilibrare treptată între energia spiritului şi dezvoltarea corpului fizic care, întărindu-se, va putea susține în interiorul său energia spirituală.

La vârsta de 3 ani spiritul este pătruns în interiorul corpului fizic într-o proporție destul de însemnată. Odată cu noile experiențe de viață pe care le trăieşte, viața lui emoțională se îmbogățeşte şi chakrele încep rând pe rând să se dezvolte, proces ce va continua de obicei toată viață. Acum, chakra a doua începe să metabolizeze noi frecvente de energie.

Pulsația continuă şi la vârsta de 5 ani, când spiritul este şi mai mult absorbit de corpul fizic, contactul copilului cu lumea spirituală din timpul zilei, în stare de veghe, este din ce în ce mai diminuat, urmând ca după vârsta de şapte ani, când duhul pătrunde complet în corpul fizic, micuțul să nu mai aibă această clarvedere. Dacă părinții, prin educația ce i-o acordă la această vârstă nu-i inhiba aceste calități, ele se pot dezvolta într-un mod armonios, ajutându-i evoluția şi putând deveni o binecuvântare pentru cei din jur. Pregătirea părinților pentru a cunoaşte aceste fenomene este deosebit de

importantă pentru că în această perioadă, spiritul fiind mai mult în afara trupului, copilul, pe lângă comunicarea cu lumea spirituală, poate avea amintiri din viețile trecute pe care, relatându-le, cei nepregătiți să nu le poată înțelege, având față de copil un comportament care să-i inhibe dezvoltarea normală.

După vârsta de şapte ani, spiritul, care până acum stătuse mai mult în exterior, se află de acum în interior, captiv al corpului fizic. Aceasta va fi starea lui (de obicei) până în momentul morții fizice.

Noua situație de spirit captiv, i-ar fi imposibil de suportat pe durata întregii vieți, dacă legea divină nu i-ar fi dat posibilitatea părăsirii trupului în fiecare noapte, în timpul semului, când revine în lumea invizibilă, de feerie şi muzică sublimă a spațiilor.

Odată cu pătrunderea completă în trup, entitatea spirituală începe o nouă etapă de evoluție, pe parcursul vieții având loc mai multe transformări importante, atât ale corpului fizic cât şi ale energiei psihice ale spiritului întrupat. După vârsta de şapte ani şi până la pubertate, copilul îşi deschide chakra a treia, luând avant tot mai mare dezvoltarea capacităților sale mentale. În toată perioada de creştere, pe măsura dezvoltării de noi calități şi culorile aurei sale se modifică, îmbogățindu-se cu noi nuanțe. În perioada adolescentei chakra inimii se deschide pentru a absorbi o varietate mult mai complexă de fluide, câmpul primind mult mai multă culoare roz; emoțiile devin mai puternice, atât cele de iubire cât şi cele de aversiune, chakrele şi corpurile energetice fiind uneori minunat de armonioase, alteori devastate, complet dezechilibrate de emoțiile vulcanice care îi cuprind sufletul.

Tot legat de aspectele energetice ale evoluției copilului (manifestări ale etericului sistemului nervos în funcție de stările psihice), Valentina, în cartea scrisa de Florin Gheorghiță, „Fenomenul Valentina", ne prezintă în termeni mai puțin academici, dar foarte sugestivi şi calzi, noi detalii inedite:

„-(...)Aşa, într-o zi am văzut mai bine ceva la care, până atunci, nu mă gândisem: în trupul oamenilor sunt o mulțime de fire şi firuțe goale, da" nu acelea prin care curge sângele. Astea-s altceva; şi, din cele care îs mai grosuțe, se ramifică sute şi mii de firuțe goale, care toate sunt tot mai subțiri. Da" prin toate acestea circulă un fel de fum.

Nu toate firele astea au aceeaşi culoare. Cele mai groase au o culoare mai închisă, iar astea mai subțiri au o culoare mai deschisă. Da" toate au înăuntrul lor un fum. La copii, în general, aburul ăsta e roz până la şapte ani. Dar, atunci când suferă o durere, fumul îşi schimbă culoarea şi devine un roz mai închis (urmăresc lucrul ăsta zilnic la fetița din casă, la Diana). Insă, pe măsură ce copiii cresc, rozul se schimbă. La oamenii mari, fumul acesta devine mai alb. Dacă omul e potolit şi nu-i pornit pe ceva, se vede foarte clar cum merge fumul asta în lungul firelor alburii, cărora doctorii le spun că-s nervi. Dacă omul gândeşte spre lucruri bune, vin valuri, valuri de abur, mai pline. Dar, ceva mi s-a părut tare curios: atunci când omul devine hachițos, pe el sau pe altcineva, firele şi firuțele astea goale se umplu şi se fac pline cu fum, iar fumul trece din culoarea aceea uşoară şi frumoasă şi se face un roşcat care se închide tot mai mult la culoare, până la un roşu închis. Şi, pe cât părea de gol fiecare firuț şi oricât ar fi de subțire, se umflă şi parcă îi gata să pocnească. Atunci omul e tare hachițos.

Fumul asta circulă tot timpul. Dar, se duce liniştit atunci când omul îi liniştit sau când doarme. Dar, dacă omul îi agitat, fumul se duce mai repede. Însă, când omul îi nervos, fumul asta uită să mai circule, se îndeseşte şi atunci necăjeşte steluţele astea din cap, la care medicii le spun neuroni. Aşa poate să ajungă cineva să-şi piardă chiar minţile, blocându-şi fumul asta în curgerea lui. Când omul se enervează tare, fumul devine roşietic. La cei bolnavi de minte se face roşu-maro şi nu mai circulă.

În schimb, atunci când ne bucurăm de ceva din suflet, stratul doi se face de un roz frumos şi se întinde până la vreo jumătate de metru, iar fumul din nervi devine de un alb-roziu frumos şi uşor".

Revenind la perioada copilăriei, este de menţionat şi faptul că cele trei entităţi spirituale care veghează viaţa celui întrupat, dreptaşul, stângaciul şi cel de creştet nu prea intervin în viaţa sugarului, pentru că mama lui îl ţine în preajma ei, şi dreptaşul şi stângaciul ei pot face oficiul dreptaşului şi stângaciului copilului. Dar când copilul a început să se îndepărteze de mama lui, când el a început sa ia oarecum iniţiativă, atunci trebuie condus, şi deci intervin protectorii lui spaţiali.

Pe măsură ce creşte copilul, acţiunea dreptaşului, a stângaciului şi a celui de creştet e mai activă. Cu alte cuvinte, cu cât materialul trupului fizic s-a tot prefăcut, cu atât activitatea asistenţilor spaţiali este mai încordată, mai stiinţifică.

De aceea, la fiecare din etapele vieţii trupeşti, aceşti asistenţi se schimbă. Adică cei trei asistenţi din tinereţe au înlocuit pe cei din copilărie, iar la rândul lor vor fi înlocuiţi cu alţi trei, când tânărul va fi bărbat, şi aşa mereu, până la destrupare.

Sugarul trece în faza de copil, apoi în cea de elev, de adolescent, tânăr, bărbat şi bătrân. Mereu alte gânduri şi simțuri, mereu alt material corporal, mereu alte modalități de funcționare a diferitelor lui organe. Deci se înşiră din copilărie până la bătrâneţe o serie de fenomene fizice, psihice, fiziologice etc, care toate constituie material de studiu şi conlucrare între cel întrupat şi cei din spațiu. Într-adevăr, cei trei spațiali nu sunt numai aşa alăturați de omul fizic, ci sunt legați de el printr-un cordon fluidic, stabilit de şeful grupului său, al colectivității din care fac parte aceste patru duhuri. Din această cauză ceea ce simte cel aflat în trup fizic, simt şi ceilalți trei din spațiu legați de el. De o plăcere se bucură şi ei, de o durere suferă şi ei. Aşa de exemplu, când se face o operație chirurgicală omului fizic, toată durerea lui o va împărtăşi, vrând-nevrând, şi celorlalți trei spațiali.

Teoretic, s-a spus că sunt trei colaboratori spațiali, care concură la desfăşurarea vieții celui întrupat. În realitate, nu este numai o treime - adică un dreptaş, un stângaci şi unul de creştet - ci o multiplicitate din fiecare. Deci vor fi mai multe entități de dreapta, de stânga şi de creştet.

Am mai vorbit despre rolul lor. Unul spune: „Aşa e bine". Altul nu stăruieşte, nu impune, ci arată că mai este şi o altă cale. Tras de o parte, împins de altă parte, bietul om rămâne să aleagă în virtutea deplinei lui chibzuințI. După o zi întreagă de conlucrare, vine examenul a tot ce s-a făcut peste zi. Examenul se dă în fața celui de creştet. El va judeca faptele executate, iar nu intențiile sau ideile care l-au frământat pe spirit peste zi, deoarece ideea, ca idee statică, nu are nici o

forță în lumea pământeană. Ea se transformă în forță dinamică când cauți să o pui în acțiune.

În jurul vârstei de 24 - 26 de ani la barbați şi cu doi-trei ani mai puțin la femei, se rup legăturile fluidice dintre mamă şi copil. Aceste legături au existat pe toată durata creşterii lui până la aceasta vârstă, prin intermediul celor şapte chakre principale, legături mai tari sau mai firave, în funcție de natura relațiilor mamă-copil.

Din acest moment, iubirea dintre copil şi mamă îmbracă alte aspecte, determinate de noua stare de independență a copilului față de mama sa. Câți vom ajunge sa înțelegem că iubirea nu înseamnă a lua viața cuiva în posesie?

De acum încolo, existența tinerei se va concentra asupra învățării lecției sale pentru care a venit la viață: cunoaştere, autocunoaştere, suferință, iubire, iertare, răbdare, etc.

De aceea este bine ca tinerii să nu se căsătorească înaintea acestei vârste dacă părinții (în special mamele), nu sunt de acord cu aceasta intenție a lor. De ce? Fiindcă, în aceste condiții, câmpul energetic al tânărului a cărui mamă a fost împotriva căsătoriei, va fi mereu afectat, dezechilibrat, de gândurile de frustrare ale mamei, fiind încă legat energetic de ea. Acest lucru se va repercuta cu consecințe adesea nefaste pentru tânăra familie constituită, care cu greu îşi va găsi buna înțelegere necesară unei conviețuiri armonioase.

Măsura în care aceste lecții vor fi fost învățate, va fi dată de rezultatele pozitive obținute, dar, acest lucru îl va şti şi mai bine după moarte, când îşi va viziona întregul film al vieții sale, şi-şi va da seama de importanța cunoaşterii acestor adevăruri înainte de a te

afla în acest act de trecere de la o stare la alta, de la conştiinţa mărginită de starea cea mai grosieră a materiei, la starea conştiinţei de spirit liber, cu nebănuite calităţi şi perspective.

CAP. V - FENOMENUL MORȚII

PLANSA 36 - V.1 MOARTEA NATURALĂ

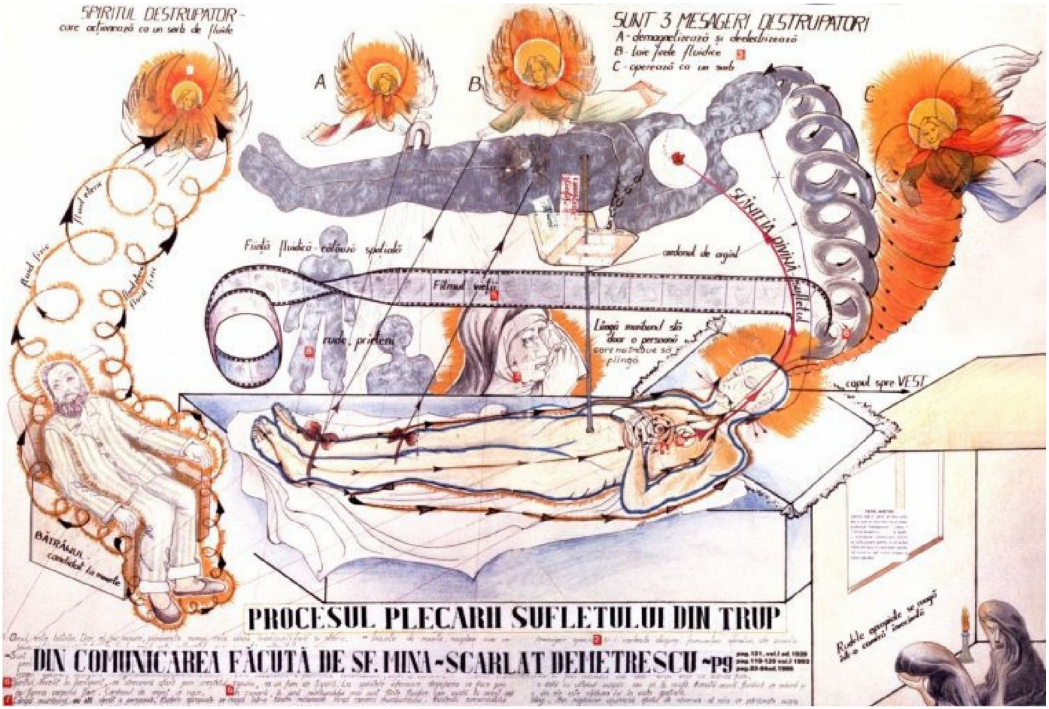

Viața a determinat-o pe Dora sa caute: „Pentru ce te-ai născut? Ți-ai pus întrebarea, tu, omule călător pe acest pământ?

„Cine eşti? De unde vii? încotro mergi?" Cel puțin eu, mă ştiu pe mine, dintotdeauna mi-am pus aceste întrebări şi-mi era o frică nebună. „Bolnavă" de frică! De cine? De ce? Nimeni nu-mi putea răspunde. Gândiți-vă, de cine, de ce ne este frică? De necunoscut!

Am fost la medici, am fost peste tot. Frica mea, era ceva mai specială, îmi era frica de viață în sensul că, bine-bine, trăiesc, dar în secunda următoare ce va fi, întuneric? Îmi era frică de moarte - numai gândul sau cuvântul moarte îmi producea fiori cumpliți. Un lucru

era foarte interesant - nu prea despărțeam viața de moarte - îmi era frică de ceva viu pentru că acesta în mod sigur cândva va trece prin același proces al „inexistenței”, îmi spuneam și vizualizam acea ființă sau lucru fără viață în el, gândul imaginativ fiind foarte puternic, cu rol foarte bine determinat.

Ce este? Cine este? Cum este, mă întrebam eu disperată.

Mi se explica, „Așa a lăsat Dumezeu” sau „se întrerup toate funcțiile vitale” sau... sau...Nu! Nimic nu-mi satisfăcea întrebările care mă inundau.

Până într-o zi, când, a început sfârșitul acestor necunoscute. Speriată, am întâlnit un OM - simplu - care pentru mine a însemnat totul. Am început să învăț și am încercat să înțeleg picătură cu picătură din tot și din toate. Am ajuns sa studiez tot acest proces care altădată îmi dădea fiori. Cum s-a realizat aceasta? Prin cunoaștere, autocunoaștere, prin autodepășire. Cum am reușit? Cu voință!”

Voința este resortul care împinge spiritul să vadă, să analizeze, să judece, să învețe din ce în ce mai mult. Prin voință înțelegi folosul suferinței pentru întărirea spirituală. Cine m-a ajutat? Același OM. Se poate numi mentor, maestru, învățător - cu alte cuvinte un spirit cu o educație înaltă, cu numele pământean - ***Valeriu Popa***.

Atenție! Mi s-a arătat doar cărarea și eu am mers pe ea. Am dorit să merg pe calea indicată și ajutorul mi s-a dat oricât a fost de greu. Totul se face prin convingere și ajutor reciproc. Argumentul = ideea + iubirea.

Ce este moartea? Ce sunt spiritele? Când veți trăi aceste stări n-o să vă mai fie teamă, căci teama vine din neștiință.

Se ştie că întreaga materie, toate fiinţele, după o vreme trebuie să-şi schimbe starea, trec prin diferite faze, se supun în evoluţia lor şi procesului morţii, fenomen caracteristic întregii Creaţii. Este foarte necesar ca omul să înţeleagă ce e moartea şi să se convingă că acest mare şi important act este doar o schimbare a stării de conştiinţă".

Omul în întregul său, aşa cum este conceput deocamdată de marea parte a învăţăturilor esoterice, este o trinitate alcătuită din spirit (scânteia divină), perispirit (învelişurile energetice ce înconjoară scânteia) şi corpul fizic, format din materie similara cu cea a planetei pe care spiritul se întrupează.

Nimic nu moare în univers, ci totul se preface în mai bine, în perfect.

Aşadar Sfântul Duh evoluează, Fiul de Dumezeu evoluează, deci toţi şi totul evoluează, fără de sfârşit. Legea evoluţiei nu permite nimănui să stagneze. Şi spirite şi materie mereu vin de la Centru în lumile create şi se reîntorc la Centru, pentru a pleca iarăşi şi iarăşi în lume, spre o ascensiune în veşnicie.

Înconjurată de pagini pline de însemnări şi volumele lui Scarlat Demetrescu, Dora încearcă să fixeze mai bine aceste idei: „Şi ca să se înţeleagă mai bine un aspect al evoluţiei, înaintarea, văzută din perspectiva planului nostru, tridimensional, să ne gândim la următorul exemplu: te urci pe o scară rulantă şi ea merge acţionată de o forţă pe care tu nu o vezi, o simţi mai degrabă sau o ştii că există (pentru ca ţi s-a demonstrat). O dată cu ea mergi şi tu, căci asta-i regula. Prea mare libertate de acţiune nu ai. În lateral, dacă ai vrea să păşeşti, rişti să te accidentezi, în jos, este mai greu, căci ai merge în contra sensului de rulare al scării şi în plus vin cei din

spate care te „forțează” cumva să mergi, unde? Tot în față, în sus, căci asta ți-ai dorit de fapt atunci când ai hotărât să pui primul pas pe scară şi de fapt este şi mai simplu, dacă înveți, ştii şi respecți regulile de circulat cu scara rulantă. Dacă încalci regulile prin liberul arbitru sau din ignoranță, urcuşul tău devine mai greu, te poți accidenta sau chiar rostogoli la vale, îi deranjezi pe cei din jurul tău şi-ți vei atrage chiar şi admonestări din partea lor. Şi pe când tu te chinui să demonstrezi nu ştiu ce „exchibiții” de care eşti tare mândru, „colegii” de urcuş sunt deja sus, unii şi-au realizat dorințele şi merg mai departe. Merită?

Sau un alt exemplu - la scoală: toți copiii ştiu că pentru a ajunge om mare şi cineva, trebuie să înveți. Ce? Lecția care ți se predă de către cei mai mari ca tine, şi ei odată copii, aflați în postura de învățăcel. Tu, conştiincios iți însuşeşti câte cunoştințe poți - şi uite aşa, ajungi „cineva” sau... fiecare după merit. Sunt unii însă, care - deşi sunt micuți, încă copii- vor sa demonstreze cu tot dinadinsul că ei sunt cel puțin egalii mai marilor, ai celor mai vârstnici şi mai cunoscători ai vieții, şi chiar mai presus de ei. În schimb nu fac nici cel mai mic efort pentru a-şi însuşi cele mai elementare lecții, fiind adesea conduşi în viață de orgoliu, mândrie, prostie...care, mai devreme sau mai târziu îşi vor arata „colții”, adevărata față. La ce mai regreți, suflete? Timpul a trecut, cei de-o seamă cu tine şi-au luat „examenele” şi acum se bucură de rodul muncii lor, iar tu ai rămas undeva în urmă, nenorocit, singur, cuprins de remuşcări şi regrete. La şcoala vieții, dacă la examen vii cu lecția neînvățată, nu eşti trecut şi rezultatul este suferința, singura care te face să deschizi ochii mari şi să strigi, „Doamne, n-am ştiut!” „Nu-i adevarăt fiule,

lecția pe care ai avut-o de învățat, o găseşti pretutindeni în natură, care sunt Eu, unde ți-a fost mintea? Ia treci tu şi mai repeta încă o dată şi încă o data până vei evolua. Pentru mine nu există decât eternitatea, am răbdare şi te iubesc!"

Moartea este un act fiziologic natural, care face parte din legea evoluției. Prin cunoaşterea lui, omul poate scăpa de povara grea şi apăsătoare a gândului, „Doamne, am să mor!", de asemenea şi de o altă gândire greşită, adică „Şi daca tot mor, o viață am, să o trăiesc din plin, deci să mă distrez cât pot, să am cât mai multe, căci cu altceva nu mă aleg!" Jalnică este aceasta îndepărtare de la adevărul că tot ce facem ni se înregistrează, că după moarte ne întâlnim cu noi aşa cum am fost pe pământ, cu tot ce am gândit, vorbit şi făcut, fiind nevoiți să suportam consecințele, bune sau rele, ale acțiunilor noastre.

Este bine ca omul să cunoască ce se va petrece cu el în timpul morții, această trecere ce desparte încă două forme de existență (cea pământeană şi cea spațială), căci astfel el poate să-şi recapete repede conştiința în noua sa stare, de spirit eliberat de trupul fizic. Prin autocunoaştere se poate ajunge ca în tot timpul acestei treceri, omul să nu-şi piardă deloc aceasta conştiință şi totul să se petreacă foarte natural, ca şi cum ai pleca într-o stațiune de odihnă.

Ce se întâmplă dacă omul vine cu idei false din lumea terestră? La ora trecerii într-o altă stare de conştiință, el rămâne sub imperiul fricii şi al neştiinței. Trecerea se face greu, cu o agonie prelungită şi cu o suferință imensă din partea celor rămaşi în plan fizic, iar când sufletul a ajuns acolo sus, nu prea ştie ce este cu el, vede ca trăieşte şi nu înțelege ce este cu acel corp

întins pe pat şi ce au cei dragi de plâng - căci el trăieşte - asta vede şi simte. Se zbate cumplit în neştiință şi de abia târziu începe să se lumineze.

Pentru cei materialişti, care nu şi-au pus niciodată problema că dincolo de viața fizică mai există ceva, unde conştiința noastră îşi continuă existența, şocul este imens, mai ales când cel eliberat de trupul fizic vede că nimic din ce a gândit, făcut, nu a rămas neînregistrat şi apar remuşcările - ce bine dacă apar, deoarece conştiința înseamnă că se trezeşte. Sunt multe cazuri, când şi acolo sus, cei destrupați nu se dezmeticesc, negând cu vehemență realitatea pe care o trăiesc, prelungindu-şi starea de confuzie şi împotrivire; cât amar pentru bietele suflete!

Există un foarte mare număr de oameni care nu sunt răi, cred într-o viață de dincolo, cred în ceea ce li se spune de către reprezentanții bisericii sau de predicatori, despre o viață minunată - lângă Iisus, lângă Dumezeu, despre un rai minunat - unde stai într-o fericire deplină, pentru ca ai acceptat să-ți duci viața pe acest pământ; ai făcut curățenie generală de Paste şi de Crăciun, ai tăiat miei şi porci, ai făcut cozonaci, ai ținut un pic de post şi apoi ai mâncat şi ai băut pe săturate (şi chiar mai mult).

În rest nu se dă nici o lămurire despre scopul şi felul vieții de dincolo, legătura ei cu tot ce se întâmplă pe acest pământ şi nu eşti scos din cercul îndoielii; te tot întrebi, „aşa o fi?”

Nu de mult am avut pe cineva foarte apropiat, care a trecut în celălalt spațiu, al luminii şi culorilor. Este cazul tipic de mai sus - asculta interpretările clasice ale cunoştințelor şi legilor divine, încerca să respecte pe cât putea, iubea pe Dumnezeu şi pe Iisus şi credea într-o

viață de plăcere şi fericire veşnică - omul de credință medie! Nu a existat dorința de a asculta mai departe, de a cerceta, studia - dacă tot avea această posibilitate. Omul clasic! Dacă aşa a fost până acum, aşa scrie, nu trebuie să mai auzi nimic altceva. Punct!

Numai că, în momentul trecerii, i-a trebuit aproape o săptămână de chin pentru a accepta desprinderea.

Cel rămas în viață era foarte fericit că celălalt locuieşte lângă Iisus. Dar ... am arătat în planşa a doua ca exista 81 de trepte de staționare ale spiritului în zonele din spațiu, din jurul pământului. „Cel rămas în viață" are doar credinta lui şi crede ca le ştie perfect pe toate. Nu acceptă alte informații. Nu încă!, cum spunea Popa Valeriu. Ființa plecată nu avea vibrațiile atât de înalte - toată viața nu a avut decât rolul de simplă soție şi mamă - pentru a locui atât de sus, dar este într-un plan frumos, benefic. Proverb popular: „socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din târg".

În fine, sunt unii oameni, foarte puțini, care cunoscând ceva din lumea invizibilă, se silesc să-şi ducă existența terestră în deplină cunoştință de urmările ei, pentru a putea, după moartea corpului lor material, să se bucure de o viață spirituală cât mai fericită, de trecerea de la închisoarea carnală la viața mai liberă, de duh în spațiu.

Cine se osteneşte să studieze această ştiință, nu va mai greşi! Cunoştințele cu privire la univers şi viață constituie o ştiință, pentru că fenomenele se produc veşnic după aceste legi, norme fixe, după care se desfaşoară viața. Or o sumă de legi ce privesc aceleaşi fenomene, ce se produc totdeauna în aceleaşi condiții, formează o ştiință. Dar aceasta ştiință te poartă către Autorul tuturor forțelor şi legilor stabilite, şi anume la

Ființa Supremă, Dumnezeu, Creatorul din veşnicie. Raportul dintre om şi Creatorul lumilor văzute şi nevăzute se numeşte Religie. Deci, cunoaşterea acestei ştiințe nu te va mai lasă să cazi în greşeala atâtor bănuieli şi superstiții ce bântuie în omenire.

Pentru om este foarte important să înțeleagă ce este acest fals „infricoşător" fenomen - numit moartea. Înțelegând, nu ar mai face atâtea greşeli când îi pleacă în celălalt spațiu cineva foarte drag şi nu ar mai produce atâtea vibrații, atâtea unde eterice perturbatoare, datorate durerii despărțirii. Aceste vibrații au o mare forță circulă prin spațiu şi apoi se duc la destinație, în cazul nostru la sufletul plecat din lumea fizică. Vă imaginați ce senzație are dragul de el, nu ştie prea bine nici ce se întâmplă cu el, iar în plus, mai este şi copleşit de durerea celor rămaşi în plan fizic, într-o atmosferă de jale şi deznădejde.

Aceste vibrații de durere îl tulbură atât de mult, încât nu se poate lămuri ce-i cu el şi unde se află, îl întristează, îl „ sfâşie în bucăți" de durere şi nu mai poate să plece de lângă rudele ramase pe pământ; astfel el nu se mai înalță la locul destinat, avansarea îi stagnează, este tras în jos, aproape de pământ, fără putința înălțării în zona spațială ce se cuvine gradului sau evolutiv. Toate acestea se datorează numai unei profunde necunoaşteri a actului fiziologic natural, numit moarte.

Dacă cu adevarăt îi iubiți pe cei plecați de lângă voi, nu-i mai plângeți, căci aceste lacrimi îi ard fluidiceşte, cum arde jăratecul corpul vostru fizic. Este mai bine, mai demn, mai spiritual, să vă înălțați gândul cu iubire, cu respect, zilnic, rugându-vă pentru luminarea şi avansarea pe cărarea vieții lor veşnice. Şi alături de

aceste rugăciuni este de mare folos - pentru cel ce se roagă şi pentru cel pentru care se roagă - ca vorba sau gândul să fie tradus în faptă.

La câteva zile de la decesul persoanei iubite, am aprins o lumânare şi cu poza în faţă, privind-o, m-a cuprins deodată un val imens de dor şi de iubire. Şi fără să vreau mi-au curs două lacrimi. După aceea am primit mesajul: „Nu plânge, căci lacrimile tale înseamnă pentru mine ca şi cum mi-ai face baie într-un cazan cu apă fiartă şi sărată. Sunt bine". Lacrimile mi s-au oprit imediat şi am fost apoi în continuare destul „de tare", rugându-mă pentru binele ei în noua stare în care se afla. „Despărţirea" este cea mai grea, dar totuşi iluzorie şi că mâine ne vine şi nouă rândul. Roata vieţii!

Este foarte bine dacă, gândindu-te la cel drag, atunci când întâlneşti un biet om sărman să-i ajuţi cu ce poţi şi cu o mică rugăciune. Ce mi s-a mai transmis: „nu lăsa un om sărman când îi e foame, mâncarea pe care o dai atunci când are nevoie, aceea e binefăcătoare; dăruieşte iubirea ca să poţi învinge; fericiţi cei ce pot să-i ajute pe cei din jur".

Binele făcut unui om nefericit, unui frate de-al tau, se va răsfrânge, împreună cu gândul transmis, asupra iubitului tau spaţial şi astfel el va primi unde vibratorii superioare, el putându-se înălţa mai mult şi mai uşor. Şi el se roagă la rândul lui, de sus, din spaţiu, pentru tine. Nici nu vă imaginaţi ce mulţumire îi aduceţi! Popular aceasta se numeşte pomană.

După ce şi-a părăsit trupul, fiecare spirit îşi va vizita iubiţii lasaţi în planul fizic, îi va sugestiona, încurajându-i în aceste momente mai dificile, le va da fluide pentru întărirea fizică şi psihică; îi îmbrăţişează, căutând să le atragă atenţia ca el, cel mort, e viu,

trăieşte, se află lângă ei. De cele mai multe ori cei rămaşi jos, oamenii fizici, nu sesizează această prezență, la fel cum adesea nu sesizăm o adiere de vânt, sau cum nu percepem undele de radio sau imaginile de la televizor, deşi ele se afla în jurul nostru în permanență. Acum însă, nimeni nu mai neaga existența atomului, a electronului, a undelor radio sau a celor de televiziune deoarece ele pot fi obiectivate, prin intermediul aparaturii ştiințifice, simțurilor noastre. „Mâine" se va întâmpla acelaşi lucru şi cu dovedirea continuării vieții noastre după părăsirea corpului fizic, când, fiecare dintre noi vom putea vedea apărând pe ecranul televizorului pe „morții" noştrii vii, vorbind cu noi şi comunicându-ne despre felul cum trăiesc ei după ce au „murit". Deocamdată o mare parte dintre oameni încă au credința că aşa ceva nu există (este mai uşor şi mai simplu; nu te mai complici..., nu înțelegi şi trebuie să studiezi...) şi ca atare refuză existența „spiritelor", spunând că aceste idei sunt venite de la cel rău.

Cineva m-a întrebat o dată: „Cum? Spui că eşti credincioasă, crezi în Dumnezeu şi crezi şi în spirite?" M-am blocat! Revenindu-mi din uimire, cu o voce calmă, dar fermă am întrebat : „Ce este Dumnezeu, ce formă are?" „De... spirit", sosi răspunsul după o oarecare şovăială. „Atunci cu ce sunt eu vinovată că am credința într-un Dumnezeu Spirit? Omul nu este făcut după chipul şi asemănarea Sa? Are Dumnezeu ochi albaştri, părul creț şi talia lui Popescu? Sau este spirit, formă energetică ce cuprinde întreg cosmosul? Spirit este El, pe noi ne-a creat asemenea Lui, deci tot spirite!"

A nega este cel mai simplu şi la îndemâna oricui. Este bine să afirmi „nu cred încă" sau „Aşa o fi! Rămâne să studiez, poate mă conving".

Deci, pornind de la ipoteza încă pentru unii şi certitudinea pentru cei care s-au preocupat mai mult de acest domeniu, că spiritele există, putem încerca să înțelegem fenomenul de la granița dintre cele doua lumi, aşa zisa moarte.

<<Am văzut că la naştere spiritul îşi ia noul trup în primire şi timp de şapte ani tot pătrunde în interior, încetul cu încetul. La un moment, după ani şi ani de conviețuire - trup şi spirit - acesta ajunge să se obişnuiască atât de mult cu starea de spirit întrupat încât nici nu se mai gândeşte că într-o zi anume, înscrisă în destinul lui, va trebui să părasească corpul fizic, de care s-a ataşat atât de mult. Legăturile s-au întărit an de an şi spiritul s-a obişnuit aşa de bine în corpul fizic încât nu mai doreşte să plece. Cu toate că vremea despărțirii a sosit, şcoala terestră s-a terminat, omul deşi neputincios, bătrân şi fără putere, nu-şi mai doreşte „sfârşitul".

„Nu! Nu..., nu!" Aceasta nu-i pentru el. „Vai, sârmanul meu prieten, frate sau rudă, a murit, dar asta mie nu mi se poate întâmplă acum, eu mai am până atunci!"

Ce este de făcut în această situație? Legea este lege şi trebuie îndeplinită. Vrei sau nu vrei!

Procesul morții începe cu şapte - nouă luni înainte de moartea efectivă. În plan energetic se observă o îndepărtare progresiva a corpurilor energetice de trupul fizic, începând cu primul, după care se retrag şi celelalte. Tot în acelaşi timp şi luminozitatea chakrelor începe să slăbească, iar la un moment dat acestea încetează să mai funcționeze, prima care se opreşte fiind cea din creştetul capului; apoi încetează să funcționeze

şi celelalte, moartea survenind la şapte zile după ce vârtejurile de energie au dispărut.

Naşterea este prezidată de un spirit de înaltă evoluție numit mesager întrupător, dar şi moartea este asistată tot de un mare spirit, fiind de fapt ca o naştere a spiritului în lumea lui. Acest spirit care conduce şi supraveghează procesul desprinderii de corpul fizic a părții psihice se numeşte mesager destrupător. Primul, dirijează fluidele pentru construirea unui edificiu, cel de-al doilea taie legăturile care țin spiritul legat de acest edificiu.

Acesta este cazul morții naturale, cel prezentat în planşa nr. 36. Deci, când se apropie termenul desprinderii definitive de trupul fizic, mesagerul destrupător începe să-i vorbească în timpul nopții spiritului ce urmează să moară, despre frumusețea spațiului de dincolo, de muzica sublimă, despre iluzia vieții terestre, despre faptul ca şi-a terminat această şcoală şi că e timpul să se întoarcă „acasă". Şi tot aşa, zi şi noapte îl tot influențează, până când acesta începe să simtă că nu mai are mult de trăit, deci, acceptă ca spirit, sfârşitul.

Sfârşitul nu se datorează însă acestor convingeri, ci unei operațiuni foarte delicate realizată din spațiu de către spiritele asistente la procesul destrupării. Se ştie că omul este alcătuit din două părți materiale: corpul fizic, pipăibil şi cel bioenergetic cu cele şapte (în principal) subdiviziuni ale sale, dintre care cel mai apropiat de corpul fizic este corpul eteric sau dublul vital cum i se mai spune. Pe cel fizic îl hrănim cu alimente în timpul zilei, iar pe cel vital cu fluid eteric din atmosfera din jurul pământului, ziua prin respirație, dar cantitatea cea mai mare o absorbim noaptea, în timpul

somnului. Mesagerul destrupător îl demagnetizează, îl defluidizează pe cel care urmează să moară - adică trage şi absoarbe din el cantităţi de fluid eteric şi magnetic în cantităţi mai mari decât asimilează acesta. Şi de aici vine neputinţa, epuizarea ce-o resimte de obicei omul în pragul morţii.

Destrupătorul ar putea să împiedice asimilarea de fluide din timpul nopţii, dar aceasta ar însemna pentru bătrân, o chinuire mai vie decât chinuirea trupului prin a-l frustra de hrană. Or aceasta cruzime nu este permisă în lumea spiritelor, unde domnesc Legile Sfinte şi Eterne ale universului. Din acest motiv Defluidizarea corpului fizic se face ziua, subtil şi nevăzut, fără ştirea spiritului, prizonier în întunericul trupului. Ea se derulează în mod consecvent şi progresiv. Nu este permisă Defluidizarea bruscă, decât în caz de accident sau sinucidere. Omul nostru se topeşte ca o lumânare, îi slăbesc puterile fizice şi în aceeaşi măsură şi spiritul sau se eliberează de milioanele de legături nevăzute ce le-a înnodat cu trupul sau fizic şi eteric. Este cunoscut faptul că de la începutul vieţii până la vârstă de 28 de ani celulele corpului fizic se înmulţesc mai repede decât numărul celor care se uzează, urmeaza apoi o perioadă când numărul de celule care cresc este aproximativ egal cu cel al celulelor uzate, iar după 55-60 de ani, numărul de celule noi este mai mic decât al celor uzate, din acest motiv apărând îmbătrânirea şi micşorarea dimensiunilor corpului fizic.

Cand momentul hotărât a sosit, pentru uşurarea desprinderii şi după gradul evolutiv al celui care pleacă, sosesc trei mesageri destrupători - fiecare cu o misiune specială. Unul - A - acela care este cel mai mic în grad, demagnetizează şi deelectrizează corpul fizic, permiţând

desprinderea parții psihice. Al doilea - B - este superior primului, având misiunea de a tăia rând pe rând toate firicelele fluidice ce sunt prinse de celulele corpului fizic şi care leagă partea psihică de trupul carnal. Al treilea - C - este superior ambilor şi operează ca un sorb, atrăgând la exteriorul corpului, fir cu fir, toate particulele eterice ce formează perispiritul pe cale de a se elibera şi-l aglutinează într-o masă de materie ce posedă memorie şi care va pluti în curând deasupra trupului fizic, luând o formă identică cu acesta.

În acelaşi timp, al treilea mesager destrupător, cel superior între cele trei spirite sosite să ajute la desprinderea spiritului de corpul fizic, lucrează asupra celei mai divine părți din om, asupra scânteii divine, pentru ca ea să iasă din corp cea dintâi, ea fiind de esență divină, şi deci din prima secundă să părasească corpul, ca după ea să vină, rând pe rând, celelalte părți componente ale sufletului, cele şapte haine eterice ale scânteii. El se străduieşte ca nu cumva să mai rămână ceva materie eterică, din corpul vital, pe restul perispiritului, căci în acest caz spiritul suferă de prezența sa tot timpul şederii sale în spațiu; în plus, va prejudicia felul şi calitatea noului corp, în care se va întrupa acest suflet în viitor. Prezența acestor mari entități este absolut necesară, pentru că în jurul muribundului, adeseori se afla membrii familiei sale, care prin jalea lor, prin dorința lor de a-l ține încă în planul fizic, exercită o forță de reținere puternică. Ei bine, această forță atractivă a celor iubiți din jurul agonizantului este neutralizată, învinsă de forța atractiv spirituală a entităților superioare, care prezidează această destrupare.

Se întâmplă uneori, ca forța celor din jurul muribundului să fie aşa de puternică, de sfâşietoare, că sufletul este rechemat, readus din nou în corpul lui fizic, care, oarecum galvanizat de dorința vie a celor din jurul lui, reia pentru câteva clipe cursul vieții pământene, deschizând ochii, privind şi chiar vorbind conştient în lumea fizică. Această revenire insă, e de scurtă durată, pentru că forțele spirituale, cu puteri dublate, atrag din nou în afară pe cel ce îşi întrerupsese calea şi pornise spre descătuşare. De aici necesitatea ca în ultimile momente, lângă muribund să nu stea decât o singură persoană. Toți ceilalți -familia, prietenii, să se adune într-o cameră mai depărtată şi să rămână acolo în tăcere şi rugăciune, pentru a uşura efortul celui ce-şi părăseşte trupul, haina lui de acum uzată.

Odată ce cordonul ombilical ce leagă sufletul de corp a fost tăiat, duhul e luat de spiritele asistente şi îl înconjoară cu o rețea fluidică creată de ele.

Şi iată pentru ce, după ce sufletul s-a desprins de corp şi a devenit liber, atunci, treptat, spiritele asistente îl dezbracă şi de haina planetară. Cum spiritul nu poate sta în preajma Pământului fără acest înveliş, spiritele destrupătoare îl îmbracă cu o nouă haină fluidică, haină provizorie, până după prezentarea în fata Forului Suprem, când i se va da una potrivita ascensiunii sale evolutive. Dezbrăcarea acestei haine trebuie să se facă treptat, cu mare prudență, pentru că sufletul suferă, i se tulbură claritatea conştiinței sale, care îi va aduce prejudicii viitoarei sale reveniri la viață.

Cât priveşte materialul hainei planetare dezbrăcate, el se risipeşte, se dizolvă în spațiul înconjurător. El va servi spiritelor de acelaşi grad evolutiv cu acest frate, pentru a-şi crea un nou înveliş planetar. Deci o haină

nouă din materia ce a mai fost utilizată, şi deci perfecționată.

Sufletul, deşi devenit liber, mai păstrează oarecum legături fluidico-spirituale cu fostul lui trup. Aceste legături trebuiesc rupte treptat, şi nu brusc.

Iată pentru ce Marile Lumini ale Spațiului recomandă - în special popoarelor de cultură şi formație europeană - înmormântarea în locul incinerării, deoarece prin incinerare ultimile legături fluidice ale corpului se rup brusc, din care cauză spiritul suferă o traumă similară cu o comoție ce s-ar petrece creierului fizic, cu urmari grave. Prin înmormântare, dezagregarea corpului este lentă, materialul său se descompune în minerale, iar legăturile fluidice se desprind încet, de tot ce a aparținut fostului corp pământean.

Deci, să nu-l plângem pe cel ce moare, adică pe cel ce se naşte în lumea spirituală, ci să ne plângem pe noi, cei rămaşi în lumea suferinței şi a întunericului spiritual. Noi suntem de plâns de către cei de „sus" pentru că nu ne-am terminat încă seria încercărilor şi a suferințelor. Şi nu este nevoie de exemple, vă rog doar să priviți în jur.

Dar să revenim la momentul morții, pentru a mai aduce câteva explicații elementelor prezentate în planşă. După desfacerea legăturilor fluidice, când sufletul începe să părasească corpul, separare care de obicei se face lent şi gradat, se observă stingerea treptată a funcțiilor vitale, trupul nemaiprimind energia necesară funcționarii lui.

Momentul acesta, pentru omul bun, se manifestă sub forma unei picoteli, el este atras într-un somn dulce; pentru cel care însă a dus o viață fără de căpătâi, acest moment este plin de frică. Cu cât omul este mai

teluric, mai atras doar de bunurile materiale ale acestui pământ, cu atât legătura fluidică dintre corp şi suflet este mai mare şi desprinderea este mai dureroasă, agonia este mai lungă.

Cand perispiritul începe să se desprindă, să se retragă din trup, se simt nişte furnicături în tălpile picioarelor. Retragerea începe de la picioare şi mâini -acestea încep să se răcească şi îşi pierd sensibilitatea. Sufletul se retrage în lungul picioarelor, apoi de-a lungul abdomenului şi se întâlneşte în piept cu partea ce s-a retras din mâini. Se face o mică staționare şi retragerea continuă în lungul gâtului, ajungând în cap, unde înconjoară creierul (el este ultimul organ care pierde contactul cu perispiritul) unde, din cauza comprimării perispiritului, apare în jurul capului o luminozitate mai puternică, un fel de aureolă, care uneori poate fi văzută în timpul nopții. Acum, fostul om fizic trăieşte momente deosebite.

Prin fața conştiintei sale vede defilându-se toate faptele vieții, chiar şi gândurile şi emoțiile trăite de la naştere până la moarte, ce sunt înregistrate şi în memoria veşnică a spiritului şi în anumite zone din spațiul din jurul Pământului, ca într-o memorie uriaşă de calculator; vede totul, ca şi cum ar privi un film cinematografic. Nimic nu scapă vederii sale spirituale, te vezi exact aşa cum eşti în realitate - bun sau rău, cu tot ce ai făcut şi gândit. Vezi ca ai fi putut ierta multe, începi să înțelegi mai mult cât de importantă este iubirea, iertarea, compasiunea, vezi că în loc de timpul pierdut în lupta pentru acumulări de bogății materiale, din care n-ai reuşit să iei cu tine nici măcar un vârf de ac, ba din contră, ți-ai lăsat rudele şi familia de pe pământ luptându-se, urându-se şi cerându-se pe

împărțirea averii lăsate de tine, ai fi putut face mult mai multe pentru acumulări de cunoştințe ştiințifice şi fapte de iubire, care acum ți-ar fi fost de mare folos, căci ele te însoțesc şi dincolo de moarte.

Numai că în aceste clipe, când eşti față în față cu filmul vieții tale, nu mai ai unde să te ascunzi de tine, unde să fugi, nu mai ai cum să „întorci capul în altă parte", cum zice Dora şi nici să aduci motivații fără rost nu mai poți.

După ce întreaga panoramă a vieții i se derulează fulgerător, spiritul este cuprins de o stare de inconştiență tot mai profundă.

Acum, spiritul, înconjurat de perispirit, se strecoară afară din corp prin creştetul capului la ființele evoluate, prin gură sau pe la ceafă, la cele mai puțin evoluate, sub forma unei ceți alburii. Când tot perispiritul a ieşit din corp, rămâne o vreme plutind deasupra trupului, având exact forma acestuia. Acesta este omul eteric (stafia celui care moare).

Desprinderea definitivă a sufletului de corp nu se face decât atunci când s-a rupt cordonul fluidic ce îl lega de corpul fizic, operațiune asemănătoare cu tăierea cordonului ombilical ce leagă copilul nou-născut de placenta mamei sale. Ce este acest cordon, adesea numit „de argint". Este un fir de energie luminoasă ce leagă spiritul şi perispiritul său de trup şi datorită căruia toate impulsurile primite din mediul înconjurător de către corpul fizic sunt percepute imediat şi de perispirit, care le transmite instantaneu scânteii divine, cea care analizează şi decide. Atunci când faci „călătorii astrale", când eşti ieşit din corp cu alte cuvinte, şi cineva iți atinge sau iți agresează corpul fizic prin zgomote, variații de lumină, ori în alte feluri, perispiritul simte

fulgerător, prin intermediul cordonului care îl leagă permanent de trup, aceste semnale şi ajunge cu o viteză uluitoare înapoi în „cuşca” sa. De aceea, când eşti concentrat, meditezi sau te rogi, este bine să nu fii deranjat.

Până în momentul desprinderii definitive, creierul mai poate funcționa şi muribundul mai poate vorbi - el spune că vede în cameră pe părinții lui decedați, rude, prieteni, uneori vorbeşte cu ei, explicând şi celor prezenți în cameră ceea ce vede şi aude. Aceste ființe ce trăiesc în lumea eterică, prin prezența lor, prin vibrațiile corpurilor lor spirituale şi prin rugăciunea lor, ajuta la desprinderea spiritului de corpul fizic. Cei prezenți în cameră nu vad nimic şi spun ca iubitul lor aiurează. Uneori muribundul semnalează şi prezența unor oameni, doi sau trei, pe care nu îi cunoaşte şi care îl ajută să se desprindă. Ei sunt mesagerii destrupători.

Aceste ființe invizibile pentru majoritatea oamenilor, au venit, din iubirea ce o poartă celui ce părăseşte pământul, să-l ajute la destrupare şi apoi să-l conducă în noua lui Călătorie. Una dintre ele este călăuza lui în noua viață spațială.

Separarea definitivă se face cu un ultim suspin adânc, şi din acest moment inima îşi opreşte activitatea>>. Trupului fizic i s-a oprit „motorul”. L-ai lăsat acolo, jos, împreună cu toate lucrurile materiale ce le-ai agonisit, şi gata, ai plecat.

Omule, patru scânduri prinse în cuie sunt toată averea ta - cum spunea Valeriu Popa - daca le ai şi pe astea, căci se întâmplă ca în timp de război sau în cataclisme nici de aşa ceva să nu ai parte.

Retuşând un detaliu la planşă, Dora murmură: „Da, ți-ai lăsat trupul fizic în pământ, însă de necazuri tot n-

ai scăpat! în plan spiritual, acolo, sus, ai luat totuşi ceva cu tine - „geamantanul" acţiunilor tale - fapte, sentimente, cunoştinţe ştiinţifice. Cu el vii la viaţa terestră, descarci ce ţi-ai luat în destin, iţi plăteşti din poliţele trecute şi încarci iarăşi - fapte şi sentimente bune sau rele, gânduri, cunoştinţe stinţifice cu valoare mare sau ... . Tu eşti cel ce-ţi faci bagajul pentru călătoriile tale. În plan fizic ţi-l face soţia, dar în plan spiritual ţi-l faci singur, ca de aceea ţi-a dat Dumnezeu trup şi suflet, sa le foloseşti armonios".

<<Din studiul unui mare număr de informaţii referitoare la procesul morţii s-a observat că există pentru cel decedat unele faze fundamentale - care, în general, se reproduc în mod constant la toţi cei care mor şi fenomene secundare - care se produc sau nu, după înălţimea spirituală a celui ce a trecut în lumea spaţială.

Trăsăturile fundamentale sunt:

1. Sufletul nu crede, la început, că a murit.
2. Se vede om, ca şi mai înainte.
3. Îşi aduce aminte de tot ce a gândit, vorbit şi a făcut în viaţă lui terestră.
4. A fost întâmpinat de rude sau prieteni.
5. A căzut într-un somn.
6. Lumea în care a sosit e splendidă sau întunecoasă, după gândurile, vorbele şi faptele lui din viaţa terestră.
7. Lumea cerească e substanţială, reala şi asemănătoare ca aspect cu cea pământeană. Această asemănare se diminuează tot mai mult, pe măsură ce te ridici în planurile superioare.
8. Spiritele comunic- între ele prin gândire, acesta fiind limbajul spiritual.
9. Gândirea e forţa creatoare de lucrări şi fenomene.

10. Spiritele străbat spațiile, ca gândul, în sus sau împrejurul pământului.

Potrivit condiției lor morale şi evoluției lor intelectuale, spiritele gravitează automat către nivelul spiritual corespunzător.

Sunt însă şi fenomene de un ordin secundar, care se petrec în lumea spiritelor cu ocazia sosirii noului venit:

1. Toți afirmă că după ce observă corpul lor carnal întins, rece şi palid pe pat, se văd şi pe ei, având un corp eteriform.

2. Cu toții afirmă ca după cum în lumea carnală nu pot găsi doi indivizi absolut identici, tot aşa doua spirite nu pot să treacă în mod absolut prin aceleaşi fenomene spirituale, fiind vorba de diferite grade evolutive.

3. Două suflete care au trăit împreună ca soți, fiecare se vor duce în nivelul lor spiritual. Dar pot să se întâlnească şi să-şi comunice ideile şi sentimentele de câte ori doresc.

4. Deşi orice spirit poate crea prin puterea gândului său, marile creații sunt rezervate doar anumitor grupe de spirite specializate.

5. Spiritele dominate de pasiuni umane rămân totdeauna legate de mediul unde au trăit, un timp mai scurt sau mai lung, după intensitatea pasiunii lor. Somnul care apare imediat după moarte, în general, nu le produce nici o schimbare în înțelegere, de aceea ele se cred că trăiesc tot pe pământ, cred că trăiesc tot printre cei din planul fizic. Dintre aceste spirite sunt şi cele ce bântuie diferite locuințe.

6. Toate afirmă că durerea sfâşietoare a celor rămaşi pe pământ le produce grozave torturi şi că din această cauză nu pot să intre în raporturi cu ei. În acelaşi timp,

îi reţin la faţa pământului, nepermiţându-le să se ridice la nivelul corespunzător evoluţiei lor.

7. În fine, unele din ele afirmă că vazându-se singure, se înspăimântă, dar că imediat aud o voce care vine de departe. E vocea unui spirit amic, care simţind din depărtare neliniştea acestuia, vine, îi vorbeşte şi îl sfătuieşte>>.

Tot legat de fenomenul morţii şi a situaţiilor pe care le poate întâlni cel de curând decedat, să o ascultam din nou pe Valentina, care ne descrie ce vede ea în timpul unei înmormântări, deşi cu ochii fizici este nevăzătoare:

„- Să vă spun însă ce-am văzut la înmormântarea domnului profesor S.V. de la Universitate, socrul domnului doctor C;

Cand am intrat în biserică şi m-am apropiate de sicriu, am mai văzut doar la unghiile lui, sub unghii, că îi mai lucrau câteva forme de alea mici, cărora domnii doctori le spun celule; la fel, mai lucrau unele şi la firele de par din cap şi din barbă. Dar, cum mă tot uitam, treptat se stingeau şi ăstea.

Cand or venit preoţii - or fost trei -, i-am spus domnului doctor că numai unul este preot adevarăt, că avea o culoare aurie, frumoasă, şi la tot ce spunea el se lumina şi mai mult. Altul era de culoare gri cu maro, iar celălalt era portocaliu închis cu roşu.

De la toată mulţimea din biserică veneau firuţe de lumină până deasupra sicriului, unde - încă de la intrare - am văzut o formă făcută parcă din fum. Şi forma parcă ştia, că venea la mulţimea oamenilor, pe deasupra lor, se apropia deasupra nevestei mortului, mergea la faţa dansului şi o mângâia, iar apoi revenea din nou deasupra sicriului.

Şi cum cântau părintele şi corul, se vedeau culori de lumină, valuri, deasupra sicriului, care se schimbau spre jale. Când părintele o prins a zice că „ din pământ suntem făcuți şi în pământ vom merge”, am privit la sicriu: acolo, toate oasele nu mai erau apropiate unul de altul şi nu se mai vedea luciosul dintre ele; erau puțin distanțate între ele. Si, după aceea, am văzut totul numai negru. Nici la unghii şi nici la păr nu am mai văzut luminițele celulelor pe care le văzusem cu o jumătate de oră mai înainte.

Dar atunci or apărut vreo patruzeci de forme în aer, care erau ca nişte păpuşele: nu aveau mâni şi nici picioare, dar aveau un fel de aripioare. Şi parcă s-or luat la ceartă cu forma aceea din fum de deasupra sicriului. Era acuma către sfârşitul slujbei. Forma parcă tot voia să stea lângă fața dânsului, parcă să se ascundă undeva, să nu plece.

Cand părintele o ieşit pe uşă să plece afară, forma nu voia deloc să iasă din biserică. Păpuşile alea se tot suceau şi parca stăteau de vorbă cu ea şi tot îi făceau cale liberă să iasă. Când părintele o prins a cânta afară, toate formele alea, vreo patruzeci, i-or făcut vânt la forma asta ca să se ducă din nou deasupra sicriului, care acum era afară. Da’ ea nu stătea deloc liniştită, se tot foia în părți, se dădea de-a dura, era tare zbuciumată.

Când părintele se oprea din mers şi spunea „Dumnezeu să-l ierte” şi toata lumea repeta vorbele astea, atunci formele de păpuşele îi făceau iarăşi cale liberă şi o împingeau ca pe un fân pe forma aceea. Şi ea tot aşa se zbuciuma.

Am mers noi aşa şi ne-am oprit de vreo unsprezece ori. Când să plecam a unsprezecea oară din loc, forma

iar se zbuciumă şi parcă cerea ajutor. Dar astea multe şi mici tot nu o lăsau.

Însă am rămas uimită acolo, la mormânt, când or început să bată într-un lemn (N.A. Valentina nu ştia că se bătea capacul sicriului), forma parcă se înăbuşea şi nu vroia să se bată acolo, parca încerca să nu-i lase să bată. Că, dacă oamenii ar fi închis ochii ca mine şi ar fi putut să vadă cum forma aceea nu vroia să se bată, ar fi lăsat mortul în pace.

Când o dat sicriul în groapă şi o turnat pământ peste el, atunci ea s-o strâns grămadă şi, deşi era acuma mică, s-o strâns mai grămadă, de parcă i-ar fi fost tare, tare frică de ceva. Şi formele alea mici tot treceau pe lângă ea, pe rând. Şi cu toate că forma de fum era acum mică şi cerea ajutor, nici una dintre formele cele multe - cu aripioare - nu voia să o ajute.

Şi când s-o auzit pământul dat şi făcut grămadă, forma din fum s-o dus deasupra mulțimii; s-o dus şi la soția mortului şi parcă o certa; da" ea nu avea nici o vină, fiindcă el o murit de cancer. O venit şi deasupra mea şi parca m-o mângâiat pe cap. Pe urmă, zbuciumată, o venit deasupra gropii şi de-acolo s-o ridicat în sus, sus de tot; şi cu cât se ridica mai sus, cu atâta se transforma în lumină. Deci, dispărea fumul formei şi sus, sus, unde a ajuns, s-o făcut ca o stea; era ca o stea de pe cer, ca cele pe care le-am văzut când eram copil. Şi s-o învârtit aşa - în semn de cruce - de mai multe ori, deasupra oamenilor. Şi o stat acolo, deasupra fetei şi a doamnei, până s-o dat toate pomenile. Da' razele de lumină care veneau de la globul care acum era luminos, nu mergeau la toata lumea, ci numai la cei apropiați mortului.

Apoi, o mers cu noi înapoi, până în dreptul bisericii. Acolo s-o ridicat în sus, s-o mişcat mergând în colturi de parcă ar fi făcut de trei ori semnul crucii şi, după asta, steaua o dispărut.

Deci, nu-i adevărăt ca omul moare. El trăieşte mereu. După aceea, floarea lui se transforma într-un glob, mai întunecat sau mai luminos, care se duce şi stă cu altele de acelaşi fel în stratul culorii sale sau mai coboară printre noi".

<<Atenție, dragi cititori! Morții voştri ştiu tot, tot ce vorbiți şi ceea ce gândiți despre ei. Cuprins de dor, se coboară ca fulgerul, îi priveşte pe cei iubiți, îi îmbrățişează, îi sărută cu înfocare, dar el fiind mai subtil decât aerul, omul nu-l vede, nu-l aude, nu-l simte, nu ştie ca e alături de el. Vazându-i uneori în suferință, sau în mari dureri sufleteşti, ar vrea să le vorbească, să le facă cunoscut că n-a murit, că trăieşte, că e lângă ei, dar nu poate să se manifeste în chip vizibil pentru ei. Uneori produce prin vibrația dragostei sale o căldură iubitului sau iubitei sale, asemănătoare cu radiația caldă care vine de la o sobă, dar bietul om - preocupat de durerea, amărăciunea, de gândurile lui nenumărate - nu bagă de seamă această dulce căldură, care îl încălzeşte, în general, în partea dreaptă a corpului.

Alteori, mai ales imediat după destrupare, când încă are ceva din puterile fluidului vital, el poate absorbi fluid din spațiu, îl condensează până la punctul de a realiza un deget cu o densitate apropiată de cea a materiei fizice, şi apoi ciocane cu el, o dată sau de mai multe ori, lemnul unei mobile, geamul unei oglinzi ori al unei ferestre. Uneori poate sparge un pahar sau trânti un mic obiect de pe masă. După puterile lui, după nivelul lui, el poate produce diferite manifestări, ca să arate că e

prezent, că aprobă sau nu ceea ce s-a spus de ai săi, etc. Uneori, camera fiind închisă pe deplin, se simte un curent, o mişcare de aer destul de puternică, prin camera, care încetează repede. Se citează cazuri când o flăcără ori un punct luminos s-a arătat fulgerător. Face tot posibilul - după natura şi puterile lui - ca să îi încredințeze pe ai săi că e şi el acolo şi i se sfâşie sufletul de durere că nu poate atrage atenția iubiților lui, pentru a-i încredința de prezența lui.

Dacă lumea ar şti câtă bucurie le provoacă aducerea-aminte de ei şi o vorbă duioasă la adresa lor! De ar şti ce profunde sentimente de recunoştință şi iubire le stârneşte în suflet depunerea unei flori pe mormântul lor! şi pe cât amintirile duioase şi parfumul florilor le procură o nesfârşită fericire, pe atâta îi torturează plânsul necurmat şi disperarea celor lasați jos pe pământ. Dacă îi iubim cu adevarăt, să nu-i mai supunem la asemenea torturi, să ne stăpânim, pe cât posibil, lacrimile care îi ard şi să-i ajutam să revină în planul corespunzător evoluției lor prin undele vibratorii ale rugăciunilor noastre, care le sosesc ca o briză binefăcătoare. În loc de morminte costisitoare - şi în definitiv, pieritoare - mai bine să se facă milostenie în numele celui plecat, uşurând mizeria unui bătrân, sărăcia unei mame văduve sau ajutând un copil orfan, care e lipsit de dragoste şi de necesarul material.

Cu ocazia parastaselor, preotul, pomenind numele lui, el ia cunoştință, şi ca fulgerul se coboară pe firul dragostei alor săi şi asistă la toată slujba ridicată către Cel Atotputernic pentru uşurarea sufletului sau. Aceste unde ale asistenților şi ale preotului îi dau puteri ca să-şi desprindă de pe perispirit impuritățile eterice pe care le-a contractat în viața lui pământească. Eliberat de ele,

vibrațiile perispiritului lui iau un ritm mai rapid şi astfel, acum se poate ridica la un nivel şi mai înalt, până acolo unde va întâlni o zonă cu un eter ale cărui vibrații corespund cu ale perispiritului lui. Deci rugăciunile celor de jos ajută enorm celor de sus, după cum şi rugăciunile celor de sus ajută celor de jos, în mersul vieții lor terestre>>.

PLANŞA 37 - V.2 TUNELUL

Din studiile şi relatările unor oameni care au trecut prin moarte clinică sau din comunicările unor spirite, apare adesea semnalarea unui fenomen specific, şi anume trecerea printr-un tunel, la capătul căruia se zăreşte o lumină spre care se îndreaptă cei care şi-au părăsit trupul fizic.

Spiritul - după ce şi-a părăsit corpul fizic şi cel vital (primul strat auric aflat în imediata apropiere a corpului fizic) - are, o perioadă de timp, aceeaşi formă corporală ca şi omul de pe pământ. Se vede pe sine şi mai vede un altul întins pe pat, galben şi nemişcat, care seamănă nespus de mult cu el, parcă s-ar vedea pe sine într-o oglindă. Caută să înțeleagă şi nu poate să se lămurească. Numai spiritul evoluat, odată ce şi-a părăsit trupul fizic, înțelege că el este cel ce nu moare niciodată, iar cel de pe pat nu e decât veşmântul lui de lut. Curând, şi unul şi altul cad într-un somn adânc, când nu mai ştiu nimic de ei. Acest somn ține la unele duhuri câteva zile, la altele câteva luni şi, în fine, sunt cazuri când durează un an, doi. Somnul acesta este indispensabil, ca să dea spiritului posibilitatea să se odihnească, să-şi refacă forțele pierdute prin efortul desprinderii de corpul lui. Se petrece, prin urmare, un fenomen asemănător cu somnul noului-născut, care, obosit de presiunile şi durerile expulzării din matricea mamei sale, are nevoie să doarmă pentru a se reface şi obişnui cu noua lume în care a sosit. După un timp, mai scurt sau mai lung, spiritul se deşteaptă şi îşi începe noua carieră de om spațial.

Unele suflete sunt înconjurate de duhuri cunoscute şi înțeleg pe deplin noua situație. Altele însă, chiar şi după acest repaos, nu pot să-şi dea seama unde sunt. Ar întreba, şi nu văd pe nimeni în jurul lor. Acest spirit,

încă impur - sau mai bine zis încă îmbibat cu material vital în perispiritul sau - simte necesitatea să se coboare la fața pământului, şi pe firul legăturilor eterice revine acasă, unde îşi găseşte familia şi semenii, în toiul activității. Văzând la fel ca pe vremea când avea corp fizic, vazându-se şi simțindu-se pe sine, se crede încă viu, încă printre oamenii pământului. Cum ideea morții la omul simplu sau neştiutor e legată de ideea unei pieiri veşnice, şi el vazându-se încă viu, se crede om pământean. Târziu, înțelege că el totuşi a trecut în ceata celor de sus. Aşa de exemplu, vrea să ia un obiect din casa lui, ca să-l aşeze în altă parte, şi constată că mâna îi trece prin acel obiect. Se adresează soției, copiilor, dar vede, cu mirare, indiferența lor, parcă ar fi surzi. Şi e natural să nu-l audă, pentru că vorbirea lui este eterică, spirituală, diferită de cea sonoră a oamenilor fizici.

Un asemenea spirit, întrebat cu ce se ocupă în noua sa existență, răspunde că e foarte ocupat, că îşi construieşte o casă nouă. Nu ştie că a murit şi că în lumea cerească nu mai are nevoie de haine, mâncare şi adăpost. El se vede cum cară cărămizi, cum le îmbină şi treptat înalță zidul. Toate acestea sunt realități - dar realități eterice, construite cu puterea gândului lui şi din materialul eteric care umple universul; construcții, bineînțeles, vremelnice, până ce gândul lui are altfel de preocupări. Şi asemenea acte, similare cu cele terestre, sunt foarte numeroase. Umblă, dar constată că pluteşte deasupra pământului şi nu mai are nevoie de mişcarea picioarelor. Când vrea să se ducă undeva, se şi pomeneşte ajuns acolo, în virtutea dorinței, care îl proiectează cu viteză la locul dorit. Sosind acasă, vrea sa deschidă uşa, dar dorind să intre, constată că a trecut prin ea şi se află în mijlocul camerei.

Un şir de asemenea experienţe face lumină în mintea lui, şi de la o vreme îşi dă seama că nu mai e printre cei „vii” şi ca acum e în ceata „morţilor”. Iată pentru ce e de mare folos pentru om, ca încă de pe când e în lumea fizica să studieze fenomenele spirituale, fie că le crede, fie că nu, pentru că atunci când va trece pragul morţii şi se găseşte în lumea „de dincolo”, să-şi aducă aminte de cele citite, şi astfel să nu mai rătăcească vreme îndelungată, ajungând târziu la cunoaşterea adevărului.

Înainte de a se ridica în planul corespunzător evoluţiei lor, multe spirite trăiesc experienţa tunelului ce se deschide în faţa lor, fiind împinşi în întuneric. După ce traversează această zonă învăluită în obscuritate, ies într-o lumină strălucitoare care are mai multe semnificaţii, în funcţie de cultura şi forma religioasă din care provine noul sosit.

Alte persoane se trezesc în faţa unei scări de diferite forme (uneori în spirală), pe care o urcă tot spre lumină. Alţii trec printr-o poartă foarte frumoasă, cu multe decorări. Unii aud un şuierat când traversează tunelul sau percep ceva asemănător cu o vibraţie electrică ori un huruit.

De obicei, la ieşirea din tunel, entitatea spirituală întâlneşte fiinţe de lumină, trăind într-o mare de lumină. Această lumina e mult mai strălucitoare decât orice formă de lumină pe care o putem vedea pe pământ, dar deşi este foarte strălucitoare şi intensă, ea nu deranjează, ci e caldă, vibrantă, răspândind în jur o stare de iubire. Aici, cei „morţi” îşi întâlnesc deseori rudele sau prietenii decedaţi. În unele cazuri sunt descrise peisaje pastorale, scăldate în această lumină şi

pline de verdeață, pomi, plante, flori, de un colorit de o frumusețe imposibil de descris în termeni pământeni.

Apoi urmează întâlnirea cu o ființă de lumină a cărei strălucire, frumusețe, iubire radiantă, depăşesc orice imaginație umană. Creştinii spun că e Dumnezeu sau Iisus. Alții, aparținând altor religii, spun ca e Buddha sau Allah. Înțelegerea şi acceptarea percepute din partea acestei ființe sunt infinite.

Deşi frecvent, acest fenomen nu este totuşi prezent la toți cei ce îşi părăsesc corpul fizic.

Dar iată cum descrie Betty J. Eadie acesta călătorie şi întâlnirea cu ființa de lumina:

„Cand te afli în prezenta unei energii enorme, ştii. Acum ştiam şi eu. Un sunet adânc, bubuitor şi intempestiv a început să umple încăperea. Am simțit puterea din spatele său, o mişcare care părea fără odihnă. Dar deşi sunetul şi puterea erau uluitoare, eram din nou plină cu un sentiment foarte plăcut - aproape hipnotic. Am auzit dangăte de clopot, sau clopote depărtate, sunând în împrejurime - un sunet minunat pe care nu-l voi uita niciodată. Întunericul a început să-mi înconjoare ființa. Patul, lumina de la uşă, întrega încăpere păreau să se estompeze, şi imediat am fost trasă cu blândețe în sus şi într-o masă mare, rotitoare, neagră.

M-am simțit de parcă aş fi fost sorbită în sus de un enorm uragan. N-am putut vedea nimic cu excepția întunericului intens, aproape tangibil. Întunericul era mai mult decât o lipsă a luminii; era o negreală densă cum nu mai cunoscusem niciodată înainte. Bunul simt îmi zicea că ar trebui să fiu îngrozită, că toate spaimele copilăriei ar trebui să se deştepte, dar în interiorul masei negre am simțit un profund sentiment plăcut de bine şi

de calm. M-am simțit înaintând prin ea, iar sunetul rotitor se stingea. Eram într-o poziție inclinată, mişcându-mă cu picioarele înainte, cu capul ridicat uşor. Viteza ajunsese atât de incredibilă încât am simțit că anii lumină nu o pot măsura. Dar pacea şi liniştea au crescut şi ele, şi am simțit că aş fi putut sta pentru totdeauna în aceasta stare minunată.

Am observat alți oameni, precum şi animale, călătorind laolaltă cu mine, dar la distanță. Nu puteam să-i vad, dar simțeam că trăiesc aceeaşi experiență ca şi mine. Nu mă simțeam legata de ei şi am ştiut că nu reprezintă vreo amenințare, aşa că în curând nu i-am mai băgat în seamă. Am simțit, totuşi, că erau câțiva care nu înaintau ca mine, ci zăboveau în această minunată întunecime. Ei fie nu aveau dorință, fie pur şi simplu nu ştiau cum sa procedeze. Dar nu exista frică.

Am simțit că se desfaşoară un proces de alinare. Dragostea umplea această masa mişcătoare, rotitoare, iar eu m-am scufundat mai adânc în căldura şi întunericul ei şi m-am bucurat în siguranță şi pace...

Am văzut un punct de lumină în depărtare. Masa neagră din jurul meu a început să semene din ce în ce mai mult cu un tunel, şi m-am simțit călătorind prin el cu o viteză încă mai mare, îndreptându-mă către lumină. Eram atrasă în mod instinctiv de ea, deşi, iarăşi, am simțit că alții s-ar putea să nu fie atraşi. Pe măsură ce mă apropiam, am zărit chipul unui om care stătea în picioare în această lumină, care radia de jur-împrejurul meu. Când m-am apropiat mai mult, lumina a devenit strălucitoare, cu mult mai strălucitoare decât soarele - şi am ştiut că nici un ochi pământean, în starea sa naturală, nu ar putea privi această lumină fără a fi distrus. Numai ochii spirituali o suportau - şi o

apreciau. Pe măsură ce ajungeam mai aproape am început sa mă ridic în picioare.

Am văzut că lumina din imediata sa apropiere era aurie, ca şi cum întregul sau corp ar fi avut un halou auriu imprejuru-i, şi am putut vedea ca haloul auriu izbucnea din jurul lui şi se împrăştia într-o albeață magnifică, strălucitoare ce se întindea spre exterior pe o distanta oarecare...

În fața Lui am trăit iubirea cea mai nelimitată pe care am simțit-o vreodată şi, când i-am văzut brațele deschise ca să mă primească, m-am dus către El şi m-am lăsat îmbrățişată, zicându-mi mereu în gând că am ajuns acasă... Ştiam că El îmi cunoaşte toate păcatele şi greşelile, dar că acelea nu contau chiar acum.

Nu am avut nici un dubiu despre persoana sa. Ştiam ca El era Mântuitorul meu, şi prieten şi Dumnezeu. Era Iisus Christos, care mă iubise totdeauna..."

PLANSA 38 - V.3 JUDECATA

<<Sufletul omului, venind la viață pe pământ, îşi duce existența săvârşind uneori fapte bune, dar de cele mai multe ori - fapte necugetate. Divinitatea, în înțelepciunea ei, a socotit că nu e bine ca greşelile comise de un spirit în decursul vieții pământene să i se înscrie tot mereu în cartea vieții, pentru că el are deja multe crime, minciuni, pasiuni etc. din viețile trecute. El a revenit la viață ca să lichideze sau să corijeze o parte din ele. Dar dacă altele noi se vor înscrie în cartea vieții lui, atunci adunându-se prea multe, nu va mai putea sa le achite niciodată. De aceea Divinitatea a hotărât ca multe din greşelile comise de un om carnal, în decursul vieții, să le plătească chiar în acea viață.

Într-adevăr, la câteva ceasuri sau zile de la greşeala comisă, sufletul acelui om este chemat sus, în fața unui tribunal compus din cei trei şefi ai marelui grup din care sufletul face parte, de exemplu grupul german, latin, slav etc. În fața acestui for de primul grad, apare sufletul culpabil şi acuzatorul lui. Acuzatorul îşi formulează plângerea împotriva semenului său, care i-a adus o critică nedreaptă, o pierdere nemeritată, o suferință nemotivată etc, şi cere ca justiția divină să-i dea satisfacție. Inculpatul este însoțit de dreptaşul lui, care a văzut şi auzit, care ştie totul. El stă ca un martor al lui Dumnezeu. Întrebat, inculpatul nu poate nega fapta, ci cel mult căuta să îşi motiveze acțiunea. El nu poate nega fapta, pentru că patru martori glăsuiesc împotriva lui; greşeala lui e ştiută de dreptaşul lui, e ştiută de dreptaşul victimei, e scrisa în perispiritul vinovatului şi, în plus, e fotografiată în arhiva eterică a Pământului. Negarea deci nu e posibilă, cel mult acuzatul caută să se scuze. Judecători, examinând împrejurările, apreciază gravitatea faptei şi Legea Divină, care cere ca nimeni să

nu se facă judecătorul semenului sau, dictează o pedeapsă mai mare ori mai mică.

Către dimineață, spiritele se coboară în trupurile lor şi nici unul dintre ele nu ştie ce s-a petrecut în acea noapte, sus în spațiu. Dar în zilele următoare, asupra culpabilului, anumite forte execută sentința şi el cade greu bolnav, ori are o pierdere oarecare, ori suferă moralmente din cauza unei acțiuni făcută contra persoanei sale. Cu alte cuvinte, omul trece prin zile grele, în care sufletul îi e zdruncinat din seninătatea, din pacea şi mulțumirea lui.

Aceste pedepse nu sunt, în general, de lungă durată şi nici atât de puternice, pentru ca destinul, în marile lui linii, să îi fie schimbat. E ca şi cum s-ar țese o pânză si, din timp în timp, un nod apare în urzeala şi pânza iese cu mici noduri. Cu alte cuvinte, viața îşi urmează firul trasat, orânduit dinainte de a se întrupa duhul, dar în decursul ei intervin aceste amărăciuni, lacrimi, suferințe, care sunt fructul greşelilor lui din această viață. Deci în decursul vieții pământene, duhul se prezintă de multe ori în fața juriului suprem al marii colectivități din care face parte, plătind greşelile comise în această viață.

Nimeni nu poate critica înțelepciunea Divinului Creator dacă cunoaşte bine alcătuirea lumilor şi conducerea lor sublimă. Totul este perfect, atâta doar că bietul om e sortit durerii. Această durere e urmarea faptelor sale greşite, ele însăşi fiind urmarea ignoranței sale. De multe ori, această durere este urmarea deciziilor îngerilor planetari care - facând şi ei şcoala lor evolutivă şi aplicând-o asupra umanității - greşind cât de cat, omenirea va suferi.

Îngerii sunt îngeri, dar perfecți nici ei nu sunt.

Îngerii conduc, dar aplicarea nu o pot face ei direct. Divinitatea nu le-a dat lor puterea de a sili direct pe om să acționeze într-un anumit fel sau altul. Executivul, intermediarul între îngeri şi umanitatea întrupată sau spațială sunt spiritele albe superioare. De obicei, ascultând directivele date de îngeri, spiritele albe sunt convinse de expunerile făcute de aceştia şi caută să le aplice cât mai corect. Liberul arbitru domneşte însă pretutindeni. Uneori cei albi sunt convinşi, alteori nu împărtăşesc punctul de vedere al îngerilor şi se opun executării anumitor fapte. De aici rezultă experiențe uneori într-un sens, alteori în alt sens. Şi toate aceste încercări se fac pe spinarea oamenilor întrupați. De unde, uneori, urmează suferința lor în masă.

Dar să revenim la viața omului fizic şi la consecințele ei. În fine, ața de pe mosorul vieții s-a terminat, ziua plecării a sosit şi spiritul va trebui să-şi părasească trupul. După încetarea vieții terestre, duhul e luat de ghidul său, urcat în fața celor trei şefi ai grupului său, care examinându-l sumar, dau o sentință provizorie, ordonând apoi în ce nivel va locui pe durata şederii lui în spațiu. După aceea e luat de ghid şi coborât la fața pământului, spre a sta o vreme în preajma celor dragi, consolând-i, conducându-le paşii, corectând-i şi încurajându-i. Cu această ocazie, el asistă la înmormântarea trupului sau, observându-şi corpul pe care l-a animat şi cu care a gustat toate plăcerile lumii carnale. După aproximativ 42 de zile, spiritul îşi ia zborul şi se înalță, după ce s-a purificat în sferele inferioare, în nivelul desemnat, conform hotărârii şefilor grupului sau.

Toate spiritele, fără excepție, când ies din criza morții sunt primite de conducători experimentați, pentru

a-i întări, consola şi asista. Ei vor intra în existență aşa după cum cer condițiile lor morale, intelectuale şi spirituale. Mediul care îi va primi va fi determinat de gradul lor de spiritualitate. Dincolo de moarte ne aşteaptă pe fiecare o situație pe care noi ne-am pregătit-o pe pământ. Nu poți să te duci în alt loc. Calificările noastre spirituale sunt cele care ne fac să gravităm, cu o precizie de neînfrânt, către condițiile de existență ce corespund meritelor şi lipsurilor noastre. Marea lege a afinității reglează procesul care este inexorabil. Omul merge după moartea sa în locul pe care el şi l-a preparat, prin traiul lui pe pământ.

Din cauza acestei legi, omul care şi-a dus o viață plină de desfătări şi greşeli, omul care şi-a curmat firul vieții lui, venind în lumea spirituală, e marcat cu fluide impure, cele mai inferioare din natură. Gândurile de ură şi de răzbunare, clevetirea şi blestemul, ca şi fapta contra legilor morale şi divine, determină un fel de sorb de fluide inferioare, care se incorporează în corpul spiritului greşit.

Sosind în lumea cerească având acest material greoi, spiritul nu are posibilitatea de a se elibera de el decât printr-o suferință morală şi o durere corporală, de natură spirituală. De aici groaza de întuneric şi tortura prin frig sau flăcări arzătoare. Durerea este medicamentul, instrumentul care face ca spiritul, scânteia divină să aibă o vibrație aşa de înaltă, încât să provoace eliminarea materialului eteric ordinar. Treptat, spiritul se dezbracă, se scutură de acest material greu, ordinar. De îndată ce s-a purificat, este atras în sus către nivelul gradului său spiritual. Timpul necesar acestei purificări nu se poate fixa. Unii stau puțin timp

în această izolare, întuneric şi gheaţă, iar alţii stau secole.

Există şi o anumită categorie de spirite ce rămân mai mult timp legate de mediul unde au trăit, devenind fantome. Multe spirite nou venite în viaţa spaţială, nefiind pregătite, nu rezistă comoţiei mentale pe care le-a provocat-o schimbarea care s-a produs. Urmează ca, printr-un efect al ignoranţei lor, al fricii, al resentimentului pe care îl au - de a fi fost smulse din lumea materiei, pe care atât de mult o iubeau - să petreacă mult timp jos, la faţa pământului, vizitând locurile pe unde au trăit. Prin urmare ele se găsesc în pătura (roşie) cea mai de jos a atmosferei fluidice a Pământului, în afara lumii fizice şi totuşi prin lume, din cauza ataşamentului faţă de materie şi a pasiunilor lor terestre. Aceşti nenorociţi sunt cei cărora li s-a dat numele de „spirite rătăcitoare", de care se vorbeşte adesea în literatura esoterică. Unele dintre ele sunt atât de neclintite în încăpăţânarea şi felul lor de a gândi pământean, că sunt nişte adevăraţi orbi, care pentru câtva timp nu au posibilitatea avansării spirituale.

Însă acei oameni care au trăit modest, care s-au silit sa facă binele, cu vorba şi cu fapta, pe cât le-a fost posibil, acei oameni care n-au uitat pe Cel de unde au purces cândva şi au întreţinut prin rugă legătura mentală cu El, cei care L-au implorat pentru cei bolnavi, pentru cei ce suferă prin spital, cei ce se roagă pentru cei vii, ca şi pentru cei morţi, aceştia se vor depărta imediat de cadavrul lor, când va sosi ceasul cel mare, fără să mai asiste la înhumarea trupului lor. Aceştia vor trece repede prin perioada de somn din noua lor stare, şi la redeşteptare vor fi perfect conştienţi de starea şi locul în care se află. Ei vor străbate ca un balon toate zonele

inferioare ale Pământului, înălțându-se fără oprire până în zona corespunzătoare meritelor lui spirituale. Da; dar asemenea suflete sunt rare. Ele aparțin lumii anonime, în general puțin instruite, dar în schimb cu o inimă de aur, fiind înzestrate cu sentimente altruiste, ajutând cu ce pot şi devorându-se pentru mângâierea aproapelui lor în suferință. Asemenea suflete îşi duc în spațiu o existență de deplină mulțumire, de cea mai mare fericire pe care o poate oferi în prezent planeta noastră. Însă şi aceasta fericire are un sfârşit, după care spiritul e trimis jos, la o noua lecție, o nouă întrupare.

Dacă nu există fericire perpetuă, atunci nu exista nici suferință veşnică, într-adevăr, cel mai groaznic criminal, monstrul cel mai negru pe care l-a avut umanitatea, va plăti prin groaznice suferințe - aici, pe pământul nostru, ori va fi trimis spre expiere pe o altă planetă, unde va fi supus unei existențe echivalente cu iadul biblic. După o vreme însă, fie ea şi de veacuri, tortura lui va lua sfârşit. Răul produs de el se va anihila prin însăşi suferința sa; treptat, câte puțin, i se va lumina conştiința şi va licări în el dorința de a repara tot răul pe care l-a produs celor cu care a venit în contact, pe când trăia pe pământ.

Prin urmare cel ce şi-a desăvârşit cu fidelitate destinul, programul vieții lui pământeşti, când va trece în lumea celor tăcuți şi invizibili, va resimți o uşurare, o fericire, sentimentul libertății, ca şi când ar fi ieşit dintr-o puşcărie care îi mărginise mişcările şi puterea înțelegerii. Sosit în spațiu, toate simțurile lui - văzul, auzul, percepțiile sale - sunt însutite. Acum se mişcă precum fulgerul, vede până în zările depărtate ale abisurilor cereşti, aude din spațiu până la fața pământului, realizează fluidic tot ce mintea lui poate

concepe. Într-un cuvânt - o viață sublimă, plină de farmec, având un camp infinit de acțiune.

Dar iată că timpul trece. După ani de şedere în spațiu, după ce a luat cunoştință de tot trecutul lui, şefii săi decid coborârea la o nouă întrupare. În vederea stabilirii noii forme de viață, el va fi prezentat înaintea forului suprem al Pământului. În vederea acestei judecăți, ghidul lui îl prezintă în fața celor trei şefi ai Pământului, şefii îngerilor care conduc evoluția globului, cu tot ce e pe el.

Acest Juriu Suprem e prezidat, de la distanță, de Şeful sistemului solar. Juriul Pământului examinează toata viața lui - binele şi răul făcut de el, şi examinarea lor, în chiar acel moment, este văzută, auzită şi ştiută de Guvernatorul Solar, care după aceea pronunță sentința, transmisă de la distanță, din regiunea Soarelui.

Judecata decurge în două feluri. Dacă spiritul e de un ordin inferior, atunci cei trei şefi ai grupului său expun fulgerător viața lui umană, faptele luminoase şi petele întunecate ale existenței lui. Juriul audiază, ca şi Conducătorul Solar, şi se dă sentința de către acesta din urmă, care este pronunțată de preşedintele juriului, înconjurat de cei 9 asesori şi 27 delegați, toți îngeri, aparținând Forului Suprem al Pământului, compus din 39 de sfinte spirite angelice.

Dacă entitatea aparține unei trepte superioare, atunci el fiind conştient de puterea legilor cereşti şi cunoscându-şi acum, ca spirit, toate greşelile, după o analiză de luni ori ani, el singur îşi alcătuieşte planul noii vieți terestre, în care să-şi achite anumite datorii sau să repare anumite greşeli, din alte vieți mai depărtate. Înfățişându-se în fața forului de 39 de îngeri, sfinte duhuri ale Adevărului şi ale Domului suprem,

nevăzut, îşi arată planul întocmit. Şeful sistemului, examinându-l şi găsindu-l bun, juriul, prin preşedintele lui, în numele Celui de sus, pronunță cuvântul „Amin”, adică: Să fie aşa precum tu ai dorit.

Acest mecanism, în care sufletul vrea să şteargă din trecutul lui anumite greşeli, nu se poate aplica în primul caz, căci sufletele inferioare nu au discernământul necesar proiectării noului destin, în scopul achitării datoriilor şi a evoluției lor. Nu e un lucru uşor să alcătuieşti o formă nouă de existență pământească, în care angrenajele să fie aşa făcute ca să satisfacă, dintr-o dată, mai multe exigențe, mai multe reparații. De aceea, în asemenea cazuri, cele trei sfinte duhuri supreme examinează trecutul vieții lui, adună faptele, le elimină pe unele, le preferă pe altele, spre a fi reparate cât mai multe din datorii sau supărări, şi în fine, din totalul lor constituiesc un nou destin, pe care spiritul îl primeşte, i se supune, cunoscând înalta înțelepciune a celor ce au examinat şi hotărât. Judecata fiind făcută, duhul e coborât de ghidul său în nivelul cuvenit gradului său evolutiv, şi de acum, până la viitoarea lui întrupare, face următoarele trei lucruri capitale: îndeplineşte misiunea care i se dă de către şefii grupului său; asistă la conferințele-lecții ale şefilor săi, pentru acumularea de noi cunoştințe necesare evoluției sale; în fine, pregăteşte viitoarea lui viață pământeană, căutând pe viitoarele spirite ce se vor întrupa, încheind cu ele anumite înțelegeri, contracte.

Prin urmare a doua judecată a fost făcută după ce spiritul şi-a părăsit definitiv trupul fizic>>.

PLANŞELE 39, 40, 41 - V.4 MOARTEA PRIN AVORT

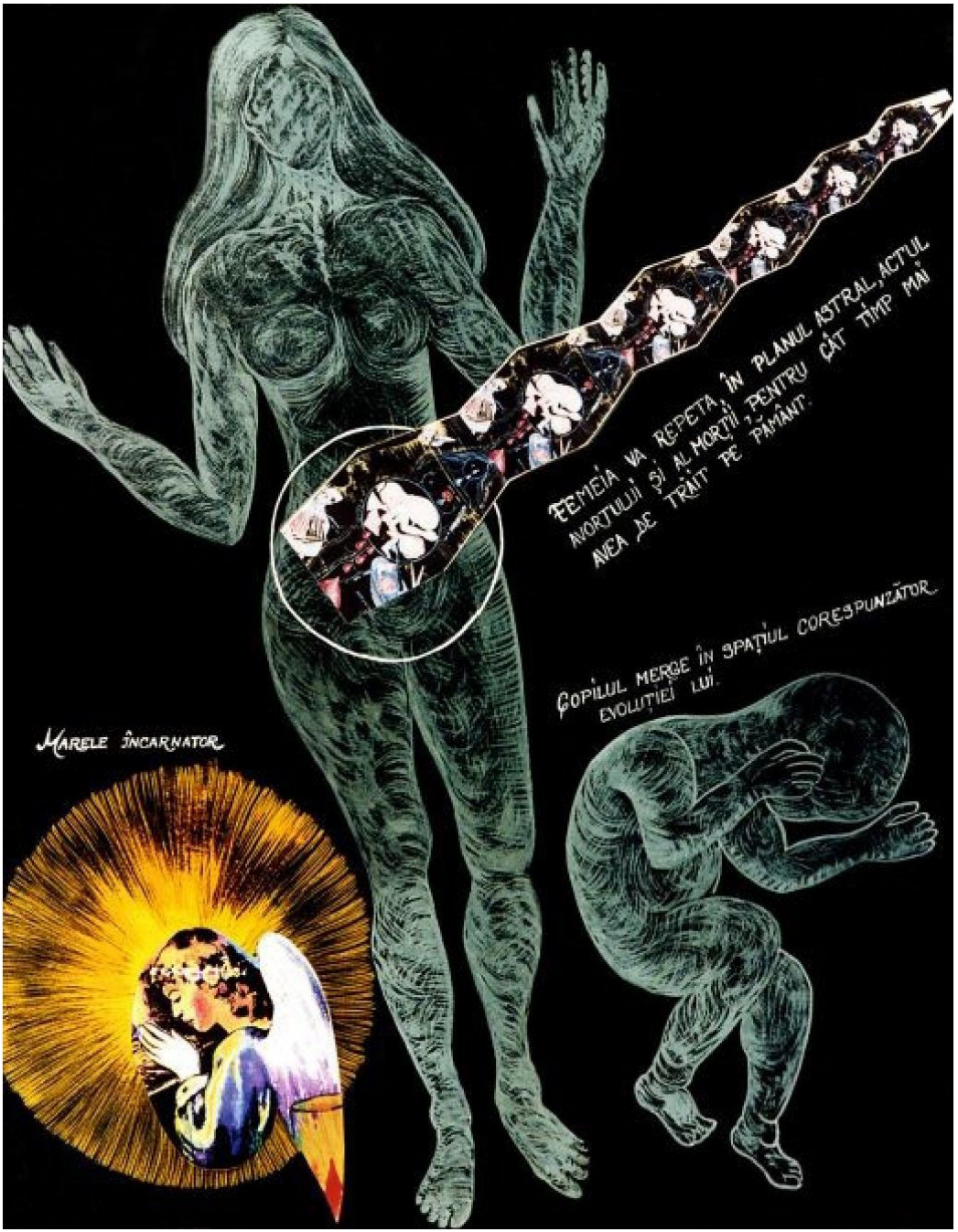
FEMEIA VA REPETA ÎN PLANUL ASTRAL, ACTUL AVORTULUI ȘI AL MORȚII, PENTRU CÂT TIMP MAI AVEA DE TRĂIT PE PĂMÂNT.
COPILUL MERGE ÎN SPAȚIUL CORESPUNZĂTOR EVOLUȚIEI LUI.
MARELE ÎNCARNATOR

RUDE
PRIETENI
BUCURIA DE A AVEA COPII
BUCURIA DE A AVEA COPII

Una dintre problemele cutremurătoare ale omenirii de azi este şi cea legată de fenomenul avortului. Milioane de copii sunt ucişi anual în lume prin aceste metode. Marea majoritate a femeilor se supun unor asemenea barbarii din ignoranță, neştiind că de fapt sunt părtaşe la o crimă, împreună cu cel care omoară pruncul din pântecele ei şi, atenție, împreună şi cu soțul care a ştiut de hotărârea luată şi a fost de acord. Singura situație în care o asemenea intervenție poate fi acceptată este cazul în care viața mamei se află în pericol şi pentru a o salva se recurge la îndepărtarea sarcinii.

Cum putem lupta împotriva acestui flagel mondial? în primul rând prin educație, arătând încă din şcoală tinerilor care sunt consecințele unor asemenea acțiuni. Cine să facă aceasta educație? Cei care răspund de ea. În şcoli, profesorii şi doctorii, iar acasă familia. Trebuiesc prezentate metodele naturale de prevenire a sarcinii, iar dacă o femeie se hotărăşte să aibă un copil, acesta să fie dorit şi aşteptat cu dragoste de întreaga familie. Ar trebui să existe o instituție de stat care să preia, să crească şi să educe copiii ai căror părinți nu au condițiile minime să-i crească. Ei sunt copiii acestei țări, poate mulți tineri i-au făcut nutrind sentimente sincere de iubire unul față ce celălalt, fără a avea însă posibilitatea materială să-i crească. Acesta nu-i un motiv să-i omori, mai ales când vin la viață din dragostea nevinovată a tinereții. Aceste instituții ar putea fi patronate de asociații de medici, de preoți, de asistenți sociali. Micuții lăsați să trăiască, prin grija societății pot deveni „mâine" oamenii care vor face să se vorbească despre România prin faptele lor bune. Dar cine este societatea? Noi, tu, eu, el... Noi trebuie să ne autoconştientizăm că acest act, avortul, este o crimă şi

ca atare să nu-l mai comitem. Mai ales că tot ceea ce facem ni se înregistrează şi aşa cum am curmat viaţa micuţei fiinţe, la fel vom păli şi noi, de câte ori am omorât, de atâtea ori vom fi şi noi omorâţi atunci când vom dori să revenim la viaţă, ca să cunoaştem prin propria trăire grozăvia faptelor noastre trecute şi în vecii vecilor să nu mai dorim să întrerupem viaţa unui nou venit la şcoala pământeană.

Se poate întâmpla ca în timpul chiuretajului să moară şi mama. Care ar fi consecinţa? Cel mai bine cred că ne poate lămuri un exemplu. <<Iată, o femeie e pe cale de a deveni mamă. Dar ea nu-şi asumă responsabilitatea de a trece prin fenomenele şi urmările sarcinii. Nu vrea să nască şi să se încarce cu neplăcerile şi greutăţile alăptării, ale vegherii şi creşterii copilului. Şi atunci recurge la avort - un mijloc brutal pentru a scăpa de el. Se poate întâmpla ca din cauza acestor demersuri, voite de ea, să moară. Evident, în acest caz moare şi copilul. Dar ce diferenţă între moartea unuia şi a celuilalt, a mamei fiind echivalentă cu sinuciderea, iar copilul fiind victima mamei. Sufletul copilului se desparte de masa de carne din pântecele mamei cu uşurinţă, legăturile fiind puţine şi slabe. Sufletul mamei însă, iese din corpul său, nepregătit de mesagerul destrupător, cu mare greutate, cu mari sforţări, din care cauză ea are o agonie sfâşietoare.

Dar nu numai atât; sufletul ei trebuie să înţeleagă grozăvia faptei comise. Din acest considerent, Legea Divină a sortit ca sufletul să îi stea, ca în cazul sinucigaşului, lângă cadavru, resimţind, repetate la infinit, aceleaşi dureri de naştere ale unei mame, şi aceasta până în ziua fixată în destinul ei, pentru părăsirea corpului fizic. Deci dacă a murit la 23 de ani şi

trebuia să trăiască 80 de ani, timp de 57 de ani, ea repetă mereu aceleaşi chinuri. Numai rugăciunea fierbinte către Cel Atotputernic - a ei sau a celor rămaşi în urma ei - o pot uşura din această tortură de neînchipuit. Treptat, îşi revine şi îşi recunoaşte greşeala comisă. Atunci se naşte în ea dorința de a reveni pe pământ pentru a-şi repara greşeala, redevenind iar mamă şi născând cu plăcere, cu toată dragostea copii pe care Legile Divine îi hotărăsc să vină în lumea fizică, prin intermediul ei>>.

O altă mărturie că ceea ce facem se înregistrează în corpul nostru energetic şi trebuie să plătim odată, ne vine şi de la Valentina, care ne spune legat de acest subiect, următoarele:

„Însă la mamele care n-or mai dat viață la copii şi numai i-o avortat, deasupra capului li se vede altceva: se văd imagini de copii rupți în bucăți... Oricât de frumoase culori ar avea aura unei femei, deasupra capului i se văd mânuțe, picioare, cap, urechi, care plutesc în aer: dacă a fost fetiță, îi apar în partea dreaptă; dacă au fost băieți, sunt în partea stângă. Şi după numărul de găuri din aură - din dreptul buricului - ştiu câte avorturi o avut.

De asta le spun la oamenii care vin la consultații în cabinetele domnilor doctori: degeaba omul îşi caută sănătatea cu bani, că dacă el o făcut fapte greşite, trebuie să le plătească într-un fel sau altul. Nu Dumnezeu i-a dat o boală, cauza îi în faptele lui. Dacă omul o avut minte slabă şi o gândit rău, atunci are de plătit din ceea ce o făcut în trecut...”

Tot legat de avort este şi desenul din planşa 41.

Multe persoane îi sfătuiesc pe tinerii căsătoriți să recurgă la avort, necunoscând consecințele acestui fapt. În fața legilor divine, şi unii şi alții sunt vinovați.

După cum ne spune Valentina Gârlea, la o mamă se văd imaginile copiilor născuți, ca nişte păpuşi, pe primul strat din aură. Dacă e fetiță, se vede în partea dreaptă, lângă ombilic, dacă este băiat, se vede în partea stângă. Şi tatăl poartă permanent în aură „păpuşica" (păpuşelele) - aşezate în partea inversă decât la mama.

Legătura dintre păpuşelele din aurele părinților se face printr-un fir fluidic luminos.

Mamele care au avortat au deasupra capului imagini eterice de copii rupți în bucăți - mânuțe, picioruşe, cap, care plutesc în aer în dreapta - dacă sunt fete, şi în stânga, băieții. Numărul de găuri din aură - din dreptul ombilicului - indică şi el numărul de avorturi.

Perechea din centrul planşei sunt soț şi soție - au doi copii născuți, iar soția, de comun acord cu soțul a făcut şi câteva avorturi.

Frumoasa şi mandra femeie din dreapta tabloului, mereu cu gândul şi dorința la plăcerile şi distracțiile vieții, neglijând adevăratul scop pentru care a venit la viață, acela de a învăța legile creației aşa cum se manifestă pe această planetă, trăieşte încă în păcat, uitând ca tot ceea ce face i se înregistrează şi va plăti. Nu a născut copii, preferând să-i avorteze.

Cele două perechi din planul mai îndepărtat, stânga sus, sunt prieteni şi rude ai familiei din centrul planşei, posibil sfătuitori ai tinerilor.

Cei doi de jos sunt o familie iubitoare de copii unde soția nu a făcut nici un avort.

PLANŞA 42 - V.5 MOARTEA PRIN ACCIDENT

<<În cazul în care omul moare prin accident - această întâmplare fiind cunoscută de spiritul asistent, de dreptaşul lui, care îl însoţeşte toată viaţa, îi supraveghează întreaga activitate - cunoscând că se apropie termenul când acest om trebuie să sufere acel accident, cheamă pe misionarul desemnat a-l asista la momentul producerii accidentului. Acesta, sosit ca fulgerul, o dată ce sufletul a fost expulzat în afară din închisoarea lui, prin violența accidentului, taie rând pe rând ultimile rădăcini fluidice ce mai reţin sufletul. Eliberat complet, spiritul îşi ia zborul către spatiile azurate, spre locul rezervat lui, după meritele vieții sale pământeşti.

Acest caz de destrupare este adoptat foarte rar de către înaltul For Judecătoresc al acestei planete, şi numai pentru sufletele leneşe, tembele, care au nevoie de zguduiri, de comoții puternice, pentru a fi puse în ritmul evoluției normale, generale, a sufletelor. E o durere, o nenorocire - pentru pământean, dar o fericire, o deşteptare a înțelegerii - pentru suflet>>.

PLANŞA 43 - V.6 MOARTEA PRIN SINUCIDERE

<<Moartea prin sinucidere are un alt aspect.

Pentru a şterge cât mai mult din lista greşelilor făcute în alte vieţi, spiritul, încrezut în puterile lui, a cerut Forului Suprem, care aproba programele de revenire la viaţă, o viaţă grea, cu boli, cu dureri sufleteşti, cu amărăciuni şi lipsuri materiale de tot felul. Venind jos, ca om, a uitat - conform legii - ceea ce el însuşi a cerut, şi în această existenţă oftează, plânge şi se crede năpăstuit de soartă care i-a impus-o - crede el - Dumnezeu.

După o vreme, i se pare că nu mai poate îndura această viaţă şi crede că poate pieri de pe arena vieţii, eliberându-se de mizeria ei, prin urmare se sinucide. Vai, nefericitul de el! Prin actul lui nesocotit, prin dezertarea lui de la şcoala vieţii cerută şi voită de el, prin liberul său arbitru, a călcat Legea Divină, care interzice distrugerea. Din acest motiv el va suferi şi mai groaznic în viaţa cerească şi în vieţile lui viitoare pe pământ.

Spiritul omului ce şi-a distrus propriul corp fizic, instrumentul orânduit de Dumnezeu ca să-l ajute în învăţarea vieţii pământene, va rămâne pe lângă cadavrul său până în ziua în care el avea să-l părasească în mod firesc, conform destinului sau. În tot acest timp, el va repeta mereu actul sinuciderii, până la nebunie, până la exasperare, provocându-i dureri atroce, de neînchipuit.

Acel om care a dezertat din faţa unei vieţi grele, plină de amărăciune şi suferinţă (acceptată de el înainte de a se naşte), ori acel om care din ură a suprimat viaţa unui semen al său, când se va deştepta la viaţa spaţială, se va găsi înconjurat de o ceaţă fluidică, neagră ca noaptea cea mai întunecată, simţind un frig care face să-i tremure toată fiinţa, până la exasperare. Umblă ca orbul prin spaţiu, nevăzând feeria fluidelor, nevăzând pe

nimeni. Starea aceasta poate să se prelungească sute de ani, până când îi va deveni atât de chinuitoare, atât de nesuportat, că va striga: „O, Doamne! Doamne! De eşti pe undeva, scoate-mă din acest chin!" La apelul sau către Divinitate, un glas se va auzi curând lângă el, care îi va spune: „Frate, ai greşit, ai călcat legile în faţa cărora se pleacă tot universul. Roagă-te şi ţi se va uşura starea". La îndemnul acestui binevoitor, duhul greşit înalţă o rugă fierbinte de iertare, rugă la care Divinitatea răspunde prin trimiterea unei raze fluidice care risipeşte ceaţa întunecoasă, el începe să vadă în jurul său şi astfel să nu mai rătăcească la voia întâmplării prin spaţiu.

Omul care şi-a dus viaţa pământeană în preocupări numai materiale, care a trăit numai pentru el şi a considerat rugăciunea ca un act inutil şi pierdere de vreme, când va reveni la viaţa spaţială, va pluti în prima perioadă în nivelele apropiate pământului, în zona unde îşi duc viaţa eterică şi sufletele animalelor, care au nevoie de o scurtă şedere în spaţiu înainte de a reveni la o nouă viaţă în corp fizic. Duhurile animalelor vor avea însă o atitudine duşmănoasă, văzând în el pe cel ce le-a urmărit cu ură şi lăcomie. Astfel, şederea duhului uman în acest nivel e plină de groază. Din fericire pentru el, pe parcursul timpului şi pe măsura rugii de a fi scăpat din această zonă de spaimă, el se va ridica mai sus, în nivelul corespunzător gradului sau evolutiv.

Spiritul normal, nepedepsit, nu simte nici cald, nici frig, deşi are noţiunile acestea de la oamenii pământului şi din amintirile lui, de pe vremea când avea corp fizic. Este însă impresionat de umezeala aerului, când se coboară la faţa pământului cu anumite ocazii, deoarece apa îi absoarbe din fluidele ce compun corpurile sale>>.

CAPITOLUL VI - JUDECATA FINALĂ.
PLANŞA 44

Dora ne povesteşte una din viziunile ei: „ Un orăşel. Atmosferă calmă. Fiecare locuitor cu viaţa lui şi preocupările lui.

În aparenţă atmosfera este calmă. În aparenţă, căci deasupra orăşelului planează pericolul, şi încă unul foarte mare.

Fiecare locuitor ştie, a fost înştiinţat din timp, şi mai ales interiorul lor profund este conştient.

Ştiu! Dar nu au timp să se gândească şi la aşa ceva.

Noaptea dorm, se trezesc, apoi merg la serviciu unde câştigă bani - trebuie să trăieşti, nu-i aşa? - se reîntorc acasă, mănâncă, etc. Şi toate acestea într-un calm aparent, de obicei singura iritare fiind aceea că nu se câştigă mai mulţi bani.

Entități cu o înaltă conştiință încearcă înlăturarea pericolului cu riscul propriilor vieți; încearcă... Încearcă... Încearcă... Până când?

„Cereți şi vi se va da; căutați şi veți afla; bateți şi vi se va deschide".

Ce?

Aaaaa n-am timp!

Merg pe stradă, privesc la semenii mei şi... deodată - gol - un gol spiritual imens. Semenii mei, noi, ne grăbim întotdeauna spre „acasă".

ACASA?

Toate trec, toate se consumă; acum eşti, acum eşti o simplă amintire! Iluzie... Cine este de vină? Desigur, timpul! Datorită lui, viața noastră pare o clipită în imensul ocean de viață.

„Realitate este un cuvânt, iluzie este un altul. Amândouă sunt o necesitate a evoluției. Ceea ce e real pe pământ e o iluzie în dimensiunea următoare, şi aşa mai departe. Însă fără iluzia pământească nu ar fi nici o realitate superioară". -Yram-.

Timp! Viață! Dumnezeu!

Ce rost are timpul?

Ce este viața?

Cine este Dumnezeu?

ŞTII?

În trecut, eternități! în viitor, eternități! şi toate, numai pentru studiu, evoluția este unicul scop. Legea evoluției a împins spiritul mereu mai sus. Timpul trece încet, secolele se înşiră şi iată că suntem la finalul şcolii planetare.

Acum e acum!"

<<Se face marea cernere şi are loc marele examen al acestei existente ciclice care durează 24000 - 26000 de ani.

Pe parcursul acestui timp, spiritul şi-a dus existența când pe pământ - ca om întrupat, când în cer - ca om ceresc sau duh spațial. În scurgerea acestui timp, omul a trăit sute şi mii de vieți. Unele din ele au fost mai bune, altele mai zbuciumate, unele mai înțelepte, altele pline de ticăloşii. Dar, în fine, legea evoluției l-a împins mereu mai sus. Timpul trece încet, dar secolele se înşiră, şi iată a sosit finalul scolii planetare.

Este cea mai de temut judecata, acum se face marea alegere pentru care a venit o entitate la şcoala planetei noastre.

Pentru acest examen, amănunțit şi nepărtinitor, însuşi cel care conduce sistemul nostru solar, Mântuitorul nostru Iisus Cristos, se coboară în apropierea atmosferei fluidice a Pământului şi înconjurat de juriul alcătuit din sfintele spirite angelice solare, îşi va da verdictul.

La aceasta sfântă şi divină judecată, juriul Pământului asistă doar ca simplu martor, neputând interveni în nici un fel.

Din mulțimea imensă de spirite din jurul Terrei, care şi-au terminat şcoala planetara, unul câte unul, trec pe dinaintea Domnului şi a îngerilor Săi. Acum, Domul nostru, iți analizează întrega suită a existențelor, şi bune şi rele. Tu „tremuri" din toată ființa ta, căci acum iți cunoşti toate viețile trăite pe aceasta planetă (în desen te prezinți cu filmul existentelor tale) şi ştii că dreaptă este judecata Celui ce străluceşte ca o lumină orbitoare în fața tuturor. Acum se vad toate faptele tale, acum se

vede toată grozăvia prostiei sau înțelepciunii de care te-ai lăsat condus atâta amar de vreme>>.

În mintea Dorei răsună întrebări, după care ia Biblia şi citeşte din ea: „Ce-ai făcut cu viețile tale? - răsună cumplita întrebare. Ai respectat legile divine?

Din înțelepciunea lui Solomon:

Cap. 6 (7) - „Stăpânul tuturor nu se va ruşina de nici un obraz, nici nu se va sfii de vreo mărire, căci şi pe cel mic şi pe cel mare, El i-a făcut şi pronia Lui e la fel pentru toți".

Cap. 12 (2) - „Pentru aceea pedepseşti cu măsură pe cei care cad şi, când păcătuiesc, le deschizi ochii şi-i dojeneşti, ca să se lase de răutatea lor şi să creadă întru Tine, Doamne".

Matei:

Cap. 19 (16) - „Bunule învățător, ce bine să fac, ca să am viață veşnică?"

(17) - Dar El a zis: De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu. Iar de vrei să intri în viață, păzeşte poruncile".

(18) - „... Iar Iisus a zis: să nu ucizi, să nu săvârşeşti adulter, să nu furi, să nu mărturiseşti strâmb;"

(19) - „Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta şi să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți".

(20) - „Dacă voieşti să fii desăvârşit, du-te, vinde averea ta, da-o săracilor şi vei avea comoară în cer: după aceea vino şi urmează-Mi".

Cap. 20 (16) - „Astfel, vor fi cei de pe urmă întâi şi cei dintâi pe urmă, căci mulți sunt chemați, dar puțini aleşi. „

Cap. 22 (36) - „învățătorule, care poruncă este mai mare în Lege?"

(37) - „El i-a răspuns: Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tau, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tau”.

(39) - „Iar a doua la fel ca aceasta: Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți”.

Iacov:

Cap. 4 (14) - „Voi, care nu ştiți ce se va întâmpla mâine, că ce este viața voastră? Abur sunteți, care se arată o clipă, apoi piere”.

(17) - „Drept aceea, cine ştie sa facă ce e bine şi nu face, păcat are”. „

<<Cei ce şi-au dus o existență din bine în mai bine, vor fi conduşi de îngerii solari pe o altă planetă, mai avansată, iar cei ce au stagnat, din existență în existență - opunându-se curentului evolutiv, prin liberul lor arbitru rău aplicat -vor fi luați de alți îngeri şi duşi pe o altă planetă a sistemului nostru, inferioară, ca ea să scoată din toropeala sa entitatea spirituală leneşă sau ignorantă a legilor cereşti şi omeneşti. De multe ori însă, sunt duse pe un alt soare, dați în primire Guvernatorului acelui sistem, pentru a fi repartizați pe una din planetele acelui sistem, care e de o evoluție asemănătoare cu planeta noastră sau, în anumite condiții, pot rămâne pe acestă planetă până îşi termină şcoala ei.

Dragostea celor din spațiu îi îndeamnă să încerce să ne salveze pe toți, dar din cauza liberului nostru arbitru, dat de Dumnezeu tuturor ființelor din sfera creată, nu toți vor putea pleca odată cu marele grup. Strădania lor va avea rezultate mai bune cu cei de pe treptele superioare ale evoluției, mai avansați pe calea intelectuală, dar mai ales pe cea morală.

Amânarea plecării nu este posibilă deoarece în locul marelui grup de spirite care trebuie să plece, a sosit o altă mare grupare de pe o altă planetă, inferioară, care vine aici să-şi facă noua şcoală ciclică, planetară, superioară celei precedente. Astfel, val după val pleacă şi alte valuri sosesc. Acest mecanism va funcționa miliarde de ani, până ce planeta noastră va ajunge la finele existenței sale. La fiecare 26000 de ani are loc marea judecată, de care vorbeşte şi Sfânta Scriptură, şi care are loc în fața Divinului nostru Stăpân.

Cand şcoala acestei planete este terminată de un grup de spirite, anumiți îngeri aparținând Pământului, vor elibera corpul energetic planetar ce a înconjurat aceste spirite câtă vreme au stat pe această planetă, reapărând la suprafață învelişul solar, pe care l-au primit când au venit pe acest sistem. O dată despovărați de învelişul planetar, entitățile spirituale vor pleca cu grupul din care fac parte, sub conducerea unor anumiți îngeri care îi vor călăuzi până în apropierea soarelui nostru. După o şedere oarecare în această atmosferă, ei vor pleca sau spre o altă planetă a acestui sistem, sau către un alt sistem solar. Pentru acest lucru, anumite entități solare sunt desemnate ca să conducă această caravană cerească cu şeful ei până la locul indicat.

Prin urmare omul, pe acest glob terestru, trece prin trei judecați: cele din timpul unei vieți, cea după fiecare viață şi cea de la finele scolii planetare.

Dar haideți să observăm mai în amănunt cum are loc plecarea de pe această planetă.

Lumea spiritelor, ca şi lumea fizică de pe acest pământ, se primeneşte mereu. Într-adevăr, din timp în timp, de pe globul nostru pleacă cete de spirite şi în locul lor sosesc alte grupări de entități spirituale. Unele

din ele vin de pe o planetă chiar a sistemului nostru, altele sosesc de pe planetele altor sisteme. Înainte de plecarea din acest sistem, spiritele fac un popas în atmosfera fluidică de pe Lună. Tot aici vin şi sufletele superioare ale pământului pentru odihnă.

Aici lipsesc imboldurile solare care împing pe duhul omului să lucreze. Aici sufletul se odihneşte, meditând la cele ce a învățat pe Pământ în vederea evoluției sale.

Cum evoluția se face treptat, fără salturi, şi cum gradele evolutive dintre planetele sistemului nostru sunt cam distanțate, atunci pentru anumite spirite e de preferat să se ducă prin alte sisteme, unde se găseşte o planetă imediat vecină şi următoare Terrei noastre, ca evoluție. În vederea acestei treceri, spiritele ce au terminat şcoala acestei planete se vor retrage pe Lună, şi după o perioadă de odihnă vor porni către un alt glob mai ridicat în evoluție decât acesta. Dar nu toți cei care au alcătuit grupul vor pleca împreună. Fiecare mare grup de pe Pământ este format din individualități eterogene. De aceea majoritatea nu mai poate aştepta ca toți întârziații să-şi termine şcoala, trebuind să facă loc noilor sosiți.

Nicăieri în univers nu există egalitate, aceasta nefiind îngăduită de Creator nicăieri în natură.

Cand majoritatea grupului îşi va fi terminat şcoala acestei planete, aceştia se vor retrage pe Lună, unde, timp de câteva secole vor face trierea grupului lor. Aici nu se va mai învăța nimic din punct de vedere intelectual, urmărindu-se mai mult acumulările de ordin moral şi revizuiri de concepții morale.

Toate spiritele - când părăsesc o planetă spre a se duce pe alta, fie în sistemul acesta, fie în altul - trebuie să se oprească un timp pe satelitul acelei planete. Apoi,

când sosesc în preajma noii planete, de asemenea trebuie sa se oprească un timp în vestibulul acelei planete, adică pe satelitul sau.

După sosirea şi a celor întârziați, se va proceda la trierea grupului.

Astfel, pe durata şederii pe Luna, membrii grupului ce urmează să plece se vor întâlni cu cei ai altor grupuri staționate şi ele pe acelaşi satelit. Şefii grupurilor vor ține fiecare conferințe. Din expunerile audiate se poate ca unii indivizi din alte grupuri să considere țelurile şi cunoştințele unui alt grup mai înalte, mai apropiate năzuințelor personale şi de aceea să se alăture acestui grup. Astfel este posibil ca pe Lună, diferitele grupuri ce se afla acolo să piardă sau să primească noi membrii, lucru care nu a fost posibil atâta vreme cât s-au aflat pe pământ.

Peste o mie de ani, grupul spiritelor albe va părăsi pentru totdeauna acest glob. Atunci căpeteniile lor vor da drumul celor ce nu sunt mulțumiți de starea acestui grup. Ei se vor reuni în jurul unor căpetenii şi se vor duce acolo unde li se va părea că e mai bine. Toate aceste selecții pot avea loc numai pe Lună.

Când grupul alb va deveni un bloc bine organizat şi omogenizat vor pleca pe o altă planetă, aleasă de colectivitate prin vot, după audierea conducătorilor lor despre câştigurile şi greutățile evolutive ale acelor planete noi>>.

CAPITOLUL VII - MILLENNIUM

La câtva timp după 1990, în preajma lui nenea Popa am observat o doamnă, cu o atitudine distinsă, dar modestă, având o duioşie în priviri şi glas care cu siguranță ți-ar fi atras atenția, dacă n-ar fi fost atât de discretă. Îl căuta des pe nenea Popa, avea să-i împărtăşească lucruri importante despre viața unui om care-i modelase şi schimbase comportamentul, dându-i un sens mai profund existenței sale. Citind caietele primite de la aceasta doamna, dl. Popa a fost adânc mişcat de experiența de viață descrisă, mai ales că şi el a trăit, într-o vreme, prigoana semenilor pentru modul său de gândire şi pentru dăruirea lui de a-i ajuta. Chiar după prima lectură, gândul său a fost să publice aceste caiete, pline de sensibilitate şi autentică trăire. Dar evenimentele vieții îl obligau să tot amâne realizarea acestei intenții şi ca urmare ele au rămas nepublicate până în prezent. Recunosc că citind aceste caiete mi-a devenit şi mie drag Nea Mişu.

Este posibil ca multe din metodele prezentate în continuare să fie considerate de unii oameni de ştiință, nedemne de luat în considerare în epoca microprocesoarelor, ca fiind arhaice. Totuşi, ele sunt eficiente prin rezultatele lor, nici una din tehnologiile cunoscute până acum (deocamdată), nereuşind să facă ceea ce se făcea prin Nea Mişu.

Cel mai bine însă, este să dăm cuvântul autoarei lor, cea care a trăit alături de Mişu Petrescu neuitate clipe din miracolul Cunoaşterii, doamna Eufrosina Bălan. Cu această ocazie aducem un sincer omagiu vieții şi activității lui Mişu Petrescu şi, în acelaşi timp, împlinim încă o dorință a lui Popa Valeriu. De asemenea

mulțumim doamnei Bălan care, prin munca sa, a făcut posibilă apariția acestor rânduri.

MIŞU PETRESCU - 12.06.1908 - 15.05.1990

ÎNCHIN ACESTE RÂNDURI, LUMINII CARE A MAI PARCURS ÎNCĂ UNUL DIN MULTIPLELE SALE INIȚIERI PĂMÂNTENE

Voi încerca să fac o succintă evocare a unei însemnate părți din viața şi preocupările celui ce a fost bunul nostru prieten şi învățător, Mişu Petrescu, Nea Mişu, cum îi spuneam noi toți.

Încep relatarea mea, cu un citat din Revista Spiritistă a Societății de Cercetări Metapsihice „B. P. Haşdeu" din ianuarie 1941, privitor la destinul acestei țări şi a poporului roman:

„Încă de la naştere, acestui popor roman, i s-a fixat o misiune grea, căci sute de ani, au trecut peste el focul, prădăciunea şi moartea. A fost un popor martir, care totuşi a dăinuit tuturor furtunilor şi cotropirilor, pentru că aşa a voit Cerul, pentru că aşa i-a fost destinul. El a fost un popor care a moştenit de la strămunii lui, dacii, cunoştința de existența lui Dumezeu, de nemurire, de revenirea la viață, cunoştințe răspândite de preoții vechilor daci, care au avut mari inițiați, ca un Deva şi Zamolxes, inițiați ai templelor din vechiul Egipt.

Poporul acesta, cu toată vitregia vremurilor, a fost păstrătorul Crucii, el a fost zidul de care s-au spart hoardele barbare venite din răsărit, ferind astfel Creştinătatea din Apus de prima furie a potopului ce se revărsa din Asia; specificul poporului roman, dar, a fost acela de apărător al credinței şi a învățăturii divinului Iisus. Sărac, incult, amărât, a fost acest neam, dar veşnic a privit şi a sperat în ajutorul lui Dumnezeu.

Pe acest substrat sufletesc, se va zidi un templu şi mai puternic în spiritualitatea ce se va arăta şi mai accentuat în veacul viitor. Nimic nu iluminează mai mult scânteia divină din om, ca suferința sufletească, ca durerea trupeasca...

Romania va deveni un focar de lumină şi credință".

Despre acest lucru vorbeşte şi marele inițiat indian, Sundhar Sing - 1929: „Vrut-a bunul Dumnezeu sa aleagă dintre toate popoarele, pe poporul cel mai umilit, crunt incercat de vitregia celor puternici, exploatat, invadat, terorizat, vândut şi cumpărat - fiind la fiecare război piață de tocmeală dintre cei ce se războiau. Amalgamul înfățişării acestui popor primitor, în care s-au asimilat indivizi din aproape fiecare neam, are insă o nuanță plăcută, ca să fie pildă de contopire universală, într-un singur popor. Romania se va numi Noul Canaan, iar Bucureştiul se va transforma într-un Hotel International, având capitala Templul înțelepciunii, Cetate inelară în diametru de 7 km..."

Cel despre care mi-am propus să scriu, a contribuit prin viața lui la pregătirea acestui drum.

Eu m-am născut într-o familie de oameni nevoiaşi din Moldova. Copil fiind, mergeam la înmormântări, la pomeni, vedeam morți, unii mai bătrâni, alții mai tineri, corpuri inerte şi mă întrebam ce anume are în plus un trup viu, față de unul mort, ce-i viața şi dacă după 50-70 de ani, murind, am dispărut pentru totdeauna, atunci ce rost mai are să ne naştem? Cine suntem, de unde venim şi unde ne ducem? întrebări pe care omenirea şi le pune de mii de ani.

„Tată - mi-a spus odată cineva - să ştii ca viața este sufletul şi sufletul nu moare niciodată". Ce frumos răspuns, dar aveam nevoie de mai mult şi nu mi-am

găsit liniştea până nu am cunoscut şi înțeles mai bine aceste taine. Dogma religioasă şi comportamentul unor preoți nu mi-au dat răspunsuri mulțumitoare.

În anul 1959, am cunoscut prin intermediul unei prietene, Virginica Tomescu, un om, o mare lumină, pe nume Mişu Petrescu.

Locuia pe strada Vasile Adamache, cu chirie, într-o căsuță foarte modestă. Tată a patru copii.

Era o zi ploioasă şi rece, străzile pline de apă şi noroi, cineva parca-mi încurca toate cărările. Am umblat mult până am dat de această căsuță, de acest om. Când l-am văzut, am avut senzația ca-l cunosc din totdeauna şi de atunci nu m-am mai putut despărți de el. Drumul pe care-l căutam de multă vreme, s-a deschis.

ÎNCEPUTUL - 1957

S-a născut în Bucureşti, la 12 iunie 1908, în casa dogarului Constantin Petrescu şi a soției sale, Antonia.

A fost un copil blând, milos, foarte sensibil la suferințele celor din jur, înclinat către ajutorarea acestora.

Mi-aduc aminte de o întâmplare povestită de el, cu un conținut care-l caracterizează de fapt. Avea 7-8 ani; într-o zi, pe când se juca cu copiii, zări o bătrânică stand zgribulită la marginea maidanului, privindu-le joaca. Alerga la ea, a început sa o întrebe de toate şi să o mângâie. „De ce stai aici?" „Pai, n-am unde sa mă duc" i-a răspuns bătrânica. „Unde dormi la noapte, nu vrei să vii la noi, ştii, eu nu am bunică, nu vrei să fii mama mea mare?" „Vin, de ce nu?" spuse bătrâna.

Mişu o lua de mână şi o duse acasă. Cum nu era nimeni în casa, bătrânica se ghemui pe patul din bucătărie. Era fericit, acum avea şi el mamă mare. Când se întoarse mama de la lucru, îi ieşi în cale să-i anunțe bucuria. Antonia Petrescu intră repede în casă, dar când dădu cu ochii de făptura ghemuită pe pat, îi pieri graiul de mila ei. Bătrânica a stat trei săptămâni în casa lor. În timpul acesta nu a cerut nimic de mâncare, era scumpă la vorbă, dar vădit lucru, Mişu era bucuria ei. Mişu se ducea la joacă cu copiii, dar din când în când, venea în fugă să vadă ce mai face mama mare. Dar într-o zi, n-a mai găsit-o. Nimeni n-a văzut- o plecând şi nu s-a mai întors.

Tatăl său a murit de timpuriu, aşa ca a fost nevoit să învețe o meserie ca să-şi ajute mama şi sora. Cum avea o voce frumoasă, s-a înscris la Conservator -pe atunci se putea şi fără liceu - urmând cursurile de belcanto, în clasa maestrului Mihăilescu Toscanini, avându-i profesori pe George Folescu şi Jean Atanasiu. A fost coleg şi bun prieten cu Dimitrie Onofrei, dar a refuzat să plece cu el în străinătate. Nu-şi putea părăsi familia.

În perioada care a urmat, a început activitatea de ilegalist în rândurile P.C.R. O mare pasiune a sa şi a fratelui soției, erau cursele de cai. De jucat jucau, dar cum să facă să şi câştige pariurile.

Aveau o rudă, o femeie în vârstă, analfabetă, care făcea spiritism. S-au dus la ea de mai multe ori. Nea Mişu, neîncrezător, ca să se convingă că i s-a spus adevărul, a întrebat: „Dar spune-mi mie, unde este acum Viorica, fata vecinei?”

Răspuns: „Viorica este acum la o întâlnire cu Ioanovici, cu care se va căsători”.

Plecând de acolo, au întâlnit-o pe Viorica. Nea Mişu a întrebat pe un ton şăgalnic: „Viorica, ai fost la întâlnire cu Ioanovici?”

- „Dar de unde ştii tu?”

„Ei, ştiu eu, şi mai ştiu că te vei căsători cu el”.

„Nu se poate, el este inginer, eu nu am decât patru clase”.

La puțin timp, cei doi s-au căsătorit.

Ajunşi acasă, s-au hotărât să facă şi ei spiritism. Au scos câteva scânduri din duşumea, au adus o buturugă şi toți, copiii, soția, cumnatul, în jurul buturugii. Dar paharul nu mergea de loc. S-au mai dus de câteva ori la bătrână să învețe care erau secretele şi în cele din urmă li s-a spus să meargă acasă, ca de-acum vor reuşi şi ei.

Cu programul de la cursele de cai în mână, li s-a dat odată numele a doi cai pe care să parieze. Unul din ei, o mârțoagă pe care nimeni nu dădea doi bani. Erau convinşi ca li s-a dat numele în bătaie de joc. Totuşi au jucat pe ele. Nu mică le-a fost mirarea când au văzut amândoi caii ajunşi la capătul cursei, în acelaşi timp, unul lângă altul. Amândoi au ieşit câştigători. Colegii de muncă, stupefiați: „Cum de-au avut curajul să parieze pe mârțoaga aceea?”

„Pai noi facem cu spiritul şi de acolo am aflat”.

„Nu te cred Mişule”, zice R.D., secretarul organizației P.C.R. din fabrică.

„Ei, dacă-ți spun, aşa e”.

„Dacă vrei să te cred, să-ți spunã ție spiritul, cum o chema şi ce s-a întâmplat cu fata cu care vroiam să mă căsătoresc în timpul razboiului”.

„Bine, mâine o să-ți spun cum o chema”.

A doua zi, cu teamă, Nea Mişu, s-a strecurat pe lângă strungul lui R.D. şi timid îi şopti: „Florica Popescu”.

R.D. s-a întors ca ars: „Vin şi eu diseară la voi”.

A venit, am început şedința, cea care a comunicat a fost chiar Florica Popescu: „Ți-aduci aminte R., cum mergeam noi duminica la câmp şi cântam „în fanul de curând cosit”? Mi-ai spus odată ca m-ai văzut într-o maşină neagră a Ambasadei Germane. Eu am negat, dar să ştii ca eu am fost. Un ofițer român a trecut de partea nemților. Eu l-am recunoscut. De teamă să nu-l desconspir, m-a omorât, apoi m-a spânzurat de pervazul ferestrei”.

R.D. a plâns, iar de atunci, n-a mai luat în derâdere astfel de lucruri.

Au mai continuat aşa un timp, cu întrebările despre caii câştigători, până într-o bună zi, când li s-a spus:

„Trebuie să va mulțumiți cu cât reuşiți să câştigați din munca voastră. Munca ajuta atât individul cât şi societatea omenească în general, să progreseze. Nu căutați să obțineți câştiguri nemeritate. Noi v-am dat câteva mărturii, ca să vă convingeți că mai există şi altceva decât ceea ce cunoaşteți şi vedeți voi. Am vrut să căpătați astfel, încredere în noi. Dar oameni serioşi sunteți voi? Tu Mişule, să ştii că ai venit pe lumea aceasta cu o misiune, nu ca să alergi după cursele de cai. Lasă buturuga şi fiindcă nu ştii încă cine te ghidează şi mai ai nişte temeri, ca să te convingi de buna noastră credință, că drumul pe care te călăuzim este bun, te vom ajuta sa faci vindecări mari. Tu ai o misiune grea, vei pregăti drumul pentru împlinirea celor hotărâte de Divinitate pentru țara aceasta. România va fi

ca o tabără internațională, un Nou Ierusalim, unde vor veni oameni din întreaga lume".

Lui Nea Mişu nu-i venea să creadă. De fapt, nu era uşor de crezut. Se gândea că poate vrea cineva să râdă de el. Dar, treptat, treptat, au început să-i dicteze de sus rugăciuni, tot mai multe rugăciuni. El le spunea, iar soția, o admirabilă femeie şi mama, le scria. Au fost scrise, în perioada de început, circa 2000 de rugăciuni.

Cei de sus s-au ocupat foarte atent de formarea lui Nea Mişu. L-au trecut prin fel de fel de încercări pentru a-l obişnui să fie cât mai rațional, să nu ignore legile pământului, care sunt divine şi valabile pentru fiecare om. Uneori, îi spuneau în vis ce trebuie să facă a doua zi. De ex.: „La ora 7 vei pleca cu tramvaiul x, până la stația y, acolo cobori şi ai să vezi în colț o alimentară şi pe trotuar în fața ei, un preot. Ia autobuzul... Şi te duci la...Brăila.

A doua zi, s-a sculat, a luat tramvaiul, a călătorit până unde i s-a spus, a văzut alimentara şi preotul, dar când sa urce în autobuz, şi-a pus întrebarea: „Dar ce caut eu la Brăila?" şi s-a întors acasă. Cei de sus care îl îndrumau se prezentau de obicei sub apelativul „Ştiința".

Ştiința: „Da, te-am trimis intenționat, să vedem ce-ai să faci. Ai procedat bine".

Ştiința - alta data - „Ia cărbunii aprinşi în palmă, că nu păteşti nimic". Nea Mişu - „Cum să iau, că mă ard?"

Ştiința - „Da, ai procedat bine că n-ai luat. Vrem ca tu să gândeşti ceea ce faci, nu să execuți ca un automat tot ce-ți spunem noi".

La comunicările ce se făceau, participa printre alții şi dr. N., un om deosebit de bun şi corect în meseria sa.

Dr. N. - „Bre, să ne mai lase cei de sus cu poveştile astea (ei ne vorbeau de perioada de sfârşit de ciclu de pe pământul nostru). Uite, vine iarna, paltonul s-a cam ros pe la mâneci, pe la guler, să ne dea mai bine nişte numere câştigătoare la LOTO".

Ştiința - „Da, iți dăm numerele care vor iesi câştigătoare. Notează-le, dar să ştii că dacă vei juca pe ele, vei pierde tot ce ai mai drag pe lumea asta".

Doctorul le-a notat, dar n-a jucat. Peste câteva zile a venit Nea Mişu cu ziarul, să-i arate că toate numerele care au fost dictate, au ieşit câştigătoare.

După îndrumările date de sus, „Ştiința" a început să comunice o varietate largă de cunoştințe referitoare la legile lumilor văzute şi nevăzute. Această „Ştiință" se dădea şi individual, după anumite proceduri, şi anume:

1. La început, cu AER. Cel căruia i se dădea „Ştiința", era ținut de Nea Mişu de mâna dreaptă şi pus să respire profund de 9 ori.

2. Apoi, li s-a spus celor care veneau pentru „ştiință" să se gândească de cât mai multe ori pe zi la IISUS răstignit.

3. Prin MIR pus pe frunte. Cum se pregătea mirul? Deasupra sticlei cu ulei, se punea o rugăciune dictata de sus şi ținută acolo timp de 3, 6, 9 zile. MIRUL astfel pregătit, precum şi apa magnetizată, au fost folosite şi pentru vindecări şi îndreptări de situații, după diferite rețete.

PRIMUL PAS SPRE VINDECARE

Nea Mişu era chinuit şi frământat de tot felul de întrebări şi de greutățile vieții.

Într-o astfel de stare sufletească, l-a găsit vechiul sau coleg, R.D., când a venit să-i spună:

- „Bre, am o cunoştinţă, are o fată bolnavă de ciroză, are 30 de ani şi este mama unui copil de vreo 7 ani. Întreabă „ştiinţa” dacă o poate ajuta.

Ştiinţa - „Da, mergeţi mâine amândoi la ea, la ora..., nu mai devreme. Trebuie să ajungeţi acolo după plecarea medicului, care se duce să-i extragă un litru de lichid. Nu-i daţi nimic, veţi spune doar rugăciunea aceasta de noua ori şi femeia se va vindeca.

Nea Mişu - „Cum sa fac eu asta? Să zică lumea ca-s nebun sau escroc? Nu pot”.

R.D. - „Hai domnule, că spun eu rugăciunea. Îi spun că se va vindeca, îmi asum eu toată răspunderea. Nu te teme. „Ştiinţa” ne-a asigurat că se vindeca, SE VINDECA.

Şi s-au dus. În drum către această adresă, curentul s-a întrerupt. Au stat o oră în tramvai. Când au ajuns acolo, medicul plecase de câteva minute, venise mai târziu decât trebuia. Intraţi în casă, au văzut o tânără care zăcea în pat, lividă, cu buzele arse, căreia copilul îi dădea cu linguriţa suc de portocale.

R.D. a citit rugăciunea de nouă ori, i-a spus că se va face bine şi au plecat.

Peste trei săptămâni, aceasta tânără i-a deschis vioaie uşa lui Nea Mişu, cu toate analizele în mână, din care rezulta că nu mai are nimic.

Vestea s-a dus şi-au început să vina bolnavi din toate părţile. Veneau cu căruţele din toate satele învecinate, casa plină, curtea plină, strada la fel. Nu mai putea Nea Mişu să se ocupe de toţi, fiindcă avea şi serviciu. Câţiva oameni de suflet, dintre cei mai apropiaţi, s-au gândit atunci că ar fi mai bine ca el sa renunţe la serviciu şi să se dedice „ştiinţei”, să ajute pe cei bolnavi, iar ei se obligau să-i dea lunar o anumită

sumă de bani din salariile lor, pentru a-şi putea întreține familia. Dar greşeala de a renunța la serviciu, a ispăşit-o cu un an de puşcărie.

S-au făcut în aceasta perioadă numeroase vindecări. Am văzut mame cu copii epileptici în braţe, toţi au fost vindecaţi. O mamă tânără a venit să spunã că băiatul ei s-a vindecat, dar în satul în care stă, sunt mulţi copii epileptici, iar părinţii acestora nu pot veni cu ei până la Bucureşti.

Ştiința - „Mergi în satul tău, liniştită, căci prin tine, toţi copiii bolnavi de acolo se vor vindeca", şi aşa a fost.

MODALITĂŢI DE VINDECARE

În afara de MIR, apă magnetizată, pase, pregăteam şi maieuri. Nea Mişu purta maieul de bumbac adus de bolnav 3, 6, 9 zile. Bolnavul îl purta apoi până se rupea.

Aceasta metodă era foarte eficientă. Am trimis părinţilor mei două maieuri prin poştă. Coletul a fost desfăcut de sora mea care stătea cu ei. Când ea a atins maieurile, a simţit prin mâini un fel de curent electric, că s-a speriat.

După purtarea acestor maieuri, unii se făceau bine, iar cei care trebuiau să plece, plecau uşor, fără să se chinuiască, fără dureri.

PASELE se făceau fie prin atingere cu mana a zonei bolnave, fie deasupra capului, timp de 5-6 minute. În vindecările care se fac prin pase, se ridica frecvența vibraţiilor la petele existente pe corpul energetic, care sunt de fapt, o întrerupere a vibraţiilor pe o porţiune a pânzei de energie a straturilor aurei şi care apar ca nişte carbonizări. Prin ridicarea frecventei vibraţiilor, ele devin luminoase. Dar, această frecvență nu poate fi fixată prin

pase, ele trebuiesc repetate şi schimbat modul de gândire care a cauzat apariţia petelor.

În alte situaţii, când nu se fac pase, ceea ce poate şterge pentru totdeauna aceste pete, este suferinţa şi numai prin ea poţi evolua ca entitate.

PAMÂNŢEL - este un pământ adus dintr-un loc curat, pus într-un săculeţ la masa la care se făceau comunicările, cu o rugăciune dedesubt; s-a făcut de două ori, la început şi cu doi-trei ani înainte de plecarea lui Nenea Mişu.

Pamânţelul era purtat la gât, de obicei într-o punguliţă din pânză de bumbac de mărimea unui cub de zahăr.

Primul pământel a fost aşa de puternic, că nu se putea dormi cu el la gât, căci provoca nişte furnicături. Profesorul I. din Cluj, cu capacităţi extrasenzoriale, vedea pământelul strălucitor ca un soare.

Primul pământel a stat în casa în care se adunau oamenii, unii pentru vindecări, alţii pentru comunicări, până în ziua când, în această casa a intrat o entitate negativă. Pamântelul şi-a pierdut atunci lumina şi puterea şi a trebuit aruncat, iar „ştiinţa" dată celor care au primit-o în această perioadă, s-a anulat.

VINDECĂRI MAI IMPORTANTE

Deşi i s-a spus ca misiunea lui este alta decât vindecările, şi anume ACEEA DE A AJUTA PE TOŢI OAMENII, nu numai pe cei bolnavi care îl caută, căci aceştia, după ce se vindecă, de obicei uită sau caută alte explicaţii, totuşi îl vor ajuta să facă vindecări deosebite, ca el să capete încredere în „Ştiinţa", iar cei din jurul lui, încredere în el şi în „Ştiinţa".

Venea de exemplu, un tânăr care a lucrat pe la Poşta Centrala, pensionat medical, pentru tulburări majore pe fondul unei impotențe totale, cu damigeana şi lua apă magnetizată. Masa pe care stătea această apă, o masă foarte mare, era plină cu borcane de câte 10-l5 litri.

După ce s-a făcut bine, a dispărut, n-a mai apărut niciodată.

O situație similară a fost şi aceea a unui egiptolog, care după explorarea unei piramide, a contactat o boală fără leac. Zăcea în pat, era tot o rană, nu putea fi întors decât cu cearceaful. După ce s-a vindecat, când Nea Mişu era acuzat de şarlatanie şi judecat, acesta, adus ca martor, a negat că a fost vindecat de „Ştiința Bunătății" prin Nea Mişu, deşi se cunoştea că această boală nu poate fi vindecată pe cale medicală.

De ce? Nu ştim. Poate de frică sau de teamă de a nu se expune batjocorii celor din jur.

Vindecările cele mai numeroase şi rapide, au fost cazurile de epilepsie, şi mai ales în rândurile copiilor.

M.O. - Fusese operată în 1959. După aprecierea medicilor mai avea de trăit trei luni. Cu tot tratamentul administrat ulterior, puterile o părăseau vizibil, cu fiecare zi. Avea în grija sa o mamă în vârstă, bolnavă şi o fetiță de 15 ani. Suferea cumplit la gândul ca peste puțin timp le va lasă singure şi fără sprijin.

Cand nu mai avea nici o speranță, un coleg i-a vorbit de un bărbat cu puteri deosebite. În seara zilei de 22 august 1959 a ajuns la el. I s-a spus ca în şase săptămâni se va vindeca. Să se gândească la IISUS răstignit de mai multe ori pe zi.

Să se vindece? Cum? Cu ce? Dacă ar ştii el ce are? Sarcom mamar operat şi metastaza la plămân. Dar de ce

altora, tot bolnavi de cancer, le-a spus că se fac bine în două săptămâni, iar ei i-a spus de şase săptămâni? întrebări fireşti pe care şi le pune orice om. Efectul a început însă sa îl simtă chiar de a doua zi, când s-a trezit veselă, respira mai uşor şi îi revenise pofta de mâncare. Din ziua când l-a cunoscut pe Nea Mişu, a devenit a doua umbră a lui. A fost cel mai activ om din grupul nostru. Are acum 76 de ani.

P.S. - Era elev la liceu, avea crize comițiale foarte frecvente şi puternice. Sora tatălui sau, medic la spitalul Grigore Alexandrescu, l-a internat la secția ei, i-a făcut toate analizele posibile şi le-a spus părinților că nu sunt şanse de vindecare.

Făcea crize ziua la şcoală, copiii se speriau. Părinții lui au venit plângând sa primească ajutor de la „Ştiința", deoarece conducerea scolii intenționa să nu-l mai primească la cursuri.

Ştiința - „Băiatul se va vindeca, dar nu aşa de repede, pentru că înainte de a reveni la viața pământeană, sufletul lui a acceptat să permită unor spirite să facă experiențe prin corpul său. Dar îl vom ajuta, îi vom muta toate crizele în timpul nopții.

Din ziua când i s-a spus acest lucru, nu a mai avut crize decât noaptea, şi-a terminat liceul, iar înainte de a intra la facultate, a avut o criză majoră. Când să între în casă, a căzut pe scări, s-a lovit de calorifer, s-a umplut de sânge, dar aceasta a fost ultima. A absolvit o facultate, s-a căsătorit, are doi copii sănătoşi. Părinții sunt fericiți şi nu pierdeau nici nu prilej să-şi manifeste recunoştința pe care familia aceasta o datorează „Ştiinței Bunătății" şi lui Nea Mişu.

P.C.- Suferea de o afecțiune fără nici o şansă de vindecare. În câțiva ani urma să-şi piardă vederea. Avea

cam 10 ani. Nenea Mişu nu lucra în perioada aceea direct, ci printr-o doamnă, M. St. Lui i s-a atras atenția să nu dea mâna cu nimeni, să nu atingă pe nimeni, pentru că prin mâini se scurge energie, iar el trebuia să-şi păstreze această putere şi pentru alte activități. Noi care eram mai vechi, înțelegeam acest lucru, dar ce te făceai cu cei noi care veneau şi întindeau mana? S-a găsit o soluție - de la intrarea pe uşă, li se atrăgea atenția ca Nenea are o exemă şi să nu dea mana cu el.

Aşa ca d-na M. St. a uns cu mir ochii copilului şi i-a spus: „Ține minte că de azi într-o lună, tu ai să vezi fără ochelari". La exact 30 de zile, copilul s-a sculat dimineața, s-a dus la bucătărie la maică-sa, aceasta l-a certat ca face imprudențe - cum umblă fără ochelari? La care acesta i-a spus că ochelarii sunt în dulap, doar nu i-a spus tanti că peste o lună n-o sa mai aibă nevoie de ei? şi acum vede fără ochelari.

Tatăl copilului avea o funcție politică înaltă şi s-a supărat foc. Cum pot cei din casa sa creadă în asemenea prostii? S-a dus cu copilul la Policlinică. I s-a făcut un control riguros la ochi, după care medicul curant a fost uimit că băiatul nu mai avea nimic, doar era pacientul lui de câțiva ani.

Doctorul - „Imposibil, ce avea el nu se putea vindeca. Înseamnă ca eu am greşit diagnosticul".

Tatăl sau era orgolios şi infatuat, ar fi preferat poate ca fiul său, mai bine să nu vadă, decât să se vindece cu astfel de „prostii" şi să renunțe el la nişte prejudecăți.

E.T. - Tumoră cerebrală la vârsta de 50 de ani. La puțin timp după ce a fost internată la spital, a făcut o paralizie, nu mai putea vorbi, pleoapele i-au căzut, nu le mai putea ridica. Medicii i-au cerut consimțământul

pentru o intervenție chirurgicală, fără de care considerau că nu mai are nici o şansă să trăiască.

Soțul a venit la Nea Mişu, care a întrebat „Ştiința": „Noi spunem că dacă o operează, moare".

A doua zi, Nea Mişu s-a dus la spital „cu d-na M. St. care i-a dat cu mir pe frunte, pe ochi. După 3 zile, nu mică le-a fost mirarea medicilor, asistenților, când intrând în salon, au găsit-o cu ochii deschişi şi vorbind. Peste câteva zile, şi-a revenit şi mâna şi piciorul. A ieşit din spital fără nici o urmă a bolii. Râdea, muncea, glumea. A mai trecut o perioadă de şapte ani şi a murit la cutremurul din 1977, bloc Scala.

Alt caz. Un copil de 12-l3 ani, hermafrodit. Era gras, avea forme feminine, solduri, sex nedezvoltat. A fost dus la cei mai renumiți medici. L-au chinuit cu tratamente, restricții alimentare, fără nici un rezultat.

Cand au venit la Nea Mişu, „Ştiința" le-a spus aşa: „Dați-i copilului să mănânce cât are nevoie şi ce doreşte. Nu-i dați să mănânce ceea ce el nu vrea. Lasați-l să se joace cât pofteşte. Nimic altceva".

În trei săptămâni, copilul a slăbit 12 kg., i s-au conturat sexul şi soldurile de băiat.

Dr. M. Sv. - A fost vindecată de o formă rară şi gravă de leucemie. Fiind mai aproape de Nea Mişu, i-a ajutat şi ea pe alții să se facă bine.

M.P. - Vindecată de Bassedoff şi somnambulism la vârsta de 48 - 50 de ani; are acum peste 76 de ani.

M.D. - Avea o tumoră canceroasă cât o portocală în dreptul omoplatului stâng. A fost vindecată prin pase - atingerea cu mâna, procedeu repetat de mai multe ori.

Dr. I. G. - Pensionat medical de la vârsta de 28 de ani, pentru adisonism. Dacă întrerupea tratamentul cu un anumit medicament recomandat pentru această

boală, murea în 6-7 zile. Ştiind acest lucru, a fost întrebat dacă are curajul să întrerupă acest tratament. Răspunsul fiind afirmativ, i s-a dat apă şi mir. S-a vindecat repede, sunt peste 12 ani de atunci, este sănătos şi lucrează.

Tuturor celor care cereau ajutorul prin Nea Mişu pentru vindecare, li se atrăgea atenția să nu mai ia nici un fel de medicament, deoarece puterea primită prin mir, apă, pase, intră în conflict cu vibrațiile medicamentului şi puteau apare complicații; chiar au apărut la cei care au ignorat acest sfat, asta pe de-o parte. În plus, vindecările efectuate erau un mijloc foarte bun prin care oamenii se puteau convinge ca există ceva dincolo de noi, o putere care ne poate ajuta dacă avem încredere în ea.

Într-o zi, cam prin 1968, a venit la Nea Mişu un cuplu, soț-soție, 48-50 de ani. Soția nu mai vedea. I s-a dat să bea apă şi mir. După 7-8 zile, soțul a venit speriat la Nea Mişu:

- „Ce i-ai făcut domnule, că are nişte dureri îngrozitoare?"

Nea Mişu: - „Dacă are dureri, bucură-te. Acesta este semnul că se face vindecarea. Orice operație de curățire doare".

De regulă, toate vindecările se făceau cu dureri. După câteva zile, soțul era fericit că soția lui a început să distingă treptat treptat câte ceva, apoi să vadă clar.

După ce ing. Gh. M. a fost cu cei doi copii gemeni, o fetiță şi un băiat în vârstă de trei ani bolnavi de ciroză hepatică, la toți medicii din țară, fără nici o speranță de ameliorare, se hotărâseră să plece cu ei în străinătate, pentru tratament. Auzind însă de Nea Mişu, n-a vrut sa piardă ocazia de a sta de vorbă cu el.

Ajuns aici, i s-a spus: „Dacă pleci cu copiii la tratament în altă parte, să ştii că pleci degeaba. N-au ce să le facă şi te vei întoarce cu ei în sicriu. Numai prin cei de sus mai pot fi salvați. Dar faci cum crezi”.

Inginerul a urmat sfatul primit şi copiii trăiesc şi azi, sunt sănătoşi şi au şi ei acum copii mari.

Nu la toți vindecarea s-a făcut la fel de repede, nu toți care au venit la Nea Mişu, au fost vindecați.

De ce? Ce este boala? Manifestarea în corpul fizic a unor greşeli de gândire şi comportament. De aceea, Iisus făcea vindecarea în spirit. Lecuirea mai întâi a cauzelor acestor boli - invidia, egoismul, ura, avariția, etc. Boala apare în anumite straturi ale aurei, ca o pată sau striație neagră, mai mică sau mai mare, în funcție de viciul sau greşeala pe care am făcut-o sau o facem. De altfel, viciul este o greşeală pe care o plăteşte trupul prin suferință, ori trupul ți l-ai luat să te ajute să-ți continui evoluția. Sufletul nu are simțurile pe care le percepem prin corpul fizic. Suferința ce o provoacă trupul atunci când greşeşti, te face să înțelegi ce este bine şi ce este rău. Şi față de acest trup, ai datoria de onoare de a-l îngriji şi ocroti. Viciul îl chinuieşte şi de multe ori îl îmbolnăveşte.

Carnea consumată de noi, întunecă aura prin fluidul animalic pe care îl păstrează; fumul de tutun provoacă explozii la nivelul pereților alveolelor, distrugând țesutul; alcoolul dă un mare procent de ulcere şi multe alte suferințe.

Entitățile spirituale mai evoluate nu se pot apropia de cei care consumă în mod obişnuit carne, alcool sau fumează. Mirosul degajat de aceştia îi arde, corpul lor fiind foarte fin, eterat.

Aceeaşi boală, la 10 indivizi, are cauze foarte diferite. La unii poate fi doar o blocare a energiei într-un anumit punct, zonă, o dezordine a vibraţiilor, la alţii ţine de karma lor sau o dorinţă a sufletului de a trece printr-o oarecare experienţă.

Acumularea de energie pe o anumită direcţie prin repetarea unor obiceiuri proaste, se poate concretiza în final, într-o suferinţă. În acest caz, suferinţa nu încetează decât odată cu consumarea energiei acumulată pe această linie.

În afară de cele arătate, trebuie ştiut că sufletul îşi ia destinul, suferinţa de care crede că are nevoie ca să poată progresa. Iar dacă acesta nu acceptă să i se uşureze povara pe care el şi-a luat-o înainte de întrupare, nimeni şi nimic nu îl poate ajuta. Sufletul este suveranul care hotărăşte.

AJUTAŢI DE CEI DE SUS

Voi ilustra în continuare doar câteva exemple mai deosebite:

V.P. - S-a pregătit pentru bacalaureat; a muncit mult, dar n-a reuşit să cuprindă toată materia la literatura română aşa bine cum ar fi dorit. Era îngrijorată. A cerut ajutorul „Ştiinţei Bunătăţii".

Ştiinţa - „Da, te vom ajuta. Şi-n cer, ca şi pe pământ, domnesc aceleaşi legi. Când vezi un prieten că se zbate să rezolve ceva, dar la un moment dat are nevoie de o mână de ajutor, trebuie să i-o dai. Şi noi vă ajutam, pentru că pe de-o parte, legea prieteniei şi omeniei o cere, iar pe de altă parte, pentru că vă convinge de existenţa noastră, a celor pe care nu-i puteţi vedea încă.

O să-ți cadă subiectul pe care-l stăpâneşti cel mai bine", şi i-a căzut „Moromeții" de Marin Preda, subiect pe care îl cunoştea foarte bine.

M.N - Avea o rană adâncă de 5 cm la piciorul stâng, la nivelul genunchiului - la început a fost o rană banală, apoi a devenit îngrijorătoare. Consultații, internări în spitale, dar nici un rezultat. Soluția recomandată în unanimitate de medici, a fost amputarea piciorului.

Disperat, M.N. se gândeşte la sinucidere.

O rudă foarte apropiată, care făcea parte din cercul condus de Nea Mişu, a primit o sticluță cu apă magnetizată, care tocmai se pregătise. Dar M.N., nu credea în nimic. Cum să-l convingi de puterea acelei ape? Starea sănătății devenea tot mai critică, se prevedea o cangrenă, timpul era scurt, medicii epuizaseră toate metodele de tratament şi el a fost constrâns să se hotărască.

Ruda sa riscă, îi vorbeşte bolnavului cu fermitate despre acea apă, ca fiind o posibilă şansă de salvare dacă ar vrea să o bea, şi despre încrederea totală, profundă, fără şovăială pe care trebuie să o aibă în cei de la care primeşte ajutorul.

În dimineața următoare, la ora 6, bolnavul, cu fața la răsărit, face semnul crucii, se concentrează, crede cu toata tăria că se va însănătoşi, şi bea apa. Sufletul lui zbuciumat, descătuşat din mrejele neputinței, trece pragul.

Miracolul se produce. În aceeaşi zi, la ora 10, medicii agitați îl anunță ca au găsit o altă metodă. Aceasta a dat rezultate, piciorul fiind salvat.

C.B. - Nu a luat examenul de admitere la facultate. A avut o discuție contradictorie cu un profesor din

comisie, care l-a amenințat că atâta timp cât el va fi profesor la facultatea respectivă, C.B. nu va intra.

A venit la „Ştiința” să întrebe ce să facă?

Ştiința - „Pregăteşte-te bine şi prezintă-te din nou, că vei intra”. C.B. - „Dar este imposibil, pentru că din comisie face parte şi profesorul Y”. Ştiința - „Da, va fi în comisie, dar tu vei intra. Ai să vezi”.

Timorat, s-a dus la examen. Cand, ce să vezi? Profesorul respectiv a făcut o criză renală, a fost transportat la spital, în locul lui a venit altul şi băiatul a intrat la facultate.

M.G. - Fratele său vroia să-şi scoată părinții din casă, pe motiv că el are o mai mare contribuție la construirea acelui imobil decât bătrânii. Au ajuns la tribunal. Fratele său a împrumutat 30.000 de lei, a plătit martori falşi, a cumpărat juriştii şi s-a întocmit un dosar în favoarea sa. Bătrânii, oameni cu vârsta peste 80 de ani, urmau să fie scoşi din casa în care au stat o viață.

M.G. a solicitat ajutorul „Ştiinței”. I s-a spus să ceară rejudecarea procesului, să ceară contra probe şi totul se va reîntoarce în favoarea bătrânilor.

Ce s-a întâmplat: avocatul fratelui sau a pierdut primul dosar cu acte fictive, nu se ştie cum, a trebuit făcut altul şi bătrânii au rămas în casa lor.

Acum, o întâmplare care a rămas atât de vie în sufletul meu, că şi azi, după 20 de ani, mă cutremur când mi-o amintesc.

A venit la mine, în Bucureşti, nepoata mea, G.M. Şi fratele sau Iusti de trei ani, din oraşul Bârlad. Era în preajma Anului Nou. La plecare, i-am dus la gară, unde era o masă de oameni atât de compactă, ca nu puteai să

înaintezi altfel decât în ritmul în care se mişca şuvoiul. Numai în timpul razboiului am mai văzut aşa ceva.

I-am lăsat pe peron, iar când trenul se gara, am urcat din mers, ca să pot prinde măcar un loc, pentru ca aveau de mers cam 8 ore. Am găsit un singur loc pe care să-l ocup, am lăsat pe bancă o sacoşă cu lucrurile copiilor, nişte cumpărături de 1000 de lei şi o sticlă cu apă magnetizata şi mir. Trenul s-a aglomerat, scara, acoperişul, erau ticsite, am coborât cu mare greutate să iau copiii de pe peron, aşa cum ne înțeleseserăm. Stupoare, copiii nicăieri. Ce sa fac? Nu mai ştiam în ce vagon lăsasem sacoşa, unde au putut urca ei, dar într- o fracțiune de secundă am realizat că apa şi mirul din sacoşă ne vor aduce pe mine şi pe copii în acelaşi punct.

Am urcat la întâmplare într-un vagon, peste mulțimea de oameni de pe scară, saci, valize, ca disperatul care nu mai ştie ce face, trebuia să găsesc copiii şi lucrurile. Trenul trebuia sa plece de 10 minute, iar eu mergeam în neştire, când deodată, am zărit sacoşa, am întors capul şi în dreptul băncii cu pricina, în spațiul prin care se circula, amândoi copiii. Mi s-au înmuiat picioarele. Le-am arătat de departe locul lor, am coborât în grabă, batjocorită de mulțime, şi cum am atins peronul, trenul a pornit. A întârziat un sfert de oră. Am trăit momente de profunda tensiune, dar puterea mirului, dublată de încrederea mea, au contribuit la rezolvarea impasului.

Primirea mesajelor de la cei de sus se făcea la ore fixe şi nu trebuiau întrerupte. Aceştia ne spuneau că interpretează nişte imagini care rulează ca la un film şi ne comunică nouă ceea ce văd. Dacă îi întrerupem, imaginile trec şi relatarea nu mai poate fi coerentă. De aceea, toți căutam sa respectăm ora de venire.

Dar într-o zi, o prietenă din grup, pe nume J., însărcinată, cu o sarcină care depăşise termenul normal, a ajuns mai târziu. Comunicarea începuse. Gazda s-a supărat, iar J. i-a spus cu blândețe: „Mitico, iartă şi tu o păcătoasă care a greşit”.

Mai târziu, într-o comunicare, ni s-a spus să ținem minte aceste cuvinte, că le vom mai auzi o dată.

A fost internată în spital, sarcina ajunsese la 11 luni.

- „D-le. doctor, am depăşit de mult termenul. O să-mi plesnească burta”, se lamentă biata femeie.

- „Ai răbdare, aparatele noastre arată că totul e în ordine. Credem ca e o sarcina dublă” i-a răspuns doctorul.

Peste câteva zile, i s-a făcut rău, ceva a plesnit într-adevăr înăuntru, a pornit o hemoragie puternică, medicii abia atunci au intervenit. Copilul a fost salvat, dar ea a murit.

A murit şi a înviat de câteva ori. Cât de mult a dorit să trăiască pentru cei trei copii minori care au rămas în urmă. Dar destinul este implacabil, împletindu-se într-un chip desăvârşit cu destinul celor din jur. Trebuiau sa trăiască fără mamă, lipsiți de dragostea şi căldura ei. Era înțeleaptă, bună şi blândă, ca o rază de soare la sfârşitul toamnei.

La aproape un an de la plecarea sa, la o comunicare, după ce „Ştiința” ne-a spus câteva cuvinte, a continuat: „Ei, acum o surpriză - o să vă vorbească cineva care a fost în grupul vostru, o s-o recunoaşteți după nişte vorbe care le-ați mai auzit”. şi a început: „Mitico, iartă şi tu o păcătoasă care a greşit”. Era J., care continua: „Voi credeți că plecarea mea a fost un accident. Nu. Eu a trebuit să plec atunci, altfel aş fi devenit călăuza unei

suferințe pentru voi toți. Soțul meu avea o iubită şi voia să divorțeze. Ca toată vina divorțului să se întoarcă asupra mea, ca el să nu aibă nici un fel de neplăceri la serviciu, dimpotrivă, şefii lui să-i aprobe ideea, ba chiar să-l oblige să se despartă, el aduna probe, argumente. De câte ori veneam de la comunicări, mă întreba cine a mai fost, ce s-a mai spus acolo. Când ar fi avut mai multe date, s-ar fi dus şi ar fi spus de existența acestui grup, prostii cum zicea el... Astfel că toți ați fi avut de suferit. Aşa că până la producerea deznodământului cu mine, lucrurile au fost tărăgănate. Boala lui de ochi s-a accentuat, a fost ținut trei luni în spital, a avut apoi concediu medical prelungit, o pensionare temporară şi-n felul acesta s-a ajuns la data când eu trebuia să plec, iar cei din grup au scăpat de eventuale necazuri.

Cam la jumătate de an de la aceasta întâmplare am avut un vis în care discutam cu J.

Eu - „Spune te rog, cum e acolo, ce faceți voi?"

Ea - „Noi suntem foarte ocupați, muncim foarte mult".

Eu - „Dar ce munciți?"

Ea - „Învățăm, învățam să distingem şi să interpretam semnele".

Eu - „Şi după ce învățați, dați vreun examen?"

Ea - „Da".

Eu - „Şi ce ți-au dat ție la examen?"

Ea - „Mi-au dat 33 de semne pe care să le desluşesc. Eu n-am putut desluşi decât 31, două nu".

Eu - „Şi ce se întâmplă dacă nu iei examenul? Ți se dă vreo sancțiune?"

Ea - „Da. Cele două semne pe care nu le-am putut înțelege, reprezentau chiar păcatul, iar eu va trebui să vin din nou pe pământ".

În vremea aceea mai venea pe la noi o elevă, de vreo 15 ani, ce fusese operată de cancer la un picior. La 18 ani a murit. Părinții au iubit-o atât de mult, fusese singurul copil şi suferiseră cumplit, că se gândeau că o să-şi piardă mințile. A fost în această familie o jale de nedescris.

Văzând cei de sus că tot ce li se spune părinților ei, pentru a-i linişti şi mângâia în marea lor durere, nu ajută la nimic, atunci li s-a spus adevărul: în altă viață, fata acesta a fost copilul lor. Ei au fost atât de răi cu ea, că au lăsat-o să moară de foame. În viața actuală, ea şi-a luat acest program, să fie din nou copilul lor, ca suferința ei să-i poată sensibiliza şi în felul acesta să-i ajute să progreseze.

Această veste, a reuşit să-i trezească şi să-i facă să raționeze. A avut efectul unui dus rece.

Voi arăta acum, cazul lui P.S., care nu credea că dincolo de acestă viață mai e şi altceva, ci numai în munca sa, în puterea mâinilor şi minții sale.

La vârsta de 62 de ani, s-a declanşat o ciroză galopantă, cu dureri cumplite, insuportabile. După starea în care se afla, medicii i-au mai dat 2-3 zile de trăit. Au trecut însă 30 de zile, iar sufletul în care el nu credea, refuza să părasească trupul. Neputincioşi şi disperați în fața acestei suferințe supraomeneşti, copiii i-au făcut slujbe religioase, masluri, dar inutil.

I.P., sora lui, îşi dă seama de situație, îngenunchează la patul acestuia şi îl îndeamnă să-şi îndrepte gândul spre Dumnezeu, să-i ceară iertare pentru necredința lui.

P.S. asculta atent, este lucid, înregistrează totul. Ochii arşi de febră şi durere se deschid mari. Contrar aşteptărilor, spune cu claritate şi hotărât:

„DOAMNE CRED în TINE, IARTĂ-MĂ!”

A chemat copiii să-i mai vadă odată, a închis ochii, a oftat, fața chinuită de boală s-a înseninat. Bucuria şi fericirea, inundându-i deodată chipul, l-au înfrumusețat şi aşa liniştit, şi-a dat ultima suflare.

Au fost ajutați zeci de mii de oameni, aduşi de suferințe grele şi de necazuri cotidiene, de către această sursă de binefacere şi lumină, Nenea Mişu. I-a tratat pe toți cu răbdare, blândețe şi multă solicitudine. Veneau la el hăituiți de tot felul de spaime şi plecau cu sufletul plin de încredere şi speranță.

Pentru toate problemele noastre, mai mari sau mai mici, am găsit la el o vorbă bună, un sfat, o încurajare. El a fost pentru noi toți un prieten şi un îndrumător fără egal. Suferea şi se bucura alături de noi pentru fiecare succes, pentru fiecare durere. Radia în jurul lui atâta bunătate, lumină şi căldură, încât cu greu ne înduram să ne dezlipim de el.

Mulțumim Tatălui Ceresc pentru şansa ce ne-a dat-o, aducându-ne alături de el.

Dacă ne întoarcem cu gândul înapoi cu 30 de ani, refăcând acest drum lung, presărat cu multe decepții, spini şi bucurii, alături de Nenea Mişu, maestrul nostru, acum la capăt de drum, putem realiza că noi cei de azi, nu mai semănăm decât fizic cu cei de-atunci.

Dar, multi chemați, putini aleşi; dintre cei multi care au trecut pe la el, câți au mai rămas? Puțini, foarte puțini, dar constanți. Iisus spunea apostolilor sai: „Nu voi m-ați ales pe mine, ci eu v-am ales pe voi”. Poate şi cu unii dintre noi s-a întâmplat la fel. Nenea Mişu ne spunea că motivele pentru care am venit la el au fost doar nişte pretexte ca să putem ajunge la „Ştiința” şi singurul mod de a ne arăta recunoştința față de Tatăl

Ceresc, este acela de a ne iubi unii pe alții, de a ne vedea pe noi în cei care sunt alături de noi, că binele sau răul pe care îl facem acestora, ni-l facem de fapt nouă. Noi credem de exemplu, că facem un bine cerşetorului dându-i un ban, când de fapt, el ne face nouă. Întinzând mana, el se umileşte şi ne dă nouă posibilitatea de a face bine.

Nenea Mişu al nostru şi al tuturor celor umiliți, obidiți, fii mulțumit acolo unde eşti, ceea ce ai sădit în sufletele noastre va trăi şi va rodi şi dincolo de noi.

Ajută-ne în continuare ca să nu te dezamăgim vreodată.

LA RĂSPÂNTIE DE DRUMURI

Modest şi blând, temător de a nu greşi, frământat de întrebări fără răspuns, în cele mai grele momente de cumpănă, Cerul nu l-a lăsat, ci i-a trimis întotdeauna ajutorul de care avea nevoie.

Numărul mare de bolnavi care-l asaltau zilnic la locuința sa din str. Vasile Andronache, a atras nemulțumirea vecinilor, proprietarului, care s-au plâns autorităților.

Lucra la Ministerul de Interne, ca strungar. A fost pus în discuția adunării generale şi exclus din partid, pe motiv că preocupările sale contraveneau principiilor filozofiei materialiste.

Au fost aduse somități, care au stat mai întâi de vorbă cu el, pentru a lămuri misterul vindecărilor, dar nu au reuşit. Au încercat atunci să-l convingă că poate nu-i decât autosugestie, şarlatanie, excrocherie sau vrăjitorie.

- Tov. Petrescu, explică-ne şi nouă cum ai reuşit să faci vindecări?

- Nu ştiu, nu am decât patru clase primare, nu-mi pot explica. Dar poate mă ajutați dvs. să înțeleg şi eu. La comunicări, tot ce pot să vă spun, este că mi se deschide gura şi vorbesc lucruri pe care nu le ştiu. Parca altcineva ar vorbi prin mine.

- Iți dai seama că tot ce faci este incompatibil cu calitatea de comunist?

- Da, dar eu nu pot să mint partidul numai de dragul de a rămâne în rândurile lui.

Deşi şedința a fost scurtă şi formală, câțiva ofițeri au luat cuvântul aratând că el nu a făcut decât bine şi nu a pretins nimic de la nimeni. Mai mult chiar, de câte ori îi mulțumeam pentru ajutorul ce ni-l dădea, el spunea: să-i mulțumim Celui de Sus.

Primul care a vorbit a fost colonelul al cărui copil a fost vindecat de hermafroditism. La acuzațiile de vrăjitorie, cineva din sala a zis: „Păi daca lucrează cu diavolul şi acesta face bine oamenilor, atunci hai să ne împrietenim şi noi cu el". Şedința s-a terminat în hohotele de râs ale tuturor.

Învinuirile răutăcioase, nedrepte, excluderea dintr-un partid în ale cărui idealuri a crezut, pe care l-a slujit cu devotament, i-au sfâşiat sufletul, rupând zăgazul lacrimilor care i-au brăzdat fața.

Mi-amintesc cugetarea plină de adevăr a unei tinere: „Cel bun a fost umilit, batjocorit şi hulit, ori de câte ori a vrut sa se afirme (Iisus). De aceea cel mai bun, Dumnezeu, nu încearcă să se afirme niciodată".

Şi cum o suferință nu vine niciodată singură, fără serviciu, reclamat de proprietar că trăieşte din înşelăciune, a fost judecat şi condamnat la un an închisoare. În 1972, a fost reabilitat din oficiu. În timp ce el îşi executa această pedeapsă, familia s-a mutat pe

str. Mihai Bravu, într-un apartament. Lumea continua să-i vină la uşă. A avut atunci momente când se gândea că ar trebui să renunțe la vindecări, pentru a nu crea necazuri copiilor săi. Când era mai chinuit de gânduri, a reapărut dr. N.

- Nu cumva să te laşi, sa fii bucuros că ți s-a dat o asemenea putere; să ştii că şi eu pot să fac câte ceva. Dacă vrei, hai să mergem mâine la ora x, la şosea.

A doua zi s-au întâlnit la şosea, s-au aşezat pe o bancă.

- Uite, eu pot să fiu acum şi aici şi în alta parte, a zis dr. N.

- Ei, cum?, a întrebat Nenea Mişu.

- Un sfert de oră să nu mă întrebi nimic. Uită-te la ceas şi ține minte ora.

Doctorul şi-a pironit privirea într-un punct fix şi n-a mai zis nici un cuvânt. După sfertul de ora zice:

- Hai acum acasă la matale.

Ajunşi acasă, dr. N. s-a dat după colț. Uşa apartamentului s-a deschis şi Nenea Mişu a întrebat-o pe soție:

- Margareta, m-a căutat cineva cât am lipsit eu de acasă?

- Da, dr. N.

- De mult?

- Nu, cam de o jumătate de ora.

Atunci a apărut de după colț dr. N, întrebându-l pe Nea Mişu:

- Ei, te-ai convins?

- Da!

Cu ajutorul dr. N., Nenea Mişu a depăşit atunci starea sufletească grea în care se găsea. Dar lumea continua să vină la uşă. Vecinii se întrebau ce caută

aceştia acolo, ce se petrece acolo? În situația aceasta nu erau decât două soluții: ori renunța la activitatea lui, ori se muta în altă parte; şi s-a mutat la d-na M. St.

S-a împlinit astfel prezicerea d-nei V., care cu mulți ani în urmă le-a spus: „Dumneavoastră o să vă despărțiți. El are pe cap o coroană de parcă ar fi împărat. Va sta şi cu o femeie tânără, cu care va avea un băiat".

Nenea Mişu - „Eu să mă despart? Nici pomeneală. Şi să mai am şi un copil la bătrânețe? Poveşti".

Băiatul s-a născut în 1976, numele lui a fost dictat de sus, cu mult înainte de a se naşte. Trecând peste toate greutățile, şi n-au fost puține, tânăra mamă a înfruntat prejudecățile unora, dezaprobarea altora, aducând pe lume acest minunat copil, programat să vină pe pământ.

Singuri şi neînțeleşi, desprinşi de familie, grea, foarte grea e viața celor veniți de sus cu misiuni, întru ajutorarea trezirii noastre din ignoranță. Şi ce le-au oferit oamenii acestor suflete mari, coborâte din lumina înaltului în noaptea pământului, în schimbul sacrificiului lor? Crucea, rugul, otrava, puşcăria, ghilotina, batjocura şi umilința.

D-na M. St. avea o tenacitate şi un curaj demne de toată admirația, şi-a riscat libertatea (în condițiile unui comunism foarte habotnic, când omul era, într-un fel, considerat proprietatea statului şi nu avea libertatea de a face altceva decât ceea ce dorea partidul), slujba, liniştea, a ignorat toate nemulțumirile şi reclamațiile vecinilor, oboseală, deranj, etc... Nici nu ajungeau bine de la serviciu şi casa se umplea de lume, stăteau în picioare în cameră, bucătărie, balcon şi ascultau comunicările, care se făceau din două în două ore. Ne

apuca 11 noaptea acolo. Le ascultam ca pe niște vecernii, într-o atmosferă de înaltă trăire spirituală. Erau pentru noi adevărate sărbători ale sufletului, erau oxigenul nostru, hrana după care tânjeam și de care nu ne puteam lipsi.

Cât de frumos și cât de greu a fost. Cu teama permanentă a riscului de a pierde slujbele, cu greutatea trăirii pe două planuri, greutatea unei vieți duble: la serviciu trebuia să fii altul decât erai tu, cel adevarăt. Nu se admitea altfel, nu se putea altfel. Când mai scăpam câte o vorbă, o părere diferită de a celorlalți, eram expuși oprobiului și batjocurii colegilor „juști și principiali". În casa aceasta am trăit 9 ani de satisfacții spirituale. Dar câți am mai rămas din cei care veneam acolo?

Într-un colț, căzut în el, stătea de obicei ing. M, trist, abătut, nu-i cunoșteam glasul. Fiind pensionat medical, singur, fără ocupație, a studiat multă literatură esoterică. A experimentat și a reușit să facă „detașări". După câteva plecări, s-a deschis, a devenit cu totul alt om. De nerecunoscut: inteligent, jovial, simpatic. Își pusese sub reverul sacoului un cartonaș pe care scria: SOURIR. Când o vedea pe gazda noastră tristă, întorcea reverul și i-l arăta râzând: SOURIR, d-na M., SOURIR.

L-am rugat să ne povestească și nouă ce a văzut în călătoriile lui astrale. N-a putut sa ne spunã decât că acolo e o stare de beatitudine, o fericire ce nu poate fi redată în cuvintele cunoscute de noi, pământenii.

În preajma Anului Nou, un amic al sau, l-a invitat la masă într-una din acele zile. A acceptat, dar cu rezervă, că dacă nu va veni până la ora 12, sa nu-l mai aștepte, pentru că nu vrea să mai facă un drum și să ceară permisiunea celor de sus de a nu se mai întoarce, căci a ajuns să nu mai poată suporta ipocrizia pământească.

De plecat a plecat, dar nu s-a mai întors niciodată. L-au găsit în cameră, în pijama, cu ochelarii în mână, în poziție de concentrare. A fost plâns şi îngropat ca fiecare om.

La comunicare ni s-a spus ca atunci când te decorporalizezi, vezi cât de bine e Sus, vezi totul în general, dar nu vezi locul pe care vei sta tu. Iar locul lui, va fi cu o treaptă mai jos decât ar fi fost dacă şi-ar fi trăit viața până la capăt.

Experiența ing. M a însemnat mult pentru Nenea Mişu, care nu îndrăznea să ne spunã şi nouă câte ceva din ceea ce vedea dincolo, atunci când se „detaşa", de teamă de a nu deveni ridicol şi a-l considera nebun, dar şi pentru noi.

Profesorul I. de la Cluj, care putea vedea în energetic, l-a observat şi pe Nea Mişu. Ce-a văzut el? În jurul capului acestuia era un fel de nor, iar când se comunica prin Nea Mişu sau făcea pase, un fascicol din acest nor se desprindea, trecând la cealaltă persoană.

COMUNICĂRILE

Nenea Mişu era bâlbâit, vorbea greu, dar în timpul comunicărilor vorbea foarte fluent, clar, spunea uneori lucruri pe care nu le înțelegea, cuvinte pe care nu le cunoştea. Atunci se oprea şi ne întreba pe noi ce s-a spus. Odată, de exemplu, se vorbea despre viața austeră, s-a oprit şi a întrebat ce este auster, blasfemie, premeditat, etc.

Ni s-a spus de Sus, că de aceea a trebuit să aibă doar 4 clase elementare, ca să nu creadă lumea că ceea ce comunica sunt plăsmuirile sale. De fapt, din aceleaşi motive, felul lor de exprimare era diferit de al nostru.

Între comunicări, discutam tot felul de probleme, aspecte din viața zilnică, ce-am mai citit, ce am înțeles din cele citite, iar la comunicări, cei de Sus, lărgeau aria problematicii, cu înțelesuri mult mai adânci, uneori ne corectau sau ne aprobau.

Când discutam aspecte de la locurile noastre de muncă, ne atrăgeau atenția să muncim cinstit, cu suflet, să fim corecți, să nu facem greşeli cu gândul că cei de Sus ne vor ajuta să ieşim din încurcătură, să nu invidiem pe nimeni, fiecare vine cu destinul lui şi fiecare are de completat prin destin, învățămintele, cunoştințele care-i lipsesc. De aceea să nu râvnim la ce are altul, să nu fim egoişti, să fim toleranți, să fim îngăduitori, să ne îmbrăcam frumos, curat, să avem o ținută bine îngrijită.

Pe lângă acestea, mai primeam idei referitoare la rolul, rostul vieții pe pământ, iubire, bunătate, evoluție.

Pământul fiind una din planetele nu prea evoluate, spiritele întrupate aici sunt eterogene. De aceea şcoala Pământului este foarte grea, dar şi foarte bună. De la cei buni trebuie să învățăm drumul pe care trebuie să mergem, de la cei răi, drumul de care să ne ferim. Toți sunt necesari, de aceea trebuie să-i iubim pe toți. Din orice fapt, pozitiv sau negativ, avem de învățat ceva.

Mai corect ar fi, ne-au spus-o mai târziu, să nu vorbim de oameni buni sau răi, ci de oameni mai evoluați sau mai puțin evoluați. Nu există păcat, greşeală, etc, folosim aceste cuvinte în lipsa altora, ci doar necunoaştere şi de aceea, trebuie să trecem prin toate ca să învățăm.

Omul evoluat are putere de percepere, respectiv înțelegere, dar când este mai puțin evoluat, atunci înțelege mai greu sau deloc. Inteligența nu înseamnă neapărat evoluție. Cel evoluat are frecvența vibrațiilor

mai ridicată decât a celorlalți, ori frecvența vibrațiilor te așează lângă bunătate sau răutate. Evoluția este rodul muncii tale, n-o poți primi în dar, cumpăra sau fura. Omul nu-i nimic altceva decât energie reglată la anumite frecvențe, în functie de evoluția fiecăruia.

Ce este evoluția? Prefacerile, de exemplu, prin care trece sămânța, de la stadiu de sămânță până la stejarul ajuns la maturitate. Omul a ajuns la un grad de evoluție mai ridicat, atunci când nu mai face deosebire între el şi cel de lângă el, când iubeşte tot ce e creat, când se vede pe el în toți şi pe toți în el. Dar ca să ajungi aici, trebuie sa munceşti ca să înțelegi cele două legi ale cosmosului: iubirea şi bunătatea.

Omul mai puțin evoluat, se află de fapt la început de drum, este cel care nu înțelege, care nu este echilibrat şi nici eliberat încă de cruzimea instinctelor animalice, care nu poate distinge ce este bine şi ceea ce este rău. Aura acestor oameni este întunecată, sau dacă este puțin mai evoluat, dar are vicii - băutură, drog, orgoliu, egoism, minciună, etc...- aura lui are striații negre prin care se infiltrează puterea răutății care îl domină şi-l îndeamnă să facă lucruri rele, să fure, să omoare, într-un cuvânt să facă suferință altuia. Dar toate acestea fac parte din evoluție, din drumul spre cunoaştere. Tatăl Ceresc însă, nu te judecă şi nu te pedepseşte, cel care judeca eşti TU.

Pe pământ nu venim pentru fericire, ci pentru a învăța ce este binele şi răul, să le putem distinge în esența lor. Aici este multă suferință, dar ea este profesorul, dalta care şlefuieşte simțurile.

Comunicările care ni se făceau la început, când noi nu cunoşteam mai nimic, erau asemănătoare şcolilor pământene. Întâi ca la grădiniță, povesti, aşa cum spun

bunicii nepoților, ca să treacă timpul, apoi ca la şcoala primară, pe urmă cunoştințe de liceu, etc. Toate ne-au fost date treptat, treptat, gradat, după nivelul de înțelegere al celor ce le ascultau. Din când în când, profesorii noştrii, ne mai supuneau la câte un test. Odată, după un asemenea test, ne-au spus aşa: „Am constatat ca elevii noştri, mai au încă multe de învățat". Altă dată, ne-au lăudat: „Vedem ca ați ajuns să înțelegeți destul de bine lucrurile".

Nu era comunicare în care să nu ni se vorbească despre IUBIRE, ca liant care apropie oamenii şi anulează efectele negative de ură, invidie, egoism, etc...

Când vedem pe stradă un infirm, un om bolnav, necăjit, să ne gândim ca omul acela am putea fi noi. Când avem nişte probleme, să spunem şi noi aşa cum spunea Iisus: „Suferință pleacă de la mine. Tu eşti o licărire a răutății, iar eu sunt o scânteie a Tatălui Ceresc". Să nu uităm, că fiecare om are firea lui şi fiecare fire are legile ei, de aceea, îngăduința, toleranța, trebuie sa ne ghideze în permanență acțiunile. Orice gest mărunt de bunăvoință sau invers, repetat, devine obicei, iar obiceiurile se transformă în facultăți ale sufletului şi încetul cu încetul, mai facem un pas pe scara evoluției.

Pelerini prin vai, prin mit La Benares şi Madura Omul nu-i decât măsură unui drum de împlinit.

Lucian Blaga

DESPRE MAESTRUL NOSTRU

Aşa cum am mai arătat, Nenea Mişu făcea drumuri dese prin dematerializare sau „detaşare" la Madras şi Shambala. În anul 1972, în preajma sărbătorilor de Paste, a plecat la Shambala pentru 7 zile.

Cum a plecat? Iată cum: s-a dus la sosea, s-a aşezat pe banca pe care stăteam noi. După un timp, s-a simțit greu ca de plumb, apoi s-a trezit în altă parte, pe un platou plin de verdeață şi lumină, alături de 7 mari inițiații.

Cum s-a întors? La fel de simplu: s-a trezit deodată pe aceeaşi bancă de pe care a plecat. Arata ca şi la plecare, doar puțin mai bronzat.

Tot timpul cât a durat drumul a fost conştient. Ne-a povestit cum îşi făcea reproşuri ca a uitat să-şi ia cămaşa de in, cu care pleca de obicei la astfel de drumuri şi se gândea că va fi certat. Dar, spre bucuria lui, nu i-a zis nimeni nimic. Toți 7 erau îmbrăcați în cămăşi lungi de in, în afară de el, iar în picioare purtau un fel de sandale romane. Trei dintre ei aveau părul tuns scurt.

Nu ne-a descris Shambala, ne-a spus doar ce se face acolo. De acolo este dirijată viața de pe pământ şi corectată derularea unor evenimente cu efecte negative asupra Terrei. Acolo se întâlnesc marile entități diriguitoare, se iau hotărâri şi se desfaşoară activități importante pentru apărarea pământului.

Cele 7 zile au trecut ca o clipă, a fost o permanentă zi, fără noapte, fără somn. De mâncat n-au mâncat nimic, au băut doar o fiertură din plante, preparată de doi bătrâni. Această fiertură conținea tot ce-i trebuie organismului, ținând şi de foame şi de sete.

Oricât de convingătoare ar fi argumentele teoretice, acestea nu au puterea, nu se pot compara cu ceea ce simți atunci când vezi cu ochii tăi unele lucruri.

„De m-ar pune la zid”, spunea Nenea Mişu, „n-aş putea să neg existența Tatălui Ceresc, după ceea ce am văzut”.

Cât a stat acolo, pe lângă alte lucruri, a văzut ca un fel de film, episoade din viața lui Iisus şi în special, judecata şi răstignirea. Atunci a văzut clar cum organizatorii judecății au aranjat astfel mersul întâmplărilor încât pedeapsa cu moartea să fie o consecință a cererii mulțimii. Preotul care era principalul organizator al punerii în scenă a „pedepsei", instiga mulțimea împotriva lui Iisus şi s-a adresat unui ostaş roman cu cuvintele: „Omoară-l tu că legea mea nu-mi permite vărsarea de sânge". Dar replica veni imediat: „Nu ştiu cărei legi slujeşti tu, dacă aceasta iți permite condamnarea unui nevinovat".

La întoarcerea dintr-o asemenea călătorie, timp de o săptămână era foarte obosit, până se readapta condițiilor atmosferice ale zonei noastre geografice, iar când se reîntorcea în corpul fizic în urma unor decorporalizării, trăirile erau penibile, dându-i senzația pătrunderii într-o peşteră umedă, rece şi rău mirositoare.

De obicei, când trebuia să plece, se ducea să stea într-o casă mai izolată, unde să nu fie deranjat. Uneori pleca el sus, alteori veneau cei de sus în vizită la el.

Într-o vară, ducându-se într-o comună din județul Brăila, a văzut o fată de 15 ani, cu un cap de păpuşă, dar cu coloana vertebrală încovoiată ca o cobiliță. Starea fetei l-a impresionat profund, nu-şi putea lua gândul de la suferința ei şi zicea: „Trebuie să fi fost o greşeală a medicilor. La naştere, cu forcepsul, i-or fi atins un anumit centru".

La o comunicare, a primit răspuns la întrebările lui: „Nu este nici o greşeală, ai sa vezi în curând despre ce este vorba. Peste puțin timp s-a decorporalizat şi a văzut că într-o altă viață, fetița aceasta a fost o mare

vrăjitoare, care a făcut multă suferință celor din jur şi la revenirea pe pământ, s-a autopedepsit, luându-şi această infirmitate".

Nenea Mişu avea destule suferințe - calculi renali, gâtul, stomacul, picioarele şi altele. Dar după o suferință care apărea mai pregnantă, puterea şi înzestrarea lui sporeau.

Suferința în general, accelerează vibrațiile, iar în acest vârtej, materia îşi ridică calitatea. Reziduurile fiind înlăturate, corpul devine un cristal din ce în ce mai fin, cu simțuri pe aceeaşi măsură, canal deschis, apt să capteze din eter cele mai înalte sonorități.

A avut clarvedere. Era suficient să se gândească la cineva şi îl şi vedea unde era, ce făcea în clipa aceea. Mergea pe stradă, îi vedea pe cei care pentru noi erau invizibili, discuta cu ei, îi auzea, dar la un moment dat, şi-a dat seama că nu mai poate să-i distingă pe cei vizibili de cei invizibili, iar oamenii de pe stradă se uitau mirați la el, pentru că ei nu vedeau cu cine se întreținea el şi credeau că vorbeşte singur. Şi atunci, i-a rugat pe prietenii de sus, cu care era într-o permanentă legatură, să-i ia acest dar, pentru că pe pământ e greu să ai asemenea însuşiri, semenii te pot considera nebun (adică nu e bun pentru gradul lor de pregătire şi înțelegere).

Cei de Sus, Marii şi Bunii nostri prieteni, frații noştri mai mari, ne-au ajutat prin el neînchipuit de mult, direct sau indirect. Pentru orice greutate, suferință, veneam şi întrebam ce să facem. Datele pe care ni le spuneau, nu se potriveau întotdeauna, timpul lor fiind diferit de al nostru, pe de o parte, iar pe de altă parte, ei vedeau în final cum va fi. Dar de realizat, se realiza aşa cum ne spuneau ei.

Ne încurajau, ne sfătuiau, dar ne atrăgeau atenția că destinul este AL NOSTRU şi NOI trebuie să ni-l trăim ca să putem evolua.

Prin Nenea Mişu, punte de legatură între cer şi pământ, cei de sus cunoşteau modul cum se desfaşoară evenimentele mai mari sau mai mici de pe pământ prin prisma simțurilor corpului fizic, îşi completau şi îşi îmbogățeau cunoştințele despre modul de trăire în trup fizic, prin simțuri, a legilor divine.

Menirea lui a fost ca, prin ceea ce a făcut, să ajute la schimbarea modului de gândire al semenilor săi, astfel încât să fie mai pregătiți pentru perioada de sfârşit de ciclu în care am intrat şi care va produce mari transformări pe planetă, multe fenomene uimitoare, greu de acceptat pentru omul nepregătit.

O parte dintre noi, cei care în ultimii 6000 de ani au acumulat o anumită formulă chimică (este vorba de o anumita cantitate de fier) care se poate distinge în culoarea aurei, vor pleca de pe pământ, într-un alt plan energetic. Aceştia vor fi absorbiți ca de un magnet, precum pilitura de fier. Plecarea se va face cu trupurile, pentru ca prin simțuri, aceşti oameni să poată învăța în continuare.

Mai aflam că plecarea se va face prin schimbarea frecventei vibrațiilor. Un fel de nor îi va înconjura pe cei ce trebuie să plece şi vor deveni invizibili. Vor fi multe întrebări şi nedumeriri atunci, de aceea cei pregătiți în acest sens, împreună cu cei din spațiu, vor căuta să ajute oamenii să înțeleagă aceste schimbări aici, dar şi în noua dimensiune unde vor merge, pentru că multi vor fi nedumeriți, nu vor şti ce s-a întâmplat cu ei.

Totul este vibrație, şi lumină şi căldură, culoarea, parfumul, gândurile, cuvintele,ființele, tot, tot. Cu cât

calitatea unui lucru este mai bună, cu atât vibrațiile sunt mai înalte. Se spune în popor: „Fuge ca dracul de tămâie”. De ce? Dracu reprezintă vibrațiile joase, grosolane, iar tămâia, vibrațiile înalte, superioare, pe care vibrațiile joase nu le pot suporta.

Fiecare om plecat de pe pământ, va fi atras pe treapta de vibrații corespunzătoare propriei lui frecvențe vibratorii, gradului său de evoluție. Nimeni nu va putea sta mai sus sau mai jos de locul corespunzător stării lui.

UN GÂND DE ADÂNCĂ RECUNOŞTINȚĂ şi PIOASĂ ADUCERE AMINTE, PENTRU NENEA MIŞU.

Voi încheia grupajul de amintiri, cu câteva fraze redate aproximativ, rostite de cei de Sus.

29 mai 1972 - „Vă spunem că aici nu se spun lucruri numai pentru a satisface curiozitatea şi dorința omului de a afla ce ar fi sau ce n-ar fi. Şi vă spunem noi, că vor fi lucruri în această țară, care pentru oricare ființă omenească, nu vor fi decât o mirare şi o întrebare. Şi atunci, cine nu va cunoaşte aceasta țărişoară cu numele de Romania? Divinitatea a hotărât ca aici să se formeze un detaşament de oameni întrupați prin care se vor cunoaşte lucruri mari şi înălțătoare”.

13 februarie 1972 - „Care este destinul acestei țări?”

„De sus s-a hărăzit ca aici, în Romania, să fie locul unde să vină la viață spirite superioare, care prin spiritualizare, să ajute omenirea în depăşirea acestei mari cumpene, sfârşitul de ciclu.

NENEA MIŞU NU A FOST UN OARECARE NATIV, CUM SUNT MULȚI ALȚII. EL A FOST şi ESTE O MARE LUMINĂ, O PUNTE DE LEGATURĂ ÎNTRE CER şi PĂMÂNT, ÎNTRUPAT în ACESTĂ ȚARĂ în SCOPUL

PREGĂTIRII DRUMULUI PENTRU MARILE ÎNFĂPTUIRI SPIRITUALE CE VOR AVEA LOC în ROMÂNIA.

Deşi nu eram eu cea mai indicată să scriu despre aceste lucruri, am dat curs cererii lui Valeriu Popa, considerând că poate aceasta corespunde unei vreri mai înalte, de dincolo de noi. În grupul nostru sunt oameni dotați, cu condei, care ar fi putut contura mult mai bine şi alte aspecte. Am scris ceea ce am cunoscut eu, după puterea şi priceperea mea, cu speranța de a le fi de folos celor însetați de adevăr şi cunoaştere.

După 1989, au apărut pe piață numeroase cărți, care vin în ajutorul celor ce vor să cunoască adevăruri ascunse, dincolo de aparențe, dincolo de ceea ce putem vedea şi auzi.

S-a confirmat ceea ce părea incredibil. Ni se spuneau lucruri despre care noi nu puteam vorbi, ni se spunea că oamenii trebuie să afle despre ele şi ne întrebam adesea cum, răspunsul era de fiecare data acelaşi: „Prin mijloacele voastre de informare", şi ne era foarte greu să acceptam atunci o asemenea idee. Dar uite ca a venit şi acest timp.

Tot mai multe lucrări caută să răspundă la întrebările care frământă omenirea.

Cert este că omul reprezintă infinit mai mult decât putem vedea privindu-l şi este mult mai important pentru Cosmos decât crede el însuşi. Venim la viață inocenți, puri, având de la început dorința de cunoaştere. Pornim pe drumul lung şi greu al evoluției, în vârtejul fenomenelor din lumea materială, pierzându-ne cu încetul puritatea, dar dezvoltându-ne inteligența, câştigând experiențe, dobândind puterea de a distinge binele de rău, iar din alt punct, începe construirea conştientă de sine.

Omul, cea mai înaltă verigă pe scara vieții, cea mai mare minune a creației, cea mai desăvârşită arhitectură, nu-i decât un mic univers integrat organic în marele univers, o părticică dintr-un întreg, din marele tot.

Etapele vieții nu sunt decât trepte ale luptei pentru lumină, pentru înălțarea ființei noastre către perfecțiune.

După orice încercare mai grea, ne simțim mai puternici, mai îmbogățiți sufleteşte, mai călițI. Toate relele vieții ajută la ridicarea noastră, la autodepăşire. Suferințele psihice călesc caracterele, rafinează sentimentele. Durerea fizică dezleagă în mod chimic legăturile care țin sufletul înlănțuit în materie, îl curăță de fluidele grosolane, aşa cum temperatura în caz de boala, semnalează existenta unor focare de infecție şi le distruge. Este mijlocul creat de organism pentru autoapărare.

Între trupul format din materie şi care poate fi cercetat, analizat în laborator şi sufletul care scapă încă obiectivării cu ajutorul aparaturii ştiințifice (deja sunt mai multe centre în lume care au creat aparate ce pun în evidență aura umană), este o legatură indestructibilă. Prin intermediul simțurilor fizice, sufletul invață, se îmbogățeşte cu cunoştințele de care are nevoie. Şi ca să înțelegem mai bine legătura dintre corp şi suflet, să privim un pahar în care am pus nisip, acesta reprezentând în cazul nostru corpul fizic. Peste nisip turnăm apă. Spiritul este asemenea apei, care întrepătrunde nisipul, n-o mai vezi, dar este acolo. Trupul este instrumentul, nava cu care sufletul peregrinează prin lumile materiale şi trece din experiență în experiență, pentru a învăța şi a se desăvârşi.

Să nu dam însă trupului mai multă atenție decât i se cuvine, în detrimentul sufletului, să nu sacrificam ceea ce este veşnic, nemuritor, în avantajul a ceea ce este trecător, pieritor.

„Nimic prea mult", spuneau unii filozofi din vechime. Tot ce nu atinge sau depăşeşte măsură, este dăunător: plouă prea mult, avem inundații, plouă prea puțin, avem secetă. În toate trebuie păstrată măsura, cumpătarea, echilibrul.

Conştiința omenească, sufletul, este adesea confundat cu unealta sa, trupul, haina pe care o poartă. Omul adevărăt, nu este însă ceea ce se vede în exterior, corpul acesta de carne, pieritor, trecător. OMUL ADEVĂRAT, VEŞNIC, NEMURITOR, ESTE SCÂNTEIA DIVINĂ, comoara sufletului ascunsă în adâncurile insondabile ale materiei. S-o căutam, s-o ajutam să iasă la lumină. Se află în noi izvoare ascunse, din care de fapt, pot să țâşnească valuri de viață şi iubire, de virtuți, de puteri nemăsurate. Ființa adevărată, se creează ea însăşi prin dezvoltarea gradata a forțelor care se afla ascunse în ea.

Progresul şi ridicarea noastră interioara depind numai de eforturile şi curajul fiecăruia, de energia consumata în abordarea vieții. Sufletul omenesc are gravat în el simțul frumosului, al binelui, puterea de iubire până la sacrificiu, dar facultățile spirituale nu sunt egal dezvoltate la toți oamenii şi nu ies la lumină, nu pot fi cunoscute, îmbogățite, decât atunci când sunt puse la lucru.

Munca, truda, suferința, şlefuiesc simțurile, le curăță de zgura care le încătuşează, le sensibilizează şi înfrumusețează.

Omul nu este făcut sa vegeteze ca un mucegai sau să se irosească într-o luptă înverşunată a tuturor contra tuturor, să promoveze violența, şiretenia, ura. Imaginați-vă un fier de plug cumpărat şi pus la păstrare într-o magazie şi uitat acolo. Departe de a se conserva, el se înnegreşte, ruginește şi se degradează. Cum ar arată dacă ar fi folosit la arat ogoarele, la răsturnat brazdele? Frumos şi strălucitor, şi cu cât ogorul va fi mai bătătorit şi munca mai grea, cu atât fierul plugului va străluci mai puternic.

Preocuparea pentru autoperfecționare interioară, trebuie să fie reală, nu numai teoretică, altfel ne pierdem în iluzii fără suport. Prin tot ceea ce facem, faptele noastre, gândurile noastre bune sau rele, ne construim propria ființă morală. Repetarea unor obiceiuri, bune sau rele, se transformă cu timpul în facultăți ale sufletului. Cauza multora din suferințele noastre se află în interiorul nostru, îşi au sediul, izvorul în noi. Aceasta înseamnă că noi am încălcat legea armoniei, că suntem în dezacord cu ea, dar în loc să ne întoarcem privirea către interiorul nostru, să căutam în noi cauzele acestor suferințe, le atribuim motive exterioare.

Putem fugi dintr-o casă insalubră, de un loc de muncă inconvenabil, de o companie supărătoare, dar de noi, nu putem fugi. Oriunde ne-am duce, lipsa de armonie din noi ne însoțeşte.

Întorcându-ne privirea mai mult asupra noastră, autocenzurându-ne pornirile, gândurile, faptele, ne putem ameliora ființa interioară. Distanțându-ne de noi, privindu-ne comportamentul aşa cum priveşti o pictură, mai de departe, ca s-o poți înțelege, vom putea să ne cunoaştem şi să ne ajutam singuri. Tot în acest scop, putem încercă să punem pe seama altcuiva faptele

noastre, apoi să le judecăm ca şi cum n-ar fi ale noastre, ci ca pe ale altuia, pentru că de obicei, pe cât suntem de exigenți şi critici cu alții, cu atât nouă ne găsim întotdeauna scuze, justificări.

Să nu condamnăm durerea, ea singură ne smulge din indiferență, ne şlefuieşte simțurile şi modelează sufletul. Dacă nu s-ar cunoaşte, cine ar putea spune că fluturele cu aripi splendid colorate, provine din crisalidă fără forma în care s-a închis o omidă?

Asemenea crisalidei, corpul omenesc, cu îmbrăcămintea sa de carne, se reîntoarce în laboratorul naturii, pentru că el aparține pământului, iar sufletul îşi ia zborul către locul său de origine, luând cu el doar zestrea faptelor acumulată de trecerea prin lume. Şi bogăția materială şi sărăcia, sunt încercări prin care trecem. Celor cărora li se dă mult, li se cere mult. Să nu-îi invidiem.

Şi filozoful german Nietzsche a gândit la un model de om, un supraom, frumos, deştept şi rău, care să asuprească tot ce e nearian în folosul rasei superioare, când de fapt, avea un model de supraom, bun, înțelept, care s-a jertfit pentru binele tuturor, şi acesta era Iisus, pe care-l nega. Suntem parte din creație şi tot ce există, mineral, plantă, animal, fac parte împreună cu noi din armonia cosmică, iar scopul existentei noastre, este de a conştientiza la nivel cosmic, IUBIREA. Să ajungem să iubim tot ce este creat, să ne zidim pe noi cei adevărați cu cărămizile iubirii, bunătății, milei, tolerantei, îngăduinței, bunăvoinței, generozității, etc..., iubind totul, învățând de la toate.

Există în lirica norvegiană, o poezie de o mare frumusețe şi profundă înțelepciune, intitulată: „învață de la toate".

„Învață de la toate, că toate-ți sunt surori, învață de la flăcări, ce-avem de ars în noi, învață de la ape să nu dai înapoi (să ai statornic drum), învață de la păsări să fii mereu în zbor”.

Eufrosina Bălan, Bucureşti, noiembrie 1990.

CAP. VIII - NU VĂ JUCAȚI CU VIAȚA VOASTRĂ.

Sfârşit de vara în Bucureştiul anului 1994. Am aflat de la câțiva tineri care îl căutau pe nenea Popa ca într-una din zilele următoare va avea loc o întâlnire cu părintele Argatu la schitul Dârvari. Am căutat să-mi fac timp pentru a participa şi eu la această serată de spiritualitate românească, aşa că în ziua respectivă, am ajuns acolo cam cu un sfert de oră înainte de începere.

Schitul e aşezat pe o străduță lăturalnică, pe lângă „Şcoala Centrală" din apropierea parcului „Grădina Icoanei", o zona pitorească, într-un loc liniştit şi mai retras, care te transpune pe nesimțite în atmosfera unui Bucureşti din anii 1900. Când am ajuns pe străduța cu pricina, în fața intrării în curtea schitului, o mare de oameni se înghesuia să pătrundă înăuntru în speranța de a mai găsi un loc liber. Nu mai erau. A venit rândul zidurilor împrejmuitoare. Cei care se puteau cățăra au găsit acolo un locuşor de unde să poată vedea şi auzi.

Urcând pe nişte scări lăturalnice a unei construcții anexe a schitului, am ajuns şi eu pe un fel de platformă unită cu unul din ziduri, şi de acolo pe zid, ocupând un loc destul de confortabil, dar cum acest „amplasament" fusese observat şi de alții, în curând înghesuiala s-a mărit, iar cuvântul confortabil era deja amintire. Totuşi am reuşit să mă mențin pe „poziție". De ce? Fiindcă în curând, organizatorii şi gazdele, depăşiți de situație, de puhoiul de lume care se adunase în curte şi pe zidurile din jur, începuseră să insiste, vorbind la microfon, să ne dam jos de pe ziduri, că se pot prăbuşi sub greutatea noastră. După mai multe insistente, cei veniți mai la urmă au trebuit să se dea jos. Eu am scăpat. Era o forfotă plina de nerăbdare. Erau oameni în vârstă,

simpli, intelectuali, studenți, elevi. Urma să vina părintele Argatu care să poarte o discuție cu publicul pe tema unui film făcut cu dansul la mănăstirea Cernica, despre farmece şi vrăji.

În fine a apărut şi părintele. Cei de jos se înghesuiau în jurul lui, abia mai putea să meargă, până ce la urma a ajuns cu greu la locul ce îi fusese rezervat. Văzând acea mulțime de oameni care cu greu se desprindeau de el, mi-am adus aminte de vorbele lui nenea Popa: „Fereşte-te să te fericească lumea!" Dar dacă ai misiune, n-ai încotro.

După ce ne-a salutat şi ne-a urat bun venit, a spus: „Nu uitați, că pentru unii, în această seară, aici, poate să fie un loc de înălțare sufletească. Aşa vă doresc, ca toată lucrarea (serata organizată) aceasta să fie făcută cu Dumezeu înainte. Dumezeu să va ajute!"

Apoi am văzut filmul, părintele a răspuns la întrebări şi ne-a împărtăşit câte ceva din experiența lui de viață preoțească. Cele prezentate şi povestite în acea seară de părinte şi cei intervievați ce fuseseră vindecați, erau o confirmare în plus, de necrezut poate pentru unii, că farmecele şi vrăjitoria sunt o realitate a lumii în care trăim.

Prin tot ce ne spunea şi felul cum răspundea la întrebări, ne indemna la o viață curată, creştinească, şi ne şi arăta cum putem realiza aceasta. Mi-era drag şi îmi încălzea inima dăruirea cu care îşi trăia menirea de preot.

Era o seară de vară minunată. Cu toții eram în curtea schitului, în aer liber, cu cerul înstelat deasupra capului.

La un moment dat, cineva din mulțime a pus o întrebare legată de practicile spirituale yoghine.

Împotrivirea şi respingerea categorică a oricăror forme şi metode de elevare psihică şi fizică ce provin din aceste tehnici milenare, m-a surprins şi m-a pus oarecum pe gânduri. Apoi, ascultând următoarele întrebări, răspunsuri şi comentarii, am uitat de nedumerirea mea şi m-am bucurat până la sfârşit de acea seara în care aflasem atâtea lucruri noi.

Ajuns acasă, am stat puțin de vorba cu nenea Popa despre ce văzusem şi ascultasem, apoi m-am dus în camera mea sa mă culc. Dar somnul nu venea. Mi-am adus aminte de atitudinea părintelui față de practicile asiatice, de la care eu învățasem multe lucruri ce-mi erau de folos, legate de dezintoxicarea corpului, de post, de tehnici de meditație, de cunoaşterea corpului energetic al omului. „Da", îmi ziceam, din punct de vedere strict dogmatic poate avea dreptate, dar experiența vieții îmi arată şi altceva. Citisem multe cărți despre principiile şi modul de viață al yoghinilor, al budiştilor, al spiritualiştilor, despre viața unor învățători spirituali indieni, despre cercetări ştiințifice moderne în domeniul spiritual, etc.

Toate m-au ajutat să-mi lărgesc orizontul cunoaşterii, să înțeleg mai mult din semnificația cuvântului spiritualitate şi care ar fi posibilele drumuri de urmat.

M-au convins mai mult decât alte lucrări că tot ce fac, de la gând, vorbă, faptă, mi se înregistrează şi sunt direct răspunzător, că pentru tot ce mi se întâmplă principalul vinovat sunt eu, că Dumnezeu nu pedepseşte pe nimeni, că ceea ce trăiesc în prezent este consecința comportamentului meu din trecut şi în acelaşi timp, „azi", prin felul cum gândesc şi trăiesc, îmi pregătesc viitorul.

Toate acestea m-au ajutat să înțeleg mai bine Biblia, să încep să mă apropii de mesajul lui Iisus, fiind mai atent la motivele pentru care trăiesc şi în măsura puterilor mele să încerc să-mi corectez greşelile. M-au ajutat să păstrez vie dorința de căutare. Poate pentru unii este de ajuns Biblia. Cred că ea poate fi înțeleasă mai profund prin revelație. Însă eu deocamdată nu am ajuns la aşa ceva. Şi atunci mi-e la îndemână calea studiului, al muncii, al experimentării. Este benefică cunoaşterea experienței a câtor mai multi maeştrii spirituali, din toată lumea, din toate timpurile. Astfel, prin comparație, studiu şi practică, putem începe să aflam cine suntem, de unde venim şi unde mergem. Dacă am luat de la unul o singura idee, pe care punând-o în practică mă face să fiu mai bun față de mine şi față de semeni, atunci este un bun câştigat. Fiind un om mai bun, automat sunt şi un creştin mai bun.

Vremurile pe care le trăim ne pun în fața unor fenomene şi manifestări ce cu greu pot fi explicate şi acceptate chiar şi de ştiință. Dar pentru că ele apar cu repetabilitate, ştiința nu le mai poate ignora. Recunoaşte existența lor şi caută să le studieze, să le înțeleagă. Aceste fenomene sunt şi în afara omului, dar sunt şi oameni-fenomen, contemporani cu noi, tot mai mulți. Ei ne vorbesc şi fac demonstrații. Dacă îi ascultam, observam că, deşi nu se cunosc, unii fiind din țări diferite, afirmă adesea idei asemănătoare sau chiar identice uneori, care explică vremurile pe care le trăim, fenomenele ce au loc şi semnificația lor. Dacă găsim aceeaşi afirmație, la autori diferiți, independenți unul de altul, înseamnă că acea idee e veridică.

Oamenii au nevoie de explicații. O deschidere în acest sens din partea preoților ar fi de bun augur pentru

o cât mai bună înțelegere între enoriaşi şi reprezentanții bisericii. În multe alte țări acest lucru se întâmplă. La Lourdes, în Franța, Medjugorje, în fosta Yugoslavie, în Damasc, în Filipine, Brazilia şi în multe alte locuri. Aici, preoții colaborează cu medici şi oameni de ştiință pentru a obiectiva şi autentifica aceste manifestări ce depăşesc sfera normalului, organizând împreună o activitate comună, în slujba lui Dumezeu, ajutând semenii prin vindecări şi educație. Şi la noi în țară apar tot mai multi oameni cu proprietăți bioenergetice deosebite, confirmați prin metode ştiințifice şi verificați prin rezultatele benefice obținute. Ei pot şi trebuie să colaboreze cu biserica noastră strămoşească urmărind un scop comun: ajutorarea şi îmbunătățirea cunoştințelor semenilor, a modului de gândire şi comportament. Căci nici o vindecare nu-şi atinge pe deplin scopul dacă nu are la bază o terapie educațională.

De ce tinerii şi multi alții se duc la yoga sau de ce urmează alte forme şi cursuri de spiritualizare? Ce îi atrage acolo? Ce au aceşti maeştri şi nu avem noi, creştinii şi o parte din preoții ortodocşi???...

Dar, pe lângă aspectele benefice, există şi greşeli ale modului cum înțeleg şi se comportă unii tineri, adepți ai practicilor orientale.

Noi nu venim întâmplător într-o anumită țară, familie, în anumite condiții de cultură şi civilizație. Toate acestea sunt determinate de programul pe care noi l-am ales înainte de a veni la viață. Faptul că m-am născut în Romania, în religia creştină, reprezintă coordonatele principale ale dezvoltării mele spirituale, pe care trebuie să le cunosc, să le înțeleg şi să le îmbogățesc cu propria mea experiență, dacă ea se dovedeşte benefică, autentică. Eu pot cunoaşte din spiritualitatea întregii

lumi, pot învăța de la toate religiile, de la toți maeştrii spirituali față de care simt afinitate, dar să am mereu în vedere cele zece porunci din învățătura creştină. Dacă m-am născut în Romania, daca sunt botezat în religia creştină, cred că este corect să trăiesc şi să mor român şi creştin.

Mi-aduc aminte de gândirea lui nenea Popa: „Dacă prin acumulările mele din toate domeniile, de la orice forma de spiritualizare, reuşesc să fac să se vorbească despre mine prin faptele mele bune mai mult chiar şi decât despre unii preoți, înseamnă că aceste acumulări pot fi preluate în sistemul nostru religios, căci orice religie urmăreşte să se vorbească despre ea prin faptele bune ale credincioşilor săi".

Deşi accepta yoga, văzând în ea o metodă de autocunoaştere, era împotriva depăşirii limitei de toleranță a normelor morale ale colectivității şi religiei în care trăim. Milita însă din tot sufletul pentru conlucrarea dintre semenii nostri cu proprietăți extrasenzoriale şi biserica creştină.

Haideți să încercăm ca preoții nostri, împreună cu medici şi aceşti oameni cu proprietăți să formeze echipe care să lucreze împreună. Fara îndoială ca vor veni mult mai multi oameni la biserică decât înainte. Ce s-ar întâmpla daca, de exemplu, într-o mare biserică din Craiova sau din Bucureşti, alături de preot va vorbi şi Lavinia Tatomir, iar la sfârşit va face şi câteva demonstrații? Cu siguranță biserica se va umple de o mulțime de oameni care până atunci nu veniseră (mai ales tineri, elevi, studenți). N-ar fi bine? Ba ar fi foarte bine! Avem aceşti oameni printre noi, dăruiți nouă, români. Haideți atunci să-i ajutam să ne ajute. Biserici

din țările vecine au înțeles acest lucru şi îl practică cu rezultate foarte bune.

Aceste gânduri mi-au adus aminte de câteva pasaje din Biblie, care vin parcă să confirme realitatea acestor probleme. Iată care sunt:

Matei

Cap. 25:

- ver.14: „Şi mai este ca un om care, plecând departe, şi-a chemat slugile şi le-a dat pe mană avuția sa. „

- ver.15: „Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, altuia unul, fiecăruia după puterea lui şi a plecat".

- ver.16: „Îndată, mergând, cel ce luase cinci talanți a lucrat cu ei şi a câştigat alți cinci talanți".

- ver.17: „De asemenea şi cel cu doi a câştigat alți doi".

- ver.18:" Iar cel ce luase un talant s-a dus, a săpat o groapă în pământ şi a ascuns argintul stăpânului sau.

- ver.19: „După multă vreme a venit şi stăpânul acelor slugi şi a făcut socoteala cu ele".

- ver.20: „Şi apropiindu-se cel care luase cinici talanți, a adus alți cinci talanți, zicând: Doamne, cinci talanți mi-ai dat, iată alți cinci talanți am câştigat cu ei".

- ver.21:" Zis-a lui stăpânul: Bine, slugă bună şi credincioasă, peste puține ai fost credincioasă, peste multe te voi pune; intra întru bucuria domnului tău".

- ver.22: „Apropiindu-se şi cel cu doi talanți, a zis: Doamne, doi talanți mi-ai dat, iată alți doi talanți am câştigat cu ei".

- ver.23.: „Zis-a lui stăpânul: Bine, slugă bună şi credincioasă, peste puține ai fost credincioasă, peste multe te voi pune; intră întru bucuria domnului tău".

- ver.24:" Apropiindu-se apoi şi cel care primise un talant, a zis: Doamne, te-am ştiut că eşti om aspru, care seceri unde n-ai semănat şi aduni de unde n-ai împrăştiat".

- ver.25: „Şi temându-mă, m-am dus de am ascuns talantul tau în pământ; iată ai ce este al tau".

- ver.26: „Şi răspunzând stăpânul său i-a zis: Slugă vicleană şi leneşă, ştiai că secer unde n-am semănat şi adun de unde n-am împrăştiat?"

- ver.27: „Se cuvenea deci ca tu să pui banii mei la zarafi, şi eu, venind, aş fi luat ce este al meu cu dobândă".

- ver.28: „Luați deci de la el talantul şi dați-l celui ce are zece talanți".

- ver.30: „Iar pe sluga netrebnică aruncați-o întru întunericul cel mai din afară..."

Iisus a venit pe pământ acum 2000 de ani să aducă oamenilor noi învățături, un nou cod moral, o religie bazată pe iubire, iertare, toleranță, dar şi fermitate în apărarea acestor valori spirituale.

Apostolii au cuprins în scrierile lor aceste învățături care au devenit norme orientative pentru viață noastră. Ele au fost scrise acum aproape 2000 de ani, în concordanță cu nivelul de pregătire al oamenilor de atunci, cu starea economică şi socială de atunci, vorbind în limbajul culturii şi civilizației de acum 2000 de ani, din acele locuri. Toate acestea sunt talanții pe care Stăpânul ni i-a lăsat când a plecat.

El se va întoarce. Şi cu siguranță ne va întreba ce am făcut cu ce ne-a lăsat. Cum am gospodărit averea ce ne-a fost lăsată în grijă?

Şi atunci preoţii nostri în ce postură vor fi? A celui care a primit cinci talanţi şi a înapoiat zece sau a celui care un talant a primit, unul a dat înapoi?

Adică, învăţătura lăsată cum am înţeles-o, cum am trăit-o, cum am dezvoltat-o ţinând cont de realitatea psihică şi fizică a lumii în care trăim? Cum reuşim să integrăm în educaţia creştină cultura şi civilizaţia anului 2000, limbajul şi preocupările oamenilor din acest timp, fenomenele şi curentele de gândire care frământă omenirea? Cum găsim acele forme de colaborare între credinţă şi ştiinţă care să ne facă să fim mai buni?

Va doresc, buni preoţi, ca la venirea Stăpânului, să aveti în palme mai multi talanţi decât v-a lăsat.

Cand am dat titlul acestui capitol, gândul mi-a fost la două poze (planşele 47, 48) ale unor oameni, imagini pe care nu le voi uita toată viaţa.

Undeva, într-un sat, într-un loc uitat de lume, trăieşte un om. Prima oară când am văzut poza nu mi-am dat seama ce reprezintă. Capul este cât corpul. Este de o inteligenţă deosebită. Bate la şah prin telefon pe şahişti profesionişti. A învăţat singur limbi străine. Odată, întâlnind un om, a aflat răspuns la întrebarea ce îl frământa de-o viaţă: „De ce soarta îl năpăstuise în halul asta?" Pentru ca în una din viepile trecute fusese un bărbat foarte frumos şi inteligent din care cauză era tare mândru şi orgolios, facând pe multi din jurul lui să sufere, iar în plus a comandat şi crime.

Cunoscând acestea, dintr-o data îşi înţelege în altă lumină existenţa şi spune: „Doamne, iţi mulţumesc, căci acuma ştiu. Ajuta-mă te rog să-mi duc la bun sfârşit această viaţă, ca să ispăşesc cât mai mult din greşelile făcute în trecut".

Cealaltă imagine reprezintă un copil care s-a născut fără mâini şi fără picioare. El este originar din Hong Kong şi a dobândit această infirmitate datorită unui chiuretaj nereuşit pe care mama sa l-a făcut, căci nu dorea acest copil. După naştere, părinții l-au abandonat în maternitate, în vederea unei eventuale adopții. Se afla de patru ani într-un orfelinat, când a fost adoptat de o familie de canadieni care mai avea 18 copii înfiați, aducându-l şi pe el în Canada.

Brian Giavedoni (în imagine), cel care i-a proiectat brațele şi picioarele bioelectrice, spune despre Danny Osborne, copilul infirm: „Când l-am cunoscut era ruşinos şi timid. Acum vorbeşte ca o furtună. Este încrezător şi plin de curaj". Băiatul merge la o şcoală publică obişnuită, având multi prieteni printre colegi. Pe la vârsta de 11 ani, micuțul Osborne a început să povestească tot felul de întâmplări care s-au petrecut înainte de 1976 în New York, în Statele Unite, deşi el nu fusese nici măcar o zi acolo. El pretinde că a cunoscut foarte bine un oarecare Jimmy Colt, antreprenor, descriind cu lux de amănunte perioade din viața

acestuia. Danny cunoaşte numele a peste 20 de persoane care erau rude sau prieteni apropiați domnului Colt.

Acest caz a intrat în atenția profesorului de psihiatrie Ian Stevenson, de la Universitatea Virginia din Charlotteville, care a verificat afirmațiile copilului. Dintr-un număr de 63 de cazuri studiate de profesor, 60 s-au dovedit a fi autentice. El crede că cele relatate de copil sunt în legatură cu viața sa anterioara, căci Jimmy Colt este mort. Acesta s-a sinucis în 1976, deoarece pierduse la bursă, aruncându-se de pe unul din cele două turnuri ale lui World Trade Center Building, din Manhattan, New York.

CUPRINS

BUNĂTATE.....3
Cap. I - DIN NOU LA TREABA.....6
CAP. II - CUM S-AU NĂSCUT PLANŞELE.....8
CAP. III - FENOMENUL NAŞTERII.....12
CAP IV - COPILĂRIA şi ADOLESCENȚA.....135
CAP. V - FENOMENUL MORȚII.....146
CAPITOLUL VI - JUDECATA FINALĂ.....208
CAPITOLUL VII - MILLENNIUM.....218
ÎNCEPUTUL - 1957.....222
PRIMUL PAS SPRE VINDECARE.....227
MODALITĂȚI DE VINDECARE.....229
VINDECĂRI MAI IMPORTANTE.....231
AJUTAȚI DE CEI DE SUS.....238
LA RĂSPÂNTIE DE DRUMURI.....247
COMUNICĂRILE.....253
DESPRE MAESTRUL NOSTRU.....256
UN GÂND DE ADÂNCĂ RECUNOŞTINȚĂ şi PIOASĂ ADUCERE AMINTE, PENTRU NENEA MIŞU.....261
CAP. VIII - NU VĂ JUCAȚI CU VIAȚA VOASTRĂ.....269